

KAREN O'CONNELL

*Datorită
iubirii*

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Două namile încruntate păzeau intrarea de la Weeds împotriva unei mulțimi crescânde de adolescente isterice, îmbrăcate într-un mod peste măsură de extravagant. Prezența cerberilor o irită pe Carla. I se părea illogic și revoltător ca tinerele admiratoare înghesuite pe trotuar, să nu se poată apropia. Oare nu ele fuseseră cele care își declaraseră solemn idolul „regele rock and rollului“?

În acea dimineață, ca întotdeauna, doar câteva, puține alese, erau autorizate să pătrundă în intimitatea de la Weeds. Făcând parte dintre ele, Carla se grăbea deja spre hol, când cel mai impunător dintre portari, într-un pulover murdar de transpirație, întins pe abdomenul umflat de bere, o opri cu un gest.

– Îmi pare rău suflète. Nu se trece.

Carla îi prezentă calmă o hârtie cu antetul canalului de televiziune „Telemuzica“. Expresia lui ursuză, în timp ce citea încet scrisoarea Dietrei Sharpe, o făcu să zâmbească..

Bună ziua, Carla,

„Oare unde te ascunzi de atât de mult timp? Sper că în spatele camerei de luat vederi. Dacă ești disponibilă, am să-ți propun un proiect mare. Ca întotdeauna, programul meu este foarte încărcat. Îți propun să vii la Weeds, marțea viitoare. Trebuie să-i iau un interviu noului idol al tinerelor: Billy Pilgrim, în cazul în care ai pierdut contactul cu civilizația. Voi profita de asta pentru a-ți explica despre ce este vorba. Îmi pare rău că te grăbesc astfel. Este urgent. Pe marți,”

Dietra

P.S. Spune oamenilor din Cromagnon de la intrare că dacă nu te lasă să treci, voi avea grijă personal să nu se mai atingă nici măcar de-o picătură din rația lor de bere. Este singura amenințare pe care sunt în stare s-o înțeleagă.

Omul din Cromagnon îi aruncă o privire ucigătoare Carlei.

– Numele dumneavoastră?

– Copeland.

– Trebuie să verific, o informă el cu încăpățănare.

Carla scrâșni din dinți. S-ar potrivi foarte bine ca Dietra să fi uitat s-o înscrie pe lista invitaților.

– În ordine, bombăni în cele din urmă cerberul. Treceți. Sunt la primul etaj.

Odinioară, Weeds era un loc de dans celebru pentru somptuozitatea decorului său, având ca elemente fundamentale scări și colonade de marmură, reflectându-se la

nesfârșit pe pereții acoperiți cu oglinzi. Acum, colonadele se crăpaseră, tapiseriile din catifea roșie se făcuseră bucăți și marile oglinzi aurite, acoperite cu excremente de muște, nu mai reflectau decât mizeria inscripțiilor trasate pe ziduri și a posterelor în culori țipătoare, care acopereau pereții de jos până în tavan.

La primul etaj, nu era deloc mai bine. Sala mare părea că servise drept câmp de manevre unui regiment de artilerie. Parchetul lucea slab în lumina scânteietoare a unei lustre aurite, uriașe, înfășurată pe jumătate de serpentine multicolore, relicve ale unei serbări de mult timp uitate. Camere de luat vederi, proiectoare, care mobile, huse de reflectoare, umpleau scena acoperită de cabluri și fire electrice. Carla zâmbi auzind larma familiară a echipei care se agita cu ultimele pregătiri ale înregistrării pe peliculă.

– Unu, doi, unu, doi... Mike, poți ridica volumul pe patru? Unu, doi, unu, doi. Gata, perfect.

Fiică a unei celebre producătoare, Carla fusese absorbită încă din copilărie de lumea celei de-a șaptea arte și găsisese foarte repede o cale de mijloc între pasiunea și ura pe care i-o inspira acest univers. Avea oroare de recepțiile mondene, linguşelile neruşinate, de complezența și de toată partea de falsă strălucire. Dar simțea o adevărată pasiune pentru munca puțin cunoscută a celor care contribuiau în liniște la aura prestigioasă a industriei cinematografice.

Refuzând sprijinul mamei sale pentru a ocupa un loc de invidiat în lumea realizatorilor, alesese un drum mai greu. Patru ani de studii austere o înzestraseră pentru a-și face

recunoscute talentele de „tehnician video“ independent. Partida era departe de a fi câștigată. De patru ani, compania sa, Kitchan Video, trăia de pe o zi pe alta. Dar pentru Carla, important era că nu datora nimănui nimic. Dacă într-o zi va deveni celebră, nu și-ar datora succesul, decât propriilor eforturi.

Cuprinse scena într-o privire curioasă și, nevăzând pe nimeni cunoscut, se îndreptă spre un cameraman care supraveghea montarea ultimelor proiectoare. Apărut de nicăieri, un bărbat tânăr, slab de te speria și îmbrăcat din cap până în picioare în negru, o opri. În ciuda hainelor din piele, a cizmelor ascuțite și a capului de mort ce i se legăna la ureche, avea un chip uimitor de copilăresc.

– Dietra Sharpe? o întrebă, aproape cu timiditate.

Carla zâmbi. Nu era prima dată când era luată drept prietena sa. Aveau aproximativ aceeași talie și aceeași siluetă încoronată de un păr des, ondulat. De aproape, totuși, nu te puteai înșela. Carla era drăguță, dar trăsăturile fine și delicate nu prezentau nici o asemănare cu frumusețea bătătoare la ochi a prezentatoarei de la Telemuzica.

– Îmi pare rău, nu sunt Dietra. Doar Carla Copeland.

– Ah! făcu tânărul, vizibil decepționat. Eu sunt Billy Pilgrim.

Tânărul zeu al rockului părea mult mai puțin teribil în carne și oase, decât pe coperteile discurilor.

– Nu vă îngrijorați, îl liniști Carla. Dietra face întotdeauna în așa fel încât ajunge în ultimul moment. Nu va întârzia. Să știți, are probabil puțin trac. Mulți jurnaliști ar da tot ce au mai scump pentru a fi în locul ei și a vă pune întrebări.

Măgulirea dădu rezultat. Cântărețul se umflă în pene, ca un pui de câțel care este scărpinat pe cap, între urechi. Tinerețea și naivitatea, îi erau alarmante. Fără un impresar demn de încredere pentru a-i apăra interesele, rechinii din industria spectacolului vor reuși curând să-l facă bucăți.

Brusc, scena fu invadată de câteva puștoaice exuberante, care forțaseră barajul de la intrare. Billy le întâmpină cu un zâmbet radios și Carla se îndepărtă, ușurată că-l putea preda admirației fanelor.

Străbătu din nou sala cu privirea, căutând un colț unde să se așeze în timpul interviului, pentru a nu deranja pe nimeni. Un nou-venit, nemișcat în partea de sus a scării, îi atrase atenția. Înalt, cu o figură severă, judeca reglarea pregătirilor cu ochiul experimentat al unui maestru de ceremonie. Înfățișarea răspândea o asemenea impresie de forță, încât Carla regreta că nu avea camera de luat vederi, pentru a fixa pe peliculă perfectă sa intrare în scenă.

Necunoscutul coborî încet primele trepte. De aproximativ treizeci de ani, întruchipa siguranța bărbatului matur, combinată cu energia tinereții. Pantalonii roșcați i se mulau pe coapsele musculoase și pe șoldurile înguste. Sub haină, o cămașă din mătase de culoarea aurului vechi, cu motive verzi ca bronzul, îi punea în evidență pectoralii de atlet. Șuvițe de păr ca aurul deschis la culoare, îi încadrau chipul uniform bronzat. Dar mai ales ochii, de un albastru întunecat și glacial, atrăgeau atenția. Privirea implacabilă, pomeții proeminenți și linia inflexibilă a gurii cu buze senzuale, arătau o autoritate incontestabilă. Experiența îi permise Carlei să recunoască de

la prima privire un om dotat pentru scenă. Bătu în retragere, inconștient, ca pentru a-l prinde în câmpul unui obiectiv.

– Haideți, domnișoarelor, spuse necunoscutul cu o voce profundă, care reduse imediat la tăcere micile exclamații ale tinerelor admiratoare strânse în jurul idolului lor. Îl veți vedea pe Billy mai târziu, în concert. Acum, ștergeți-o! Lăsați-ne să lucrăm.

Carla nu se putu stăpâni să zâmbească văzându-le împrăștiindu-se ca niște pui de găină speriați. Nou-venitul nu le acordă nici măcar o privire. Întors spre cântăreț, îi adresează un zâmbet care dădu trăsăturilor sale o expresie călduroasă și emoționantă.

– Ești pe cale să devii un seducător, Billy.

Rockerul făcu o mină copilărească.

– Le-ai pus pe fugă doar cu o vorbă.

– Sunt plătit pentru a-ți asigura liniștea. Nu?

Zărind-o pe Carla lângă trepte, se încruntă.

– Și tu, inimioară. Șterge-o!

Prea surprinsă pentru a riposta, Carla îl privi apropiindu-se. Două secunde mai târziu, îi adresează un zâmbet batjocoritor și-i dădu o palmă peste fese.

– Îmi pare rău. Toată lumea afară.

Fără să stea pe gânduri, Carla ridică mâna și palma sa imprimă o urmă roșie pe obrazul necunoscutului. În umbră, cineva își înăbuși un acces nestăvilit de râs, apoi se instalează o liniște tensionată.

Nou-venitul o privi cu minuțiozitate pe Carla, de la vârful tenișilor uzați, până la buclele în dezordine.

– Vă prezint scuze pentru lipsa de originalitate de care am dat dovadă, spuse în cele din urmă. Data viitoare, nu mă voi mulțumi să vă mângâi pe crupă ca pe o mână drăguță, care refuză să se întoarcă în grajd. Vă încăpățânați, sau plecați de bunăvoie?

Carla îl biciui cu o privire ucigătoare.

– Mi-e teamă că prezența mea aici este necesară.

– Dietra v-o fi angajat ca dublură cât timp își tratează așa-zisa rinită?

– Nu. Avem doar de discutat afaceri și, în nemăsurata sa bunătate, mi-a dat întâlnire aici.

– Ce fel de afaceri?

Carla suporta cu greu acest gen de interogatoriu. Știa întotdeauna să-i pună pe curioși la locul lor. Dar brusc, i se păru periculos să-l numere pe acest bărbat printre dușmani. Tonul i se îmblânzi.

– Reprezint Kitchen Video.

Evident, necunoscutul nu auzise niciodată acest nume și Carla se abținu să precizeze că era în același timp secretară, om pentru munci grele, femeie de serviciu, contabil și directoare la această companie, pentru care era și întreaga echipă tehnică.

– Să admitem, făcu el cu condescendență. Dacă mințiți, vă previn că vă voi trimite imediat să vă alăturați celor de același soi.

Cu o ultimă privire scânteietoare, se întoarse și i se adresă lui Billy.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt în birou, cu Max. Ah! era să uit. I-am trimis flori mamei tale, pentru aniversare.

Chipul cântărețului se luminează de un zâmbet.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce, micuțule. Acum, este rândul tău să intri în joc. Dietra Sharpe nu trebuie să uite nici albumul, nici concertele tale.

Sui treptele în grabă și ușa se închise în urma sa. Imediat, toată lumea respiră mai ușor, iar conversațiile se reiau. Carla se mira că nu-i ținuse piept cu mai multă fermitate când, asemenea unui curent de bună dispoziție, Dietra își făcu brusc intrarea pe platou.

– Bună ziua, Jimmy! Bună ziua, Reg! Te salut acolo, sus, Leon! Nu uita să verifici fixarea aparatelor. Coaforul meu mi-a stors o adevărată avere pentru a-mi face acest cap. Ah! ești acolo Carla. Bună ziua, comoară! Hm, mereu la fel de elegantă! adăugă, privind pieziș blugii și pulovărul său.

– Ce vrei, când ai prostul gust să nu fii celebră, nu-ți poți oferi rochii ca ale tale. Ești splendidă, Dietra!

– Mulțumesc, mulțumesc, se fândosi prezentatoarea de televiziune, învârtindu-se pe călcâie, pentru a lăsa jupa roșu-închis să se rotească în jurul picioarelor în ciorapi de mătase. Dar destul cu flecăreala. Timpul, costă bani.

– Până la urmă, ai reținut ceva din toți anii de studii?

– Tu ești cea care mi-a dat lecții de economie, draga mea. Văzându-te, nimeni n-ar crede că mama ta este cea mai bogată, cea mai celebră dintre... Oh! iartă-mă. Uitasem că subiectul este tabu. Și apoi, ce ne privește? Unde este Billy? Billy?

Deja îl atrase pe cântăreț, pentru a-i lăsa pe obrazul livid, urma stacojie a buzelor sale.

– Gata să tulburi inimile telespectatoarelor mele fidele?

Nu trebui mai mult pentru ca tânărul zeu să-și regăsească siguranța. Impresionată pe loc de talentul prietenei sale, Carla asistă la cel mai amuzant interviu pe care-i fusese dat să-l vadă de mult timp. După câteva răspunsuri șovăitoare, ultimele obstacole naturale fiind îndepărtate de glumele Dietrei, tânărul rocker dezvăluie un spirit uimitor de strălucitor și un umor caustic. Emisiunea se desfășură punctată de hohotele de râs ale întregii echipe.

Tehnicienii își puneau deja materialul în ordine, când Dietra își luă prietena de braț pentru a o conduce afară.

– La colțul străzii este un mic restaurant. Acolo vom fi liniștite pentru a discuta afaceri.

– Prefer să te previn, în acest moment sunt preocupată de o mulțime de contracte.

– Oh! nu-mi fac griji. Proiectul meu te va face să-ți lase gura apă.

Două minute mai târziu, se instalau la o masă, într-un colț la Bătrâna Moscovă.

– Tot mai faci o sută de kilometri pe zi, în pas alergător? întrebă Dietra.

– M-am mulțumit întotdeauna cu un parcurs săptămânal de douăzeci și cinci de kilometri.

– Este același lucru. Dă-mi voie să-ți recomand găină umplută cu ierburi de stepă. Un deliciu. Vei arde calorile de prisos în două zile. Din nefericire eu, va trebui să mă mulțumesc cu veșnica salată, fără adaosuri.

– N-ai fost niciodată amatoare de mâncare aleasă. Ceea ce-ți place, este să te afișezi în restaurantele la modă.

– Ce dispoziție! Dacă propunerea mea nu te interesează, spune-o imediat.

Carla oftă. Își cunoștea prea bine prietena, pentru a-și face iluzii. Planurile Dietrei nu erau niciodată realizabile. În numele prieteniei, trebuia totuși s-o asculte. Chiar dacă, la terminarea mesei de prânz, îi va opune un refuz categoric.

– Te ascult, îi spuse, resemnată.

– Avem intenția să facem înregistrări video cu toate meseriile legate de disc, începând prezentatoarea. Succesul este asigurat. Există atâtea oameni care nu cunosc diferența dintre un producător și un agent de schimb!

– Mărturisesc că nici eu n-o știu foarte bine.

– Ar trebui să-ți fie rușine! Cu originile tale!

– Mama produce filme. Nu discuri.

– Nici o diferență. Este aceeași lume. Evident, cea mai mare parte a înregistrărilor video, a fost încredințată realizatorilor obișnuiți de la Telemuzica, în afară de una. Reportajul despre impresari. De asta mă ocup eu, Dietra Sharpe! Ești mulțumită?

În locul unei explozii de bucurie, avu dreptul doar la un zâmbet stingher.

– Știi, subiectul chiar nu mă pasionează.

Dietra avu un gest de iritare.

– Cunoscutuși impresari care merită să se vorbească despre ei. Fie pentru că au mai mult talent decât vedetele lor, fie pentru că posedă un farmec diabolic.

– Cei pe care-i cunosc eu, sunt niște domni grași, cu chelie și care fumează havane.

– Este adevărat. Dar al meu, este unic în felul său.

– Cine este această pasăre rară?

– Fletcher Arendt. Impresarul lui Billy. Speram să-l zărești în timpul interviului, dar Înălțimea sa, n-a catadicsit să se arate.

Carla se concentrează. Impresar, desigur! Ar fi trebuit să bănuiască. Doar impresarul tânărului rocker se putea însărcina cu trimiterea de flori mamei sale.

– Calmează-te, Fletcher Arendt s-a arătat.

– Și l-am ratat! Într-adevăr, mare prostie.

– Dacă mi-ai spune adevărul, Dietra? Tu și cu mine, am primit aceeași formație. Ești în stare să realizezi acest reportaj complet singură.

– Imposibil. Fletcher m-a făcut deja să înțeleg că am un bob de mazăre în loc de creier. De altfel, nu va permite nimănui să-l filmeze, cu excepția unui profesionist inteligent și eficient. Sunt propriile lui cuvinte.

– Aș face mai bine să mă duc acasă.

– Te cunosc. Îi vei putea dovedi...

– Dietra, l-am palmuit.

Prietena sa deschise ochii mari și izbucni într-un râs blazat.

– Te poți lăuda că ești o adevărată casatrafă ambulantă. Proiectul acesta reprezenta foarte mult pentru mine. De fapt, era în joc tot viitorul meu. Să nu mai vorbim despre asta.

– Totuși, nu putea fi lăsat să scape așa ușor. M-a tratat ca pe-o imbecilă și eu...

– Cunoscându-l, sunt sigură că a căutat acea palmă până a găsit-o.

Carla își ridică paharul, brusc gânditoare.

– Îți amintești de școală? Amândouă formam o echipă bună. Nu mă va speria un Fletcher Arendt. Da?

Râsul Dietrei se transformă într-un zâmbet prevăzător.

– Până la urmă, proiectul meu te interesează? Sau înfățișarea de leu tânăr a lui Fletcher ți se pare irezistibilă?

– Mă exasperează aroganța sa.

– Iată ceva ce promite! Dacă ai ști cât m-am grăbit să intru în horă!

– Vrei să spui... Ai intenția să mă ajuti?

– Bineînțeles. Doar nu-ți închipui că te voi abandona, după ce te-am aruncat în gura lupului!

– De unde vine această bruscă sporire a interesului pentru camera de luat vederi?

Exuberanța Dietrei făcu loc unei seriozități neobișnuite.

– Te-ai gândit deja la timpul care trece? Mergem pe douăzeci și patru de ani și...

– Douăzeci și cinci, o corectă Carla.

– Este același lucru. Peste câțiva ani, voi fi prea bătrână pentru a lua interviuri unor vedete care obțin primul disc de aur, înainte de a avea douăzeci de ani. De acum, trebuie să încep să-mi fac un loc de cealaltă parte a camerei de luat vederi.

– Vorbești serios?

– Din păcate!

– Bun. Dacă am nevoie de o asistentă, mă voi gândi la tine. Cu o condiție: să joci cinstit.

– Promit, jur.

– La treabă! Cine sunt artiștii lui Fletcher Ardent?

– A început cu Mercy Riley și i-a rămas mereu credincios. A orientat-o mai întâi spre country, dar acum publicul i-a crescut. Tema cântecelor rămâne aceeași: iubirea neînțeleasă, singurătatea, etc... dar pe un ritm mai nervos, mai electric, care place mai mult amatorilor de rock. Fletcher are ambiții mari pentru ea. Se povestește chiar, că vrea s-o lanseze pe ecran. M-am gândit la tine puțin și din acest motiv. În loc de cartea de vizită, ai putea...

– Dietra! Am spus: să joci cinstit. Îți amintesc că în ceea ce mă privește, mama se numește Amelia Copeland. Este o mamă de familie, fără nici o legătură de rudenie cu Amelia Abbott-Copeland, de la Films Odyssey. Ai înțeles?

– La ordinele tale, generale.

– Explică-mi pentru ce i-a rămas Fletcher credincios lui Mercy. Vinde foarte multe discuri?

– Da, dar nu este singurul motiv. Contractul lor s-ar baza pe o veche poveste de dragoste.

– Să fi fost oare tânărul leu, romantic?

– Îți revine să faci lumină asupra acestui mister. Tot ce știi, este că acum cinci ani sau șase ani, Fletcher era mai degrabă un avocat strălucit. În acea perioadă, Mercy cânta în duet cu altă fată, iar grupul lor începea să fie cunoscut. Din nefericire, nimeriră în angrenaj. Știi ce se povestește despre starurile pop. Alcool, droguri... Într-o zi, au avut un accident de mașină. Mercy a fost grav rănită. Toată lumea credea că nu va mai putea nici să cânte, nici să vorbească. Cu excepția lui Fletcher.

– Și cealaltă cântăreață?

– A murit. Se povestește că tocmai pe ea o iubea. Totuși, și-a asumat răspunderea pentru Mercy. A îngrijit-o, i-a redat încrederea în ea și a lansat-o din nou spre succes. După părerea mea, era chinuit de remușcări. Probabil își reproșa că n-a știut să-și apere iubita. Dacă în loc s-o curteze i-ar fi luat interesele în mâinile sale, ar fi trăit încă.

– Cum vrei să abordezi un subiect atât de serios, într-o misiune care prezintă viața în roz?

– Probabil nu te uiți prea des la emisiunile mele, Carla. De altfel, dacă voiam ca totul să fie roz, nu te-aș fi căutat. M-aș fi adresat primei agenții de publicitate întâlnite și reportajul l-ar fi laudat pe Fletcher ca pe orice marcă de fulgi de porumb.

– Totuși, să-i violez intimitatea...

– Nu s-ar lupta pentru Mercy, cum o face, fără motive serioase. Descoperă-le. Apoi, ești liberă să le dezvălui, sau nu.

– Nu știu, se gândi Carla. Mi-am petrecut adolescența sincronizând benzi sonore de muzică clasică, pentru filmele mamei. Nu știu nimic în materie de rock.

– Trebuie să știi să-ți asumi riscurile. Vei afla pe loc. Reportajul tău va fi cu atât mai interesant și mai autentic.

În fața minei inspirate a prietenei sale, care poza deja în producătoare, Carla izbucni în râs. Câștigase. Aștepta o ocazie de acest gen de prea mult timp, pentru a refuza. Fletcher Ardendt putea crede ce voia. Ea era o adevărată profesionistă. Și i-o va dovedi, chiar dacă își punea cariera în joc.

Câteva zile mai târziu, Carla se întreba cum ar putea dovedi ceva, dacă ar continua. Îi scrisese lui Fletcher Arendt, îi telefonase, fără rezultat. Impresarul continua să-i ignore existența. Rămânea soluția extremă, să meargă să pătrundă din nou în vizuina sa din strada 57.

Cu pereții acoperiți de discuri de aur, fotografii, autografe și câteva tablouri semnate „Riley“, localul firmei Arendt impresiona în mod sigur pe vizitator. Scaune de culoarea nisipului, mese joase din lemn natur și o mulțime de cactuși în ghivece, alcătuiau un decor de o sobrietate foarte personală, care-i plăcu imediat Carlei.

O femeie tânără, brunetă, înarmată cu două telefoane, ducea două conversații simultan, în spatele unui birou de stejar cu un luciu pe care trona o plachetă cu numele său: Annette Harrow.

Carla înaintă. Cu buclele neastâmpărate strânse într-un coc sever, arbora un taior de mătase verde ca apa, care-i dădea un aer absolut profesional. Și în cazul în care clientul și-ar fi păstrat îndoilele asupra seriozității sale, purta în mână o servietă-diplomat în care erau închise înregistrări video, gata să fie vizionate.

Annette îi aruncă o privire distrată, închise primul telefon și puse capăt celei de-a doua conversații, cu o voce tăioasă. Apoi, ridică spre Carla o privire întrebătoare.

- Ce pot face pentru dumneavoastră?
- Sunt Carla Copeland.
- Da, răspunse Annette, fără să clipească.
- Trebuie neapărat să-l văd pe domnul Arendt.

Secretara ridică din umeri.

- Este pentru prima dată când aveți de-a face cu el?

Carla scrâșni din dinți.

- Nu. Am avut deja ocazia să-l întâlnesc. Pentru scurt timp. O licărire compătimitoare trecu prin ochii Annettei.

– Nimic nu vă împiedică să așteptați. Dar chiar dacă veți reuși să-i vorbiți, nu va folosi la nimic. Vedetele noastre se pregătesc să plece în turneu, așa că înțelegeți. Și de asemenea, suntem pe punctul de a ne muta. Fletcher nu va accepta niciodată să-și ofere biroul unei echipe de turnare.

- Dar eu sunt toată echipa.

– Vă spun... Oh! în definitiv, luați loc. Dacă aveți timp de pierdut, eu n-am.

Carla se instalează pe unul dintre scaune, hotărâtă să rămână în sala de așteptare toată ziua, dacă trebuia.

Trecu o oră. Brusc, impresarul ieși din birou, cu un telefon într-o mână și foaia proaspăt ieșită din imprimantă, în a doua.

– Annette, vezi dacă nu poți obține un avion special între Detroit și Chicago, pentru paisprezece. Clayton îmi promite o conferință de presă senzatională dacă cele două concerte se succed la interval de-o zi.

- Fletch... murmură Annette, arătând-o pe vizitatoare.

Acesta se întoarce, o descoperi pe Carla care se ridicase din fotoliu și se încruntă.

- Ați venit să-mi dați lovitura de grație?
Sub privirea batjocoritoare, tânăra fată se simți roșind.
- Dacă se poate.
- Fletcher, interveni Annette. Este Carla Copeland. Îți amintești? Video nu știu cum.
- Kitchen Video, o corectă Carla. La colțul dintre bulevardul al doilea și strada 47.
- Ah! cartierul Hell's Angels. Foarte șic. Acolo ați învățat să vă bateți?
- Evident. Acum, pentru această...
- Îmi pare rău, domnișoară Copeland. Nu se pune problema unor înregistrări video. Dacă țineți neapărat să faceți filme de familie, adresați-vă în altă parte.
- Nu vă permit să-mi luați activitățile în zefleMEA, domnule Arendt. Măcar mi-ați citit propunerea?
- El ridică tonul.
- Acum, n-am timp.
- În acest caz, scutiți-mă de ironia dumneavoastră. Dacă nu vreți aceste înregistrări video, sunteți liber. Mulțumiți-vă să-mi opuneți un refuz ferm și categoric.
- Perfect. Ascultați-mă bine: nu. Mulțumită?
- Carla se văzu silită să lase capul în jos. Fletcher păru surprins de reacția sa.
- Ei bine? Ce așteptați pentru a vă apăra ideea genială, să mă insultați, sau să mă amenințați cu mânia dumneavoastră?
- Nu mai am nimic de adăugat, răspunse Carla, luându-și servieta diplomat. Începând de acum, las să vorbească doar camera de luat vederi.

Cu această frază enigmatică, se întoarce și trânti ușa.

O expresie gânditoare însufleți trăsăturile severe ale lui Fletcher. În mod confuz, avea impresia că pierduse controlul situației. Totuși, nu se îndepărtase nici cu un milimetru de la linia de conduită obișnuită.

Când ești solicitat fără încetare, vine o zi în care trebuie să stabilești niște limite draconice. Cu turneele în pregătire și cu gelozia lui Mercy, care nu suporta să nu i se consacre în exclusivitate, aceste limite erau reduse la esențial. Ceea ce nu-l împiedica pe impresar să aibă presentimentul că a comis o greșeală alungând-o pe această realizatoare video, ca pe un banal valet.

– Toată lumea se îndârjește, remarcă Annette zâmbind.

– Da, dar mi-ar plăcea ca uneori să ia pe altcineva drept țintă.

– Totuși, este drăguță, continuă secretara cu puțină malițiozitate.

– Chestiune de gust, răspunse Fletcher, închizând ușa biroului în urma sa.

Annette zâmbi ironic. De când lucrau împreună, învățase să cunoască gusturile lui Fletcher Arendt.

Capitolul 2

Cât timp se întoarse la studio, Carla optase pentru un plan de acțiune. Rațiunea o sfătuia să abandoneze, dar refuzul lui Fletcher o impulsiona ca o provocare. Se hotărî s-o accepte. Își pregăti materialul: cameră, magnetoscop, proiectoare, celule, microfoane, căști, cabluri electrice, baterii de schimb și, o oră mai târziu, se întoarse la locul de plecare, la etajul al douăzecilea al clădirii de pe strada 57.

Își instalează rapid echipamentul în fața ușilor din sticlă de la firma Arendt. Angajații din birourile vecine eliberaseră deja etajul, în vederea unui weekend care, în acest început de lună iunie, se anunța însorit. Carla filmează ușile nemișcate încă aproximativ jumătate de oră, apoi rebobină filmul. În casetă, strecură o mică notă, cu aceste cuvinte:

Dragă domnule Arendt,
„Este necesar să dau la iveală reportajul despre activitățile dumneavoastră. Atât cât este, îmi propun să-l expediez la

Telemuzica. Judecați singur. Sper că am dat dovadă de obiectivitate și v-am conturat un portret care va avea calitatea să vă placă. Dacă doriți să-mi împărtășiți reflecțiile dumneavoastră, să adăugați anumite amănunte, sau să faceți diferite corecții, sunt la dispoziția dumneavoastră“.

Semnat Carla Copeland – Kitchen Video.

Împinse ușa, înaintă spre impasibila Annette, îi întinse caseta și plecă trăgând geanta pe roți, care-i folosea la transportarea materialului.

În mod logic, planul ar fi trebuit să provoace o reacție. Totuși, a doua zi, așteptă în zadar un telefon de la Fletcher Arendt.

În disperare de cauză, o sună pe Dietra. Prezentoarea nu păru surprinsă.

– Este un caz greu, te-am prevenit.

– Fuge ca o anghilă. De fiecare dată când mă apropii puțin, se ascunde.

– A fost întotdeauna mult prea fair-play, draga mea modestă. Când ești înfometat, nu te amuzi prevenindu-ți prada.

– Arendt nu este o pradă. Iar eu nu sunt înfometată.

– Gândește-te puțin la mine și la vârsta mea critică! Îmbătrânesc din oră în oră. Ți-am spus deja. Sau devin producătoare, sau îmi sfârșesc zilele la cantina pentru săraci.

– Vezi vreo soluție?

– Am una, da, doar dacă nu ți se va părea foarte subtilă.

– M-ar fi mirat contrariul.

Dietra ezită.

– Nu te împotrivi, spuse în sfârșit. La urma urmei, relațiile publice nu sunt partea ta. Ai încredere în mine, voi trage sforile.

– Nu așa repede...

– Dacă vrei să-l întrebi ce crede despre înregistrarea ta, va fi la „Nopti albe“, în seara aceasta. O petrecere particulară. Trebuie să întâlnească acolo anumiți producători de cinema, pentru a le vorbi despre Mercy. Folosește-ți măcar o dată relațiile. Fă-te invitată.

– Știi foarte bine că refuz aceste stratageme.

– Vrei să realizezi reportajul ăsta, da, sau nu?

– Care-ți sunt intențiile, cu exactitate?

– Dacă te întreabă, vei spune că nu știi nimic.

– Dietra! Așteaptă!...

Dar linia se întrerupse deja.

Carla făcu un gest de ciudă. Se putea baza pe Dietra pentru a inventa un plan machiavelic. Din nefericire, dacă într-o zi cineva ar fi suferit consecințele, ea ar fi fost aceea și nimeni altcineva.

Totuși, își răsfoi până la urmă agenda veche și formă numărul unei prietene a mamei sale, cu care nu mai întreținea relații de mai mult de cinci ani. Fu salutată cu curiozitate, dar după câteva minute, ușile foarte bine păzite ale universului industriei spectacolelor, se deschideau în fața ei. De fapt, n-ar

fi depins decât de ea să-și petreacă viața prin cluburi particulare, sorbind cu înghițituri mici cocteiluri și vorbind despre cinema. Mai degrabă decât să peroreze despre filmele altora, prefera să le facă pe ale sale. De altfel, era singurul motiv care o îndemnase la această încălcare a liniei de conduită obișnuită.

Singurul motiv, sau aproape. Nu se înșela asupra plăcerii pe care o simțea la ideea de a-și încrucișa din nou spada, de data aceasta public, cu arogantul Fletcher Arendt.

La sfârșitul după-amiezii, zadarnic își inventarie garderoba. Viața o îndepărtase de ocaziile mondene și nu mai avea nici o ținută elegantă, cum purtau obișnuitele seratelor la modă. O inspirație subită, o făcu să izbucnească în râs. Ceea ce-i trebuia, nu era o rochie, ci un costum! Într-un colț al studioului, trona o valiză mare, plină cu cârpe și accesorii fără valoare. Scoase de acolo o capă mare din catifea roșie, bordată cu satin, pe care o înlătură imediat. Ar fi semănat cu un toreador de operetă, în acest roșu.

O bucată de mătase de un albastru ca păunul, îi atrase atenția. Agăță materialul la fereastră pentru a-l aerisi și-și scoase mașina de cusut.

Două ore mai târziu, privea în fața oglinzii rezultatul. Rochia decoltată, compusă din două pătrate simple de mătase, aluneca pe umăr la fiecare mișcare, pentru a forma un fald natural care pune în valoare dansul nestăvilat al buclelor. Linia unduitoare a costumului improvizat sublinia grația trupului suplu și perfect proporționat. Carla făcu o mină mulțumită. Ochii, de aceeași nuanță cu materialul mătăsos,

străluceau de plăcere și își oferi luxul de a-i sublinia cu un creion de ochi de culoare castaniu-aurie, care-i punea în evidență delicatețea chipului și-i dădea un aer de pitic scăpat din pădure.

Încălță niște pantofi eleganți, aurii, își înfoie părul și chemă un taxi.

„Nopti albe“ ocupa ultimul etaj al unui turn de sticlă, în apropiere de Lincoln Center. Carla trebui să înfrunte privirile avide ale unei mulțimi de vânători de autografe, care nu-și ascundea curiozitatea văzând o necunoscută croindu-și drum printre diferite baraje de chelneri în livrea, postați la intrare.

La etajul al douăzecilea, trebui să facă față unui nou baraj de cerberi. Vacarmul localului de dans, o frapă din plin. Cât vedeai cu ochii, mulțimea aflată sub sclipirile orbitoare ale luminii se înghesuia în ritmul unei muzici îndrăcite. Făcu apel la amintirile sale și se strecură în ascensorul particular, care aluneca silențios în cușca sa de sticlă.

Al doilea nivel servea ca sală de spectacole, iar al treilea adăpostea tot felul de jocuri video.

La al patrulea nivel, ieși în sfârșit într-o sală tradițională de cocteiluri. Scaune din piele albă, o pădure în miniatură de

plante verzi, în ghivece, zgomot de voci, clinchet de cuburi de gheață și, în spate, o imensă fereastră cu geamuri, care dădea spre feeria din Centrul Park.

Carla se ascunse între doi palmieri și observă asistența. Părăsise casa familială de suficient de mult timp pentru a nu-i fi teamă să fie recunoscută, dar era de-ajuns să întâlnească aici un prieten al mamei și rezultatul tuturor acelor ani în care se străduise să-și facă uitată înrudirea cu atotputernica Amelia Abbott-Copeland, s-ar spulbera.

Îl zări pe Fletcher. În smoching alb, cu chipul bronzat și zâmbet seducător, se detașa din mulțime prin vitalitatea pe care o degaja fiecare gest. Carla scoase un oftat. Nu-și va ierta niciodată că nu prinsese pe peliculă impresia de forță sălbatică pe care o degaja acel bărbat.

Brusc, impresarul întoarse capul în direcția ei. Privirea o străpunsese ca o săgeată. Cu câteva cuvinte, el își luă rămas-bun de la interlocutori. Cu o mână vârâtă cu nonșalanță în buzunarul hainei, care se deschidea peste o cămașă din mătase galbenă ca aurul, împodobită cu un papion alb, traversă salonul imens pentru a o întâlni.

Carla bătu repede în retragere. În spatele lui Fletcher, tocmai recunoscuse o siluetă familiară, Morey Leyland! Un prieten al mamei sale. Ce făcea oare aici? Pentru nimic în lume nu trebuia s-o vadă.

Cu o ușurință de felină, se strecură în spatele ecranului de plante verzi. Fletcher va crede, cu siguranță, că fugea, dar cu atât mai rău.

Se refugie la bar și, pentru a-și face de lucru, comandă un burbon.

– Mica înregistrare video m-a lăsat să bănuiesc că, în ciuda caracterului neplăcut, aveți o oarecare doză de umor. După toate aparențele, m-am înșelat.

Carla se întoarce încet, pentru a înfrunta privirea glacială a impresarului.

– N-aveți nimic de răspuns? o întrebă acesta, curios. Nu-mi prezentați scuze? Nici nu mă amenințați?

– Pentru moment, nu.

Pentru o clipă păru decepționat. Apoi, cu o scurtă clătinare a capului, se îndepărtă.

Iată ceva cu care Carla nu se împăca deloc. Așteptă ca să se oprească să-și aprindă o țigară și se plantă în fața lui, cu mâinile în șolduri.

– Pentru că subiectul pare să vă intereseze, veți fi încântat să aflați că am un simț al ridicolului foarte dezvoltat. Fără îndoială, acesta este singurul motiv care mă îndeamnă să vreau neapărat să fac această infernală înregistrare video.

– Infernală? Fletcher Arendt, Luciferul rock and rollului! Ideea nu-mi displace.

– Acceptați?

– Nu. Chiar și diavolul are mândrie, domnișoară Copeland. Nu-mi pot permite să mă las intimidat.

Carla tremura. Ar fi trebuit să bănuiască, Dietra trecuse pe acolo. Temându-se să descopere tertipurile prietenei sale, încercă să-și întrebe cu abilitate victima:

– Nu vă cer să considerați situația din punctul meu de vedere. Preocupările mele artistice puțin vă interesează, și este absolut normal. Dar gândiți-vă numai din punct de vedere

practic, la publicitatea pe care v-o poate aduce acest reportaj. Dacă această înregistrare place, Telemuzica o va difuza de mai multe ori pe zi. Niciodată Billy și Mercy nu vor avea atâtea ore de antenă.

– S-a ocupat deja cineva să mă încânte cu acest avantaj, domnișoară Copeland. Și dacă îmi pot permite remarca, lăsați-mă să vă spun că persoana care a îndeplinit această sarcină, avea un simț al afacerilor mult mai dezvoltat decât al dumneavoastră. O anumită casă de discuri a crezut de asemenea că mă păcălește să accept proiectul dumneavoastră. Răspunsul a rămas neschimbat. Nu.

Exasperată, Carla bătu din picior.

– Sunteți într-adevăr sigur de dumneavoastră, domnule Arendt. N-aveți nevoie de nimeni, nu-i așa? N-aveți nevoie să colaborați cu cineva. Trebuie să fie foarte plăcut să trăiești astfel, izolat de restul lumii pe muntele Olimp. Dar fiți atent la cădere, la ziua în care veți fi obligat să coborâți din nou pe pământ, printre muritorii de rând.

– Îmi datorez poziția numai muncii mele, domnișoară Copeland, îi răspunse impresarul pe un ton usturător. Nimeni nu-mi poate reproșa că am încercat să uzez de relațiile mele pentru a-mi croi drum până pe culmi.

Încă o dată, Carla o blestemă pe Dietra. Acum era atât de furioasă, încât de-abia se controla. Numai când se auzi vorbind, își dădu seama ce spunea.

– Pentru că vă datorati poziția numai meritelor dumneavoastră, ar trebui să-mi înțelegeți dorința de a-mi

practica meseria. Cât despre relațiile mele, să știți că dacă vroiam să le folosesc, mi-ar fi fost suficient să ridic degetul mic pentru ca dumneavoastră....

Se întrerupse brusc. Fletcher o privea atent, cu curiozitate.

– Da? spuse calm. Vă ascult, domnișoară Copeland. Știam că, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge aici.

Înainte ca tânăra fată să aibă timp să se explice, o încântătoare creatură se interpuse între ei. Nou-venita se uită la Clara cu o privire disprețuitoare și se atârână cu o bucurie ostentativă de brațul frumosului impresar.

– Elizabeth! exclamă acesta din urmă. Ce surpriză!

– Fletcher, iubitule, oare ce faci ascuns în spatele acestor ghivece de flori? Sunt atât de fericită să te văd! Am să-ți cer un serviciu.

– N-am știut niciodată să te refuz, inima mea, și o știi.

Înălțată pe vârful picioarelor, îi murmură câteva cuvinte la ureche.

El zâmbi.

– Treci pe la birou când vrei. Îi voi spune Annettei să-ți pregătească asta.

Tânăra femeie făcu o mină contrariată.

– Nu vei fi acolo? Mi-ar plăcea atât de mult să-ți mulțumesc personal!

– În acest caz, vino dimineața. Va fi mai liniște.

Cu un zâmbet încântat, ea îl sărută îndelung pe obraz și dispăru unduindu-și șoldurile.

– Ei bine! observă Carla cu o voce aspră, iată ceva foarte instructiv. Sunt încântată să constat că nu vă purtați dur cu toată lumea.

– Fiți atentă, domnișoară Copeland. Vă aventurați pe un teren periculos. Tânăra mea prietenă v-ar putea învăța multe lucruri. De exemplu, cum să obțineți o favoare.

– Foarte amabil. Chiar dacă nu reușesc ale mele, prefer să nu folosesc mijloacele sale de convingere.

– Vă este oare teamă să nu fiți la înălțime?

Subînțelesul era clar. Dar dacă spera că o jigneă punând la îndoială puterea farmecului său, se înșela.

– Nimeni nu s-a plâns niciodată, domnule Arendt.

– Zău?

Își strivi încet țigara și se întoarse batjocoritor spre ea.

– Iertați-mă, dar prefer să-mi fac singur o idee.

O luă în brațe, fără să-i lase timp să reacționeze. Buzele sale îi striviră gura cu dinții strânși. Nebună de furie, Carla încercă să-l respingă. Îi dădu drumul imediat și o măsură cu un aer amuzat.

– Se pare că am găsit, în sfârșit, cum să vă impun tăcerea, spuse zâmbind.

Carla tremura de furie. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe loc.

– Îmi puteți explica ce sens are această scenă ridicolă? suieră cu o voce tremurătoare.

– Dar bineînțeles. De la prima noastră întâlnire, acum câteva zile, ați găsit cu cale să mă palmuiți, să mă criticați în fața secretarei, să vă bateți joc de mine și să proferati diferite amenințări, pe care m-am străduit, până acum, să nu le iau în serios. Sub aparența de cuminenție și naivitate, sunteți într-adevăr foarte dură în afaceri. Apreciind tratamentul pe care

mi-ar plăcea să vi-l aplic, consider că m-am comportat, până acum, cu foarte multă curtoazie față de dumneavoastră.

Carla simți imediat împunsătura. Fletcher avea dreptate. Acum câteva zile, nici nu știa de existența sa. Îl hărțuise și-l urmărise cu la fel de puțină eleganță ca acei fotografi indiscreți care se ascund în tufișuri pentru a viola intimitatea vedetelor la modă.

Brusc, foarte calmă, Carla îi întinse mâna.

– Vă rog să-mi acceptați scuzele, domnule Arendt. Să fiți sigur că nu vă voi mai deranja.

Apoi părăsi serata, înainte de a deveni mai ridicolă.

A doua zi, Carla se instalează la masa de lucru pentru a studia propunerile ce se îngrămădeau în fața ei. Își ștersese din minte proiectul Arendt și își interzisese să se gândească la fenomenul ciudat care o făcea ca simpla prezență a impresarului s-o înfurie în asemenea măsură. În interesul afacerilor, era de preferat să treacă la un alt subiect, poate mai puțin pasionant, dar mai rentabil.

În mijlocul dimineții, sună telefonul. O clipă, Carla ezită să răspundă, ca și când aparatul ar fi ars-o.

Vocea lui Fletcher o făcu să-i treacă pe sub piele un fior de gheață.

– Domnișoară Copeland, m-am gândit bine la acea înregistrare video.

– Da? făcu aceasta, șovăind.

– Cred că o vom putea realiza.

Făcu o pauză, înainte de a relua pe un ton amuzat.

– Să știți, n-aveți exclusivitatea schimbărilor de dispoziție. N-aș merita încrederea protejaților mei dacă n-aș ști din când în când să las o idee nouă să treacă de barierele sclerozate ale creierului meu chițibușar.

– Mi-ar plăcea să știu cărui fapt datorez această bruscă schimbare de opinie? Trebuie să fie ceva din originalitatea propunerii mele!

– Nu chiar.

– Vă ascult.

– Cu siguranță, ați auzit vorbindu-se că Mercy Riley intenționează să apară foarte curând pe ecran...

Inima Carlei se strânse. Aflase, într-un fel sau altul, de înrudirea sa cu Amelia Abbott-Copeland. O favoare, în schimbul unui serviciu acceptat. O va obliga la un târg din care, obligatoriu, va fi înșelată. Înregistrarea în schimbul unui contract pentru Mercy, la Odyssey.

– Domnișoară Copeland? Mai sunteți acolo?

– Da, îi răspunse, pe un ton glacial. Unde vreți să ajungeți?

– Mă gândesc că turnarea acestei înregistrări ar fi pentru Mercy o ocazie excelentă să se familiarizeze cu camera. Accept să vă faceți reportajul, cu o condiție: luați-o pe Mercy sub aripa dumneavoastră. Explicați-i ce faceți, arătați-i materialul,

informați-o puțin. Astfel, nu va fi complet lipsită de experiență când va ajunge pe un platou, pentru primul ei film.

– N-a turnat niciodată?

– Nu, cu excepția câtorva secvențe la televiziune. Acceptați?

Carla își controlează sentimentul de triumf care pune stăpânire pe ea.

– Voi putea filma tot ce vreau?

– Meseria mă pune, uneori, în situații puțin delicate. Va trebui să le vedem împreună. Dar vă asigur de colaborarea mea. Este oare de- ajuns?

– Da, murmură Clara încet.

– Perfect. Mercy sosește mâine. În drum spre aeroport, trec să vă iau. O veți lua înainte, coborând în întâmpinarea mea. O limuzină gri, înmatriculată...

Carla îl întrerupse.

– Nu mă pot înșela, domnule Arendt. Vă pot asigura că, în cartierul meu, nu există limuzine gri.

El închise, cu un râs înțelegător. Carla privi îndelung aparatul. Bucuria o sufoca. Clătină grav din cap și începu să-și pregătească lucrurile. Mai mult ca niciodată avea nevoie de calitățile care făcuseră din ea un excelent tehnician video: calm, eficacitate, stăpânire de sine. Fletcher Arendt nu trebuia să regrete niciodată că-i acordase această șansă, nici să bănuiască vreodată emoția pe care i-o provocase oferta lui de colaborare.

Capitolul 3

Șoferul o instalează pe Carla, cu cele cincisprezece kilograme de echipament, în spatele limuzinei. Pe bancheta din piele de culoare gri ca perla, de cealaltă parte a unui ocean de mochetă, Fletcher își aținti asupra ei privirea pătrunzătoare a ochilor ca gheața. Chiar și acum, ferm hotărâtă să nu se lase intimidată, Carla simți acea stranie fascinație care o atrăsese încă de la prima lor întâlnire. Încercă, încă o dată, să uite sărutul pe care impresarul i-l furase în ajun, în scopul evident de a o descumpăni.

— Bună ziua, domnule Arendt, spuse sprijinindu-și materialul pe o strapontină a limuzinei.

— Spuneți-mi Fletcher, vă rog. Dacă o să vă adresați cu domnule, voi avea impresia că vorbiți cu altcineva. În schimb, îmi voi permite să vă spun Carla. Ce spuneți de asta?

Ea acceptă cu un gest. La urma urmei, în această meserie, familiaritatea era regula. Prefăcându-se că scotocește în

poșetă, îl studia cu coada ochiului. Smochingul alb fusese înlocuit cu blugi prespălați, care se mulau pe mușchii coapselor. Un fular roșu, puneă o pată de culoare în răscoiala cămășii de un albastru deschis. Peste această ținută boemă, o haină ușoară, albastru marin, adăuga o notă de eleganță mai convențională.

– Vreți să încep? întrebă Carla.

– Desigur. Am oroare să pierd timpul.

Ca pentru a ilustra mai bine această maximă, Fletcher se strădui să instaleze în fața lui un veritabil birou în miniatură. În spatele panoului unei portiere apăru un telefon. Servieta diplomat ascundea mape pentru documente, un magnetofon și un minicalculator.

Carla bransă camera la magnetoscop. Trebuia să filmeze în lumina ambiantă și să se mulțumească doar cu puțin soare, filtrat prin geamurile fumurii. Această turnare se anunța ca o operațiune de comandă.

Însuși Fletcher părea un general de stat major dirijându-și trupele pe un câmp de luptă. Cu o eficacitate redutabilă, puse la punct, unele după altele, detaliile care se aliniau în fața sa, pe mai bine de zece pagini. De-a lungul conversațiilor telefonice, confirmă întâlniri, sesiză încurcăturile juridice ale unui contract, pentru o serie de concerte, smulse unui inițiator de spectacole garanții pentru sonorizarea, publicitatea și promovarea viitorului turneu al lui Mercy Riley... Totul fără să renunțe nici o secundă la acel calm absolut.

Limuzina străbătu caroiajul străzilor din centrul orașului cu viteza adoptată de motorul silențios și trecu podul din Manhattan, pentru a se angaja pe drumul special spre Brooklyn Queen. Carla filmă în dezordine elementele de decor, turnurile de sticlă, circulația fluidă, ceafa șoferului, tot atâtea elemente care-i vor servi mai târziu, la montaj, pentru a recrea ambianța acelei dimineți. Și mai ales, îl filma pe Fletcher, care nu se preocupa de cameră, ca și când ar fi fost un actor experimentat. Nu văzuse niciodată un subiect mai fotogenic, mai destins.

Limuzina părăsi drumul direct spre Kennedy Airport, luând-o spre o bretea care dădea, dincolo de un loc pustiu din beton, de hangare și antrepozite, spre un labirint de piste. Bărbați în combinezoane albe se agitau în jurul unei flotile de avioane particulare. Fletcher deschise portiera și-și privi ceasul.

— La fix, îi spuse șoferului. Va trebui să mă grăbesc să-i ofer pilotului un cadou de Crăciun.

Dintr-o săritură, părăsi mașina. Carla îl urmă, cu camera pe umăr. În depărtare, un avion alb cu reacție, vira pe un culoar trasat pe pistă.

Fletcher așteptă ca aparatul să rămână pe loc, apoi porni repede și ajunse exact la timp pentru a întinde mâna pasagerei care ieșea din carlingă. În vizorul obiectivului, Carla o recunoscu pe Mercy Riley. Chipul îi apăruse destul de des pe copertile revistelor, pentru a fi recunoscută dintr-o privire de primul venit. Dar Carla fu mirată să descopere că era atât de înaltă. Alături de ea, părea o fetiță încă în creștere.

Fletcher o ridică pe cântăreață ca pe un fulg și o așază la baza pasarelei. Se îndreptară, braț la braț, spre limuzină.

Cu un zâmbet indulgent pe trăsăturile severe, impresarul asculta înduioșat sporovăiala vedetei, nuanțată cu un cald accent din sud.

– Nu sunt sigură că apreciez foarte mult această sosire discretă, se fandosi Mercy. Umblând cu prea multe ascunzișuri, jurnaliștii mă vor uita.

– Nu-mi puteam asuma riscul să te văd întârziind aici printre admiratori și tehnicieni de televiziune. Acei domni de la presă te așteaptă la hotel. Interviuurile se vor succeda din oră în oră, până diseară. Serata de binefacere atrage multă publicitate pentru M.M.T.

Mercy scoase un oftat resemnat. Ochii mari, albaștri, cu gene imense castaniu-aurii, se ațintiră asupra Carlei și își regăsi imediat zâmbetul.

– Faci înregistrări video? Un nou gen de album de familie, Fletcher? Sunt foarte mișcată.

– Mercy, ți-o prezint pe Carla Copeland. Face un documentar despre industria de discuri. Să nu te miri dacă ai s-o vezi peste tot. Un timp va face parte din trupă.

Carla nu putu să nu remarce că evitase cu grijă să menționeze, că el era vedeta principală a documentarului în chestiune. Nimic uimitor. Dând crezare articolelor care îi erau consacrate, marea Mercy Riley devenea bănuitoare față de toți cei care nu-i serveau în exclusivitate imaginea importantă.

Carla se apropie, pentru a-și declama complimentele.

– Voi fi foarte încântată să vă inițiez în secretele artei mele, domnișoară Riley. Fletcher mi-a spus că aveți intenția să turnați un film, în viitorul apropiat. Sper să vă pot ajuta să vă familiarizați cu camera. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Acest discurs îi aduse o mutră enervată din partea lui Mercy și un zâmbet aprobator din cea a lui Fletcher.

– Bine jucat, Fellini, îi murmură acesta.

Carla îi mulțumi cu o clipire complice din ochi. Nu se îndoia de ceea ce-l aștepta.

Traversarea Manhattanului fu un adevărat supliciu. Spre deosebire de Fletcher, diva părea foarte stânjenită în fața camerei. Carla, care începuse să filmeze, nu întârzie să-și adune materialul. Mercy îi aruncă priviri care ar fi descurajat orice reporter.

Fără o vorbă, își scoase un carnet și-și notă câteva planuri pentru secvențele viitoare. Era atât de absorbită în muncă, încât deveni invizibilă. Cântăreața și impresarul nu întârziară să uite de existența sa. Tot timpul până la sfârșitul drumului, Fletcher își coplesii protejata cu sfaturi despre alegerea costumelor de scenă și despre răspunsurile pe care să le dea ziariștilor, în interviurile din timpul zilei.

În fața la Parkside Hotel, o mulțime de gromi formaseră un șir de onoare și, în capul treptelor, directorul aștepta vedeta cu un uriaș buchet de trandafiri roz. Mercy îi mulțumi cu un zâmbet seducător, dovedind că uitase deja decepția simțită negăsind pe nimeni la aeroport.

Cu camera în bandulieră, Carla urmă starul până în apartamentul care-i era rezervat. O mulțime de buchete scumpe înmiresmau atmosfera cu parfumul lor dulceag.

– Fletcher! se extazie Mercy. Unde ai descoperit liliac alb?
– N-am nici un amestec, te asigur. Ai în acest oraș, un număr imens de admiratori!

Mercy se întoarce pentru a-l lua de bărbie cu un zâmbet fermecător.

– Te cunosc, gânguri ea. În ciuda aparențelor, ai o inimă de aur. Bagajele mele au sosit?

– Sunt în camera ta. Am pus să ducă valizele de prisos într-un loc de depozitare din West Side.

Mercy avu o tresărire de indignare.

– Costumele mele! Cum le-ai putut duce într-un loc de depozitare!

– Costumele de scenă sunt la Adriane Macklin. I-am dat întâlnire poimăine, pentru proba finală.

– Despre asta este vorba? Îți spuneam despre rochiile pe care mi le pregătisem pentru fiecare din aparițiile în public. Admiratorii mei sunt în drept să se aștepte la un exces de lux și de eleganță și, chiar dacă-l detest pe Bob Rhoades, nu vreau să cinez cu el în jupă din piele, cu franjuri. Am ales, în onoarea lui, o ținută absolut specială. Aranjează să-mi fie adusă. Ah! Nu mai pot. Voi face repede o baie.

– Primul interviu, într-un sfert de oră, îi aminti Fletcher, când dispărea.

– Da, da, voi fi gata.

– Annette va sosi curând. Se va ocupa de îndepărtarea nepoștilor.

Mercy apără din nou, în spatele ușii, pe jumătate dezbrăcată.

– Fletcher! Doar nu mă vei părăsi?

– Lipsesc o oră sau două. Nu mai mult. Astăzi, micuțul repetă pentru ultima dată, înainte de plecarea în turneu. Are nevoie de toată susținerea mea morală.

Starul făcu o mutră înciudată.

– Și eu, mi se pare.

Chipul lui Fletcher se înăspri imperceptibil. Carla avu impresia că s-ar fi putut auzi musca zburând.

– Mercy, spuse impresarul cu o voce tăioasă. Am discutat deja despre toate astea.

Aceasta îi aruncă o privire ucigătoare și bătu în retragere, cu o ridicare din umeri.

– Mai ales, n-aș vrea să te rețin, făcu ea, întorcându-se într-un val de bucle negre.

Ușa se trânti și, în spatele peretelui despărțitor, se auzi apa curgând în cadă.

– Vino, Fellini, spuse Fletcher zâmbind. Mergem să vedem cum se descurcă numărul doi.

Un antrepozit dintr-o fundătură, ținea loc de sală de repetiții pentru Billy Pilgrim. Carla nu trecuse niciodată atât de rapid de la un cadru atât de luxos, ca apartamentul lui Mercy Riley, la un decor atât de îngrozitor. Însă orele de turnare care urma, fură mult mai pe gustul ei decât scurta

întrevedere cu starul adulat și capricios. Billy îl considera pe Fletcher ca pe un fel de frate mai mare, căruia îi puteai cere orice și între impresar și toți membrii grupului domnea o camaraderie sinceră.

În această ambianță lipsită de falsitate, Fletcher nu întârzie să-și piardă puțin din aspectul important, pentru a da frâu liber entuziasmului. Cu părul blond ciufulit, ochii strălucind de încântare și un zâmbet radios pe trăsăturile de obicei severe, se strecura printre amplificatoarele enorme și încurcătura de cabluri electrice care acopereau scena, ca și când se simțea în sfârșit acasă.

Din nefericire, lumina era într-adevăr insuficientă pentru a-i permite Clarei să înregistreze niște imagini bune. Annette o prevenise, Fletcher nu suporta să vadă o întreagă echipă de tehnicieni învârtindu-se în jurul său. Dar avea nevoie de ajutor și se hotărî să-i sfideze atotputernica autoritate. Deasupra ei, vocea lui Fletcher o făcu să tresară.

– Îți place asta, Fellini?

Carla ridică ochii și-l descoperi în echilibru, la doi metri de pământ, în vârful unei îngrămădiri de tuburi metalice, la fel de sigur de el ca o fiară tânără, culcată într-un arbore din savană.

– Regret, doar că nu pot filma ce se întâmplă aici, îi spuse ea cu diplomatie.

– Ce te împiedică?

– Lipsa de lumină. Înregistrarea mea ar da impresia că a fost filmată pe fundul unui ocean. Și apoi, nu pot acoperi toată scena cu o singură cameră.

– Îmi pare rău. N-am la dispoziție un cameraman de ajutor.
– Oh! Nu este necesar. Dacă dispuneam de niște proiectoare ici și colo...

– Cu vreo cincisprezece asistenți alergând la dreapta și la stânga?

– Doar unul s-ar ocupa de asta.

– Ce aștepti ca să-i ceri să vină? Ascultându-te, s-ar crede că te împiedic să-ți faci munca.

Carla își stăpâni o replică înțepătoare. Conștient de ce se petrece în ea, Fletcher îi acordă o privire ironică și reveni pe scenă cu o săritură grațioasă, înainte de a se întoarce, fără să-i mai acorde atenție.

Ridicând din umeri, Carla începuse să caute o cabină telefonică.

Dietra răspunse cu o voce somnoroasă.

– În sfârșit, a sosit ora ta de glorie, o anunță Carla. Videofonia îți deschide brațele.

– Dacă mi-ai explica ce se întâmplă?

– Am nevoie de tine, în spatele unei camere timp de câteva ore.

– Dar tocmai m-am culcat! De-abia mă țin pe picioare!... Așteaptă puțin... Vrei să spui că, până la urmă, Fletcher a acceptat?

– Da și asta, cu siguranță, nu ți se datorează. A fost o prostie să faci presiuni asupra lui, prin intermediul casei de discuri a lui Mercy. A fost ideea ta, nu?

– Poate i-am strecurat, într-adevăr, un cuvânt sau două, lui Bob Rhoades, dar...

Carla o întrerupse.

– Dacă trebuie să continuăm să lucrăm împreună, va trebui să-ți revizuiești codul onoarei. Am oroare să fiu manipulată și mai mult, să-i manipulez pe alții.

– Cum merge cu Fletcher?

– Oh! foarte bine.

Carla aruncă o privire în spate, în direcția scenei, care dispărea pe jumătate după amplificatoarele uriașe. Căldura devenise toridă și, după exemplul tuturor muzicienilor, Fletcher își scosese haina ușoară și cămașa. În penumbră, bustul acoperit de transpirație lucea de reflexe arămii.

– Îți voi da o listă, reluă. Ai un creion?

Dietra promise să i se alăture într-o oră, cu tot echipamentul necesar, asta incluzând proiectoarele, camera, cablurile electrice, filmele, microfoanele și un al doilea magnetoscop, pe care Carla îi ceru să i-l aducă de acasă.

Spre marea sa uimire, Dietra fu punctuală la întâlnire. Profitară de o pauză pentru a-și instala materialul și, datorită experienței comune, reușiră să filmeze repetiția timp de două ore, fără să deranjeze muzicienii.

Carla înregistrează patru casete și documente reproduse întocmai, a căror vedetă principală era, desigur, impresarul. Omniprezent și totuși discret, Fletcher apărea întotdeauna la momentul oportun, strângând prompt un microfon, sau schimbând o coardă de chitară, apoi dispărea în umbră, însemnând câteva note într-un misterios caiet negru și sărea din nou pe scenă, pentru a da sfaturile care i se cereau. La sfârșitul ședinței, Carla se simți cu adevărat mulțumită și tot

atât de obosită ca și cum alergase un maraton. Nu-și dorea decât un lucru, să facă un duș și să se culce, după o masă ușoară.

– L-ai văzut, bombăni Dietra, îndepărtându-și o șuviță udă de transpirație. Este în plină formă. Oricine care ar avea măcar decența de a se așeza, pentru a face o pauză, dar el ar putea continua toată noaptea.

Într-adevăr, Fletcher continua să fie pretutindeni, oferind sfaturi și instrucțiuni muzicienilor frânți de oboseală.

– Limuzina va fi aici într-o jumătate de oră, spuse acesta trecând pe lângă Carla. Să fii gata, te duc la conferința de presă a lui Mercy.

Carla schimbă o privire panicată cu prietena sa.

– Dietra? N-ai niște vitamina B?

– În ritmul ăsta, în două zile te vei îmbolnăvi. Ar fi mai bine să te duci să te culci.

– Nici vorbă.

– De ce?

– Sunt sigură că Fletcher a acceptat să facă această înregistrare, doar cu scopul de a-mi dovedi că nu sunt la înălțime. Dar să nu conteze pe mine ca să mă retrag. Voi merge până la capăt, cu orice preț. Să împachetăm repede, altfel vei fi obligată să aduni o bună parte a materialului complet singură.

– N-are nici o importanță.

Carla zâmbi, cu un aer înțeleghător. Viața unei prezentatoare de televiziune era lipsită mai ales de activități fizice și sărmana Dietra nu mai putea. Mai erau de strâns încă

vreo zece proiectoare, toate agățate în partea de sus a scenei, la înălțimi amețitoare, pe care le atinseseră cățărându-se pe schelării incerte.

Carla îngrămădi niște lăzi în vârful unor suporturi de amplificatoare și se cocoță deasupra. Se înălțase pe vârful picioarelor, când scândura pe care se afla oscilă în mod periculos. O secundă mai târziu, două brațe puternice îi cuprinseseră talia, împiedicând-o să cadă. Cu respirația tăiată, ridică ochii spre privirea glacială a lui Fletcher.

– Ai o bună asigurare de viață? o întrebă.

Carla își impuse să-și păstreze calmul.

– De când faci pe Tarzan, dragul meu Fletcher?

Acesta o strânse mai puternic.

– Taci. Când n-ai mai multă minte decât o păsărică, n-ai dreptul să vorbești.

Rămâi calmă, își repetă Carla.

– Fletcher, știu că te-ai obișnuit să ai grijă de ceilalți, dar crede-mă, sunt destul de mare pentru a mă descurca absolut singură.

Un fulger de furie din ochii impresarului o avertiză să-și întrerupă predica. Tocmai atinsese un punct sensibil.

– Nu-ți face griji, reluă pe un ton mai domol. Mă antrenez în fiecare săptămână într-o sală de gimnastică rezervată tehnicienilor video, acrobați.

– Ai putea avea și un brevet de pilot de încercare, n-ar schimba cu nimic lucrurile. Atâta timp cât nu ai aripi, ferește-te să faci pe echilibrista. Vei sfârși prin a-ți rupe gâtul.

– Mulțumesc, spuse Carla, din vârful buzelor. N-am să mai fac. Acum, îmi poți da drumul?

Cu o mină posomorâtă, Fletcher sări pe pământ. Carla îl imită cum putu. Cele câteva minute pe care tocmai le petrecuse în brațele lui o lăsaseră ciudat de emoționată și tremurând.

Când limuzina sosi, Fletcher o invită să ia loc în ea, fără o vorbă. Nu era necesar. Privirea îi era suficient de elocventă. Orice ar face, n-o va lua niciodată în serios. Pentru el, va fi întotdeauna o copilă capricioasă, care se juca făcând înregistrări video.

Văzându-l punând stăpânire pe telefon, pentru a regla unele detalii de ultim minut, simți o înțepătură în inimă, care semăna aproape cu o remușcare. Atmosfera relaxată de la repetiție nu ușurase cu nimic povara de responsabilități ce apăsă pe umerii lui. Îi părea sincer rău că-i crease o nouă problemă, făcându-i o scenă ridicolă.

– Te rog să mă ierți pentru adineaori, Fletcher. A fost foarte amabil din partea dumitale să mă împiedici să cad cu capul înainte.

El o privi încruntat, ca pentru a-i evalua sinceritatea. Apoi trăsăturile i se îmblânziră și în ochi îi apărură o licărire amuzată.

– Ești o curajoasă mică.

– Nu chiar atât de mică.

Insistența cu care începu să-i măsoare silueta o făcu să roșească.

– Poate nu, murmură cu un aer gânditor.

Carla nu găsi nimic să răspundă. Se adânci într-o tăcere gravă și călătoria se desfășură fără alt incident.

Capitolul 4

Restul serii fu mai mult decât haotic. Fletcher începu prin a o lăsa pe Carla acasă, pentru a putea face un duș și a se schimba, apoi veni s-o ia după o jumătate de oră și o duse imediat la Parkside Hotel.

Într-unul din saloanele particulare amenajat pentru acea ocazie, se aliniau fotolii din catifea în fața unei mese mari, presărată cu microfoane. La ușă, o tânără îi înmână Carlei un dosar de presă în care se vorbea despre Mercy Riley și despre o organizație care se intitula M.M.T., Mișcarea Muzicienilor pentru Tineret.

Carla își dădu seama în acea clipă că se legase mai mult de metodele de lucru ale lui Fletcher, decât de motivațiile sale. Concertul prevăzut la Rodeo City Hall, a doua zi seara, și conferința de presă la care o invitase în această seară, serveau unei cauze mai generoase decât promovarea lui Mercy Riley.

Cele două manifestări erau în legătură strânsă cu M.M.T., asociație apolitică a personalităților din lumea spectacolului și a industriei spectacolului, care finanța numeroase instituții legate de tineret, de la centrele de reintegrare pentru tinerii drogați, la burse de studii muzicale. Sloganul său: „Să propunem o alternativă ideii în general răspândite, că muzica populară și rockul provoacă un stil de viață distrugător și antisocial“. Printre numele membrilor fondatori, cel al lui Fletcher Arendt, impresar, ocupa primul loc.

Carla se surprinse gândindu-se la acea tânără cântăreată pe care o iubise odinioară și la moartea sa tragică. Înțelese brusc că ambiția poate nu era singurul element motor al dinamismului lui Fletcher Arendt.

Încăperea se umplea. Fiecare își căuta scaunul. Cameramanii unei stații locale și de la Telemuzica, făceau ultimele reglaje. Carla se grăbi să-și instaleze suportul camerei. Fletcher apărură și monopoliză curând atenția generală.

Impresarul degaja o energie extraordinară. Verdele ca măslina al costumului din pânză îi puneă în evidență părul auriu și strălucirea pielii ca arama. Activitatea din acea după-amiază părea că nu-i lăsase nici o urmă de oboseală.

Mercy își făcu apariția în spatele mesei, într-un festival de flashuri. În pofida programului supraîncărcat de interviuri la care se supusese, părea perfect senină și odihnită. Costumul alb de in i se mula admirabil pe forme și cea mai mică mișcare

a capului, era însoțită de un elan de bucle brunete. Frumusețe, sexapil, dezinvoltură, avea totul pentru a reuși în cinema. Dacă Fletcher îi găsea roluri pe măsură, va face din ea un star internațional, de pe o zi pe alta.

După un cuvânt introductiv al președintelui M.M.T., Mercy lăudă meritele asociației, dând farmec discursului său cu glume cărora asistența le răspundea imediat. Carla păstră obiectivul îndreptat spre Fletcher.

Conferința luă sfârșit după o serie de întrebări și răspunsuri care, la drept vorbind, se refereau mai mult la Mercy Riley, decât la M.M.T., dar ce importanță avea? Gala de susținere de a doua zi era deja completă.

Văzându-l pe Fletcher luând-o de braț pe Mercy, pentru a-i croi drum prin armata de ziaristi, Carla își adună în grabă materialul. Știind că nu va putea depăși barajul serviciului de ordine care păzea ușa, se repezi în urma lui Mercy, în speranța de a-l regăsi pe Fletcher.

Annette îi deschise, cu telefonul în mână, ca de obicei. O cameristă se agita pentru a face să dispară urmele vizitelor de după-amiază: sticle goale, farfurii cu mâncare de-abia începută, reviste aruncate una peste alta, pe mochetă, haine îngrămădite în dezordine, perii de păr, truse de machiaj și tot felul de fleacuri, pe cât de numeroase, pe atât de diferite. Evident, prezența lui Mercy Riley nu trecea neobservată.

– S-ar crede că a trecut o tornadă, făcu remarca Annette, cu cel mai mare calm din lume.

– Întotdeauna este așa?

– Întotdeauna. Ia loc. Pari la capătul puterilor.

Cu un oftat de ușurare, Carla se ghemui într-un fotoliu comod.

– Domnul Arendt al duminică trăiește cu adevărat cu o sută la oră?

– Ai reușit să filmezi ce voiai? Oh! ține, mănâncă o bucată. Nefericitul ziarist de la „Herald Tribune“ n-a reușit să-și facă acceptată prezența destul de mult timp pentru a gusta tartinele pe care le comandase.

În fața platoului cu felii de pâine prăjită și sandvișuri aranjate artistic pe care i-l prezenta secretara, Carla își descoperi subit o poftă de mâncare de nepotolit.

– Am câteva secvențe bune, răspunse, mușcând cu poftă dintr-o felie de pâine prăjită, cu somon. Din nefericire, calitatea tehnică lasă de dorit. Va trebui să echilibrez asta prin câteva fragmente mai îngrijite, altfel mă voi alege cu un reportaj care va părea că a fost filmat prin lunetă, în spatele unui autocar. Fletcher nu-și acordă, oare, niciodată, o pauză pentru a se așeza?

Annette o privi cu seriozitate un timp, rozându-și gânditoare creionul.

– Ei bine, să vedem... Da, mi se pare că l-am văzut stând, anul trecut.

Carla izbucni în râs.

– Până la urmă, de ce s-a hotărât să mă lase să fac această înregistrare video?

Prudentă, secretara evită răspunsul.

– Ce ți-a spus?

– Că speră să profite de asta pentru a o familiariza pe Mercy cu camera.

– Este exact ceea ce mi-a spus și mie. După părerea mea, își face iluzii. Nu va reuși s-o convingă niciodată. Mercy vrea într-adevăr să devină stea de cinema, dar nu o interesează absolut deloc modul în care se face un film. Fără îndoială, își imaginează că va apărea pe ecran prin mijloace misterioase. Am încercat să-i insuflu câteva principii de bază. Osteneală zadarnică. Nu este nimic de făcut. În sfârșit, Fletcher va face ce va putea.

Carla inspiră profund. Cu inima strânsă de teamă, întreabă cu un aer neglijent.

– Cunoaște lumea cinematografului la fel de bine ca pe cea a muzicii?

– Nu, nu este domeniul său. Sau mai degrabă, este pe cale de a deveni. De fapt...

Fraza i se pierdu în hohotele de râs ale lui Mercy, care tocmai apăruse în ușă, clătinându-se la brațul lui Fletcher Arendt.

– Oh! Fletcher, am crezut că mor de râs când i-ai dat papucii individului acela sinistru. Salut, Annette.

Carla nu fu jignită să se vadă atât de superb ignorată de cântăreață. Clipirea din ochi a lui Fletcher îi fu de-ajuns pentru a uita pe loc această mică ofensă. Cu o voce blândă, răbdătoare, se străduia s-o calmeze pe Mercy, ca pe o copilă capricioasă.

– Haide, iubito. În pat. Annette te va ajuta să te dezbraci.
Mercy, care era într-adevăr într-o ușoară stare de ebrietate, se agățase de el ca de un colac de salvare.

– Credeam că trebuia să ieșim împreună, la clubul de jazz, făcu aceasta cu o voce plângăreată.

– Nu amândoi, în nici un caz. Îmi vei face plăcerea să te culci imediat. Măine va fi seara cea mare. Va trebui să fii strălucitoare.

– Dar clubul...

– Ascultă, dacă merg acolo, este numai pentru muncă.

– Așadar, vei ieși singur?

– Nu. Mă însoțește domnișoara Copeland.

Carla își înăbuși o exclamație de surpriză.

– Domnișoara Copeland? repetă Mercy. Dar cine naiba este această domnișoară Copeland?

Cu o severă încruntare a sprâncenelor, Fletcher îi ordonă pentru ultima dată să se retragă. Mercy ridică din umeri, încercă să bată în retragere cu demnitate, dar până la urmă acceptă ajutorul Annettei, care o duse în camera sa.

Carla îl observă pe Fletcher pe ascuns, fără să știe prea bine ce atitudine să adopte. Pe de-o parte, invitația lui îi dădea acces la un nou teren de investigare și se bucura că-l putea vedea la lucru, în rolul de vânător de viitoare vedete. Dar, pe de altă parte, era moartă de oboseală și regreta seara liniștită pe care plănuise s-o petreacă acasă, pentru a-și reface forțele. De altfel, arătându-se prea entuziasmată, se temea ca Fletcher să nu presupună că profită de el pentru a face primii pași

într-o lume în care accesul era rezervat doar celebrităților din industria spectacolelor. Nu-i dădea de ales. Îl va însoți și se va strădui să-și joace cât mai exact rolul de tehnician video conștiincios și eficace.

– Îți mulțumesc pentru această invitație de ultim minut, spuse cu o voce neutră. Este foarte amabil din partea dumitale să-mi dai ocazia să realizez un reportaj cu adevărat complet despre activitățile pe care le ai.

– Dacă ești prea obosită... încep Fletcher.

– În nici un caz.

– Îți place jazzul?

– Sincer vorbind, sunt prea necunosătoare pentru a aprecia subtilitățile acestui gen de muzică.

– Ai dreptate. Este o lume aparte. Fără legătură cu universul puțin nebun în care mă mișc de obicei, sau cu cinematograful.

Carla se încordă, cu ochii-n patru. Dar Fletcher abandonează subiectul și o invită politicos s-o ia înainte, pe culoar.

Noaptea era răcoroasă și merseră pe jos până la clubul de pe strada 45, discutând ca doi buni prieteni. Carla era amețită de inteligența și umorul lui Fletcher. Sub siguranța lui, ghici o fire de cuceritor. Nu se considera niciodată învins. Din modul său de a privi viitorul și lumea, Carla înțelese că acordase încredere unor calități pe cale de a cădea în desuetudine: sinceritatea și sensibilitatea.

La trecerea lor, capetele se întorceau frecvent și Carla observă un licăr de invidie care se aprindea în privirile femeilor.

– De ce zâmbești? întrebă Fletcher.

Se grăbi să-și recompună masca de indiferență.

– Mă bucură ideea de a mă așeza la masă în fața unui festin regesc. La clubul dumitale servesc cina?

– Bineînțeles.

– În acest caz, permite-mi să te invit.

– Îți admir profesionalismul, din nefericire, este imposibil. Dave nu mă lasă să plătesc niciodată nota, când vin la el. Consideră că prezența mea este o reclamă excelentă pentru local.

– Adevărat?

– I-am trimis niște critici care i-au cântat osanale în coloanele lor. Dave are, cu adevărat, ureche muzicală. Și are darul de a descoperi talente foarte tinere.

Clubul se afla în cartierul teatrelor. La acea oră, sala era încă puțin prea goală. Asta numai până la terminarea spectacolelor, când vor sosi în număr foarte mare cei ce doreau să cineze, grăbindu-se în pivnicioara iluminată de o lumină blândă, filtrată.

Carla se așeză cu un oftat de ușurare pe o banchetă moale, în fața scenei.

– Este ultima etapă, sau n-ai intenția să te culci?

Fletcher zâmbi.

– În cazul în care nu mă filmezi în timp ce dorm, îți propun să încheiem ziua aici.

– Foarte bine. În acest caz, voi bea cu plăcere o picătură de alcool, pentru a mă relaxa.

Comandă un burbon și când își muie buzele în el, Fletcher nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Nu pare să-ți placă.

– Nu, mărturisi Carla. Dar este un excelent remontant. După părerea mea, trebuie să faci întotdeauna lucrurile până la capăt. Dacă este vorba să bei, sau să faci un film, nu trebuie să te mulțumești cu puțin. Doar când învingi toate greutățile, reușești să fii liber cu adevărat.

– Îți pot pune o întrebare? De ce faci această înregistrare, domnișoară Copeland?

Carla clipi din pleoape. Această întrebare nu și-o mai pusese de când intrase la școala de cinema. În acea perioadă, construia teorii savante despre video, ca mijloc de comunicare pentru tinerii al căror gust era format, în principal, prin cinematograf și prin televiziune. De atunci, realitățile vieții îi îndepărtaseră treptat teoriile într-un colț uitat al minții.

– Ceea ce mă interesează sunt motivațiile dumitale, domnule Arendt. Persoanelor fidele postului Telemuzica, puțin le pasă ce gândesc eu. Tot ce vor, este să știe ce gândești dumneata.

– Crezi, într-adevăr, că poți realiza un reportaj obiectiv?

– Încerc.

– Te cred. Dar mă gândesc, de asemenea, că ți-ai ales această meserie pentru că te simți mai în siguranță de partea asta a camerei.

Sosirea orchestrei o scuti pe Carla să răspundă. Căldura plăcută a burbonului, scaunele confortabile și acordurile

voluptuoase ale saxofonului, o cufundară într-o stare ciudată. Brusc, tensiunea ultimelor zile o copleși. Alături de ea, Fletcher asculta orchestra cu ochii închiși. Lăsa și ea pleoapele în jos și melodia o duse într-un univers liniștit. Fu scoasă subit din visare de ropotul de aplauze.

Fletcher o ducea deja de mână spre culise.

Îngrămădiți într-o lojă îngustă, muzicienii își ștergeau fețele, făcând comentarii, în zgomotul de încurajare al vocilor prietenilor. Fletcher bătu ușor la ușă și intră. Șeful grupului sări în picioare, apoi se răzgândi, cu siguranță de teamă să nu pară prea grăbit.

– Într-adevăr, aveți foarte mult talent, declară simplu Fletcher.

Zâmbetul saxofonistului dispăru, când continuă:

– Aveți un impresar?

– Nu, răspunse pianistul. Ne ocupăm singuri de afacerile noastre.

– Angajați pe cineva s-o facă în locul vostru răspunse Fletcher, categoric. Vă pot aranja o audiție la Sound Records, dacă vreți. Iar când acei domni de la casele de discuri vor începe să vorbească despre contract, ar fi de preferat să aveți un impresar bun, sau un avocat excelent.

Cei trei muzicieni își exprimară rezervele la unison.

– Ce procentaj cereți, domnule Arendt?

Fletcher se întunecă.

– Un sfat, prieteni. Când vi se face un cadou, nu întrebați niciodată de preț. Acum, dați-mi un număr de telefon la care vă pot găsi.

Câteva secunde mai târziu, cu numărul de telefon notat în permanentul caiet negru, Fletcher își lua rămas-bun, fără a părea pentru nimic în lume impresionat de explozia de bucurie a celor trei muzicieni, care se încurcau în formele de recunoștință fără rost.

În stradă, Carla ezită puțin.

– Nu înțeleg, murmură. Le propui să semneze un contract cu Sound Records, dar refuzi să le servești de impresar?

– Am destule de făcut cu Billy și cu Mercy, crede-mă.

– Dar atunci, de ce?

– Crezi că ești plătită pentru a-mi descoperi motivațiile secrete? făcu el, malițios.

– Nu poți rezista dorinței de a da o mână de ajutor celor care își iau avânt?

– O fac în amintirea... zilelor fericite de odinioară. Îmi plac tinerii, nevinovăția și speranțele lor. Doar că toate acestea se pierd din vedere, imediat ce te afli pe muntele Olimp. Iată un taxi pentru dumneata.

Îi făcu semn șoferului, o ajută pe Carla să suie în mașină și se aplecă spre portieră.

– Întâlnire mâine, la prima oră. Sunt pe picior de război devreme.

– Știu.

– Ah! încă un lucru...

– Da?

– Iartă-mă pentru cina ratată. Îți promit să mă revanșez, cu prima ocazie.

A doua zi dimineată, Carla începu prin a-și oferi un mic dejun copios. Era de preferat să-și ia aceste precauții. Poate că nici astăzi, Fletcher nu va avea timp să se așeze și să mănânce. Dacă voia să supraviețuiască în acest ritm îndrăcit, trebuia mai întâi să capete puteri.

Încă de la sosirea în birourile firmei, descoperi cu bucurie că atât Fletcher, cât și Annette, erau gata s-o asigure de întreaga lor colaborare. Fără nici un oftat, suportară cu eleganță s-o vadă instalându-și proiectoarele, care îi vor permite în sfârșit, câteva secvențe tehnice convenabile.

Fletcher își petrecu dimineata reglând prin telefon ultimele amănunte ale galeriei de susținere. Carla îl filmă și cum primea diverși vizitatori. La ora prânzului, Annette comandă o masă ușoară la un birtaş, iar Carla profită de această pauză nesperată pentru a formula o propunere care-i sta pe suflet.

— Mi-ar plăcea foarte mult să filmez o secvență în care să-ți definești rolul. Un miniinterviu, dacă vrei. Doar cu diferența că nu-ți voi pune nici o întrebare.

Annette era cât pe ce să se înece de râs, cu gura plină de salată de crabi.

— S-o văd și pe asta. Fletcher Arendt vorbind pe larg despre semnificația vieții.

Impresarul zâmbi.

– Mă voi mulțumi să vorbesc despre rock and roll, ceea ce, de altfel, este aproape același lucru. Asta cere timp de gândire, adăugă, regăsindu-și seriozitatea. Lasă-mă să mă pregătesc. De acord?

– Sunt la dispoziția dumitale. Când și unde vei vrea.

Luminile orașului începuseră să se aprindă, când Fletcher o informă că era pregătit. Carla își așează proiectoarele într-un mod în care să-i creeze o aureolă de mister. Adâncit în gânduri, impresarul arboră o expresie preocupată, plină de gravitate. Carla îl anunță în șoaptă că brânșase camera. Fletcher mai păstră câteva minute o tăcere meditativă, apoi se îndreptă și începu:

– În perioada în care eram avocat, credeam că meseria mă va pune față în față cu tot ce are mai rău de oferit societatea noastră: asasini, hoți, escroci. Pe scurt, fața neacoperită a crimei și groazei. Zi după zi, mă minunam de frumusețea restului lumii. Seara, când mă întorceam de la tribunal, ascultam muzică, priveam albume de artă, reproduceri de tablouri și găseam în semnele artiștilor noștri certitudinea că exista într-adevăr o lume mai bună. De fapt, era o viziune foarte romantică. Aveam prieteni muzicieni, care trebuia de asemenea să se lupte în fiecare zi cu josnicia înconjurătoare. Doar când îi cuprindea inspirația și depășeau săcăielile cotidiene, lăsau să se întrevadă credința care-i anima. O credință pe care trista realitate o pune în pericol, ca și pe ei înșiși. În acel moment, am descoperit că lumea nu avea două fețe. Viața era peste tot aceeași: pe stradă, în culise, în casele

de discuri. Cupiditatea și viciul domnesc pretutindeni. Și primele victime sunt cel mai adesea artiștii, adânciți în visurile lor, care nu au puterea de a se apăra. N-am nimic dintr-un artist și o bună parte din viață mi-am folosit-o apărând criminali. Acum, am trecut de cealaltă parte, pentru a proteja victimele. Am devenit impresar pentru a încerca să ridic între lume și artiști un ecran protector. Bineînțeles, cel mai ciudat este că am de aface uneori cu adevărați escroci și că, pentru a-mi atinge scopurile, sunt obligat să fiu la fel de nemilos ca ei, dacă nu mai mult.

Cu ochii ațintiți în obiectiv, zâmbi grav.

— Într-adevăr, pot să fiu inflexibil și mă simt în largul meu printre rechini. Nu voi lăsa în urma mea amintirea unei inimi tandre. Dar sper că-și vor aminti de mine ca de un impresar ai căror protejați au trăit suficient de mult timp pentru a-și dovedi talentul.

Carlei îi trebui un anumit timp pentru a scăpa de fascinația ce-o încerca și să debranșeze camera.

— Este exact ceea ce voiai? o întrebă calm.

— Absolut.

Telefonul sună. Fletcher răspunse, revenind la realitatea cotidiană, aparent fără efort. Carla rămase gânditoare. Nu sperase niciodată un interviu atât de sincer și cinstit. Se gândise la comentariul unei voci dinafară, care ar fi spus aproximativ același lucru, dar această declarație în direct echivala cu o știre prezentată în exclusivitate.

Când Fletcher încheie conversația telefonică, ea îi mulțumește cu o voce vibrantă. Puțin jurnaliști își puteau exprima satisfacția de a fi lucrat cu un subiect atât de cooperant.

Pentru începutul serii, Fletcher o invită să-l urmeze la Parkside Hotel. Se întâlnește acolo cu Annette, trei femei tinere și o duzină de oameni tineri, prăvăliți în fotoliile și pe canapelele din apartamentul lui Mercy Riley. Un chitarist bărbos cânta în surdină și două coriste îl acompaniau cu vocile lor angelice. Doar vedeta rămânea invizibilă.

— Este întoarsă pe dos, mărturisi una dintre coriste. Refuză să iasă din cameră și plânge încă de la începutul după-amiezii. Tracul, încheie laconic.

Fletcher plecă s-o întâlnească. În clipa în care reapăru pentru a anunța că este timpul să se pornească la drum, Mercy Riley se afla la brațul lui, mai strălucitoare ca niciodată. Îmbrăcată în costumul de scenă, cântăreața iradia o impresie de frumusețe și bucurie de a trăi, care nu întârziară să contamineze pe toată lumea, asta incluzând-o și pe Annette și chiar pe Clara.

În seara aceea, tânăra realizatoare cheltui multă energie alergând, cu camera pe umăr, pe urmele lui Fletcher Arendt, de la loja unde se schimbau costumele, până la postul de observație al impresarului, cocoțat undeva sus, trecând prin labirintul foarte încurcat al culiselor imense de la Radio City Hall.

La mijlocul concertului, se afla deasupra auditoriului, în cabina în care forfoteau specialiștii de iluminat. Vederea era

nemaipomenită. De departe, publicul se alinia în fotoliile de catifea roșie, cu fața ridicată spre scenă, spre care trei fascicule strălucitoare se îndreptau traversând spațiul, pentru a se întâlni la picioarele lui Mercy. Îmbrăcată într-o rochie cu franjuri din piele de căprioară de un alb imaculat, cu nenumărate paiete care rețineau lumina ca tot atâtea diamante și mulată pe trup, vedeta cânta cu un aer melancolic. Vocea superbă dădea naștere în interiorul domului de la Radio City Hall, unor ecouri celeste.

Carla lăsa camera și o ascultă cu pioșenie pe cântăreață. Absolut nimic din ce se petrecea în jurul ei, nu mai exista. Nu mai auzea comentariile tehnicienilor de lumini, nu mai simțea căldura înăbușitoare a proiectoarelor enorme. Mercy interpretase cel mai mare succes din acea zi: „Tristul adevăr“, o melodie pe care o precedase cu o dedicație importantă:

– Am scris acest cântec pentru o prietenă care, din nefericire, nu va avea niciodată ocazia să-l asculte.

„Nu te puteam împiedica
Dar oare de ce te-am lăsat să pleci?
Moartea ta mi-a distrus viața
Timpul este un stăpân nemilos
Lecțiile iubirii sunt de neînțelese
Prea târziu îți dai seama
De tristul adevăr...”

Emoționată de vocea sfâșietoare a lui Mercy, Carla deschise subit ochii. La celălalt capăt al cabinei, Fletcher își asculta vedeta, cu capul plecat și fața ascunsă în mâini.

O durere surprinzătoare strânse inima tinerei fete. Fletcher împărtășise visuri și speranțe cu dispăruta. Împărțea planuri și amintiri tandre cu Mercy. Dar cu ea, ce împărțea oare? Ea nu era nimic! O umbră care-i traversa viața fără să lase nici o urmă. Carla făcu un gest nervos. De unde îi venea această gelozie oarbă și neghioabă? Din întâmplare, era oare pe cale să se îndrăgostească?

Fletcher ieși pentru a se ocupa de una din multiplele lui sarcini. Carla o luă la fugă după el, dar incapabilă să-l găsească în labirintul de culoare, se așeză până la sfârșitul concertului în culise.

După trei rechemări, Mercy părăsi în cele din urmă scena. Îmbătați de succes, muzicienii săi treceau veseli pe culoarele lojelor. Toată lumea se grăbea în întâmpinarea vedetei pentru a o copleși cu un val de felicitări, de strângeri de mână, de buchete și de sărutări. Fletcher stătea puțin mai departe, cu chipul radiind de o bucurie sinceră.

Mercy se retrase în loja sa și, înainte de a i se alătura, Fletcher se opri lângă muzicieni.

– Ați fost formidabili. Turneul va repurta un mare succes. Pe curând. Vă găsesc la petrecere.

– Ați auzit? exclamă chitaristul. Dacă Fletcher ne oferă o petrecere, este într-adevăr mulțumit de noi. Înainte, flăcăi. Să sărbătorim asta.

Cu capul plecat, Carla începu să-și împacheteze materialul. Fără să-și dea seama, spera ca Fletcher să aibă timp pentru a-i

adresa o vorbă înainte de plecare, dar ușa lojei lui Mercy rămânea închisă cu încăpățănare. Tânăra porni pe culoar, când percepu o voce scandalizată. Era Mercy. Evident, era prost dispusă.

– Sper că n-ai intenția să mă lași baltă, pentru a alerga nu știi unde cu acea... realizatoare video. Mi se pare că petreci foarte mult timp cu ea. N-am crezut niciodată că te vei lăsa prins de micile sale manevre. Este atât de evident!

Fără să vrea, Carla ciuli urechile, pentru a surprinde răspunsul lui Fletcher.

– Este puțin cam târziu să-mi retragi încrederea, Mercy. Știi foarte bine că am acceptat această înregistrare numai în interesul tău. Acum, dacă viitoarea ta carieră cinematografică nu te mai interesează, spune-o imediat. Mi-am luat deja o mulțime de angajamente, pe lângă foarte mulți oameni, gândindu-mă la tine, dar pot încă da înapoi. Nu mi se potrivește să cer favoruri și să cultiv prietenia anumitor persoane, din interes. Am făcut-o pentru tine. Ar trebui s-o știi.

– Iartă-mă, Fletcher... Probabil este oboseala.

Carla se îndepărtă, cu un ușor sentiment de dezgust. Oare ce sperase? Ca Fletcher să declare că acceptase acel reportaj pentru talentul ei extraordinar? Știa bine că asta nu se întâmpla decât în poveștile cu zâne. De altfel, o prevenise încă de la început. Accepta, în speranța de a scoate din această operațiune un oarecare avantaj pentru Mercy.

Dar ce avantaj putea aștepta de la colaborarea cu un anonim tehnician video? Subit, Carla fu surprinsă de o ameteală și dacă, în opoziție cu ceea ce-i plăcuse să creadă, el îi cunoștea adevărata identitate?

– Fellini!

Se întoarse. Fletcher venea în întâmpinarea sa, cu zâmbetul pe buze.

– Îți poți lăsa materialul la biroul de păstrare? Se dă o petrecere la Parkside. Organizatorul spectacolului a lansat cinci sute de invitații. Ai putea profita de asta pentru a-ți aprofunda cunoștințele din industria de spectacole.

– Nu cred, Fletcher.

– S-a mai auzit vreodată ca o femeie să refuze să se distreze?

– Eu nu sunt aici ca să mă distrez. Și nu cred că petrecerea aceasta mă va învăța mai multe decât știu deja. Prefer să mă întorc să-mi vizionez casetele. Am strâns un material enorm. Trebuie să încep să-l triez, acum.

Se priviră îndelung, în tăcere. Apoi, Fletcher ridică din umeri.

– Cum vrei. Pe mâine. Annette îți va da adresa croitoresei, pentru ultima probă a lui Mercy.

Carla dădu din cap și porni spre ascensor, trăgând geanta cu roțile. Reuși să nu se întoarcă. În spate, ochii lui Fletcher o ardeau ca un fier înroșit.

Capitolul 5

Adriana Mocklin își începuse cariera ca manechin. Aparținea lumii marilor croitori și se consacraseră în întregime creației costumelor de scenă ale marilor vedete, alese pe sprânceană. Vârsta îi afectase frumusețea, dar avea încă o înfățișare foarte mândră. În acea dimineață, deschise ea însăși ușa atelierului său din vecinătatea Gramercy Park și o întâmină pe Carla și camera sa cu un zâmbet de scuză.

Adriana nu trebui să-i explice tinerei fete motivul acestei primiri. În marele salon de probă, cu draperii roz și albe, Mercy Riley măsoara mocheta în lung și lat, ca un urs în cușcă, dând ici și colo lovituri de picior pe ascuns, în pernele de brocart care acopereau solul. Oboseala lăsase urme pe trăsăturile aprinse de mânie. Văzând dispoziția starului, Carla consideră mai rezonabil să-și lase discret camera la intrarea salonului.

– Unde este? tună și fulgeră diva, cu voce stridentă. N-a întârziat niciodată!.

– Tu ești cea care a întârziat, o corectă cu răbdare Adriana. Fletcher te-a așteptat aici, aproape o oră. Ți-am spus deja că lipsește atâta timp cât va face niște cumpărături. A promis că se întoarce îndată ce este posibil.

– Și eu, ce să-mi propun să fac așteptându-l? El este cel care decide totul. Te vei ocupa să mă filmezi, domnișoară Video, pentru a-mi aprecia costumele când va avea chef?

Carla nu-și putu reține răspunsul care-i ardea buzele.

– În cazul în care te interesează, reportajul meu îl are în vedere numai pe Fletcher. Toți ceilalți protagoniști n-au decât roluri secundare.

Mercy încremeni. Consternată de ceea ce tocmai spusese, Carla căuta încă modalitatea de a se corecta, când răsună soneria de la intrare. Adriana alergă să deschidă. Apariția lui Fletcher alungă în mod miraculos tensiunea care domnea în încăpere. În această dimineață, purta un costum din in de culoarea nisipului și o cămașă albă, ușor descheiată pe pieptul bronzat. Fără să pară că observă proasta dispoziție a lui Mercy, merse spre ea și o sărută pe obraz.

– Taci, îi recomandă. S-a pierdut destul timp. La muncă. Presupun că toată lumea este flămândă, adăugă, clipind din ochi spre Carla. Am adus micul dejun.

La ordinul său, un chelner tânăr apărură în acea clipă, pentru a aranja pe o masă joasă, un bufet improvizat.

Fața de masă, asemănătoare cu damascul, argintărie, cristaluri, scoase tot ce-i trebuia dintr-un uriaș coș de răchită și rânduind o cupă cu fructe exotice, un platou cu brânză, o turtiță de unt, un munte de cornuri parfumate, o sticlă cu vin ca aurul și patru pahare cu picior, cizelate.

Adriana începu festinul fără nici cea mai mică jenă. Mercy catadicsi să accepte un pahar de vin și încetă treptat să i se lamenteze lui Fletcher, care o asculta distrat.

Veni el însuși și-i aduse Carlei un sortiment din fructe și fructe zaharisite.

– Trebuie să capeți puteri, Fellini, altfel te vei prăbuși înainte de a avea timp să-ți ofer o masă adevărată.

– De mine când vei binevoi să te ocupi? exclamă Mercy cu o voce stridentă.

Fletcher zâmbi, fără a înceta s-o observe pe Carla. Oare avea ceva pe nas? Stânjenită, aceasta se ridică pentru a scăpa de privirea scrutătoare.

– Am vreo șansă să filmez ceva în dimineța aceasta?

– Vom vedea, îi răspunse el fără convingere, indicând-o discret, cu bărbia, pe vedetă.

Proba începu. Costumele erau practic terminate. Nu mai era vorba decât de a pune la punct amănuntele: căderea unui fald, alegerea unui mănunchi de pene, sau a unei bijuterii. Mercy se întorcea și se răsucea, îmbrăcând costum după costum, cu o evidentă proastă dispoziție. Adriana, care avea întotdeauna o glumă de spus, se străduia să-i distreze pe toți, înfigând ici și colo câte un bold, pentru a efectua retușurile pe care i le indica Fletcher.

– Această curea nu are suplețe, Adriana, acolo, iată că este mai bine. Poate un roz alb pe umăr?

Nimic nu-i scăpa. O rochie cu bretele, din mătase neagră, se văzu înveselită de o ghirlandă de strasuri și un decolteu adâncit într-un șirag de perle.

– Cu această rochie, propun un coc din bucle. Ai o ceafă foarte frumoasă, Mercy. Pune-o în valoare.

Carla se miră că un bărbat, obișnuit să învârtă afaceri, avea un gust atât de sigur. Secretele seducției feminine păreau să nu aibă nici un mister pentru el.

Cu ocazia unei pauze, Adriana dispăru să pregătească o cafea și, simțindu-se de prisos în salon, Carla nu întârzie să i se alăture.

– Ai venit să-mi admiri bucătăria? Întrebă fostul manechin.

– Mărturisesc că sunt surprinsă. Nu mă așteptam să găsesc un adevărat laborator.

– Îți voi spune un lucru, micuțo. Pentru că există oameni care se spetesc muncind la masa lor de desen, pentru a ne face mai plăcută corvoada cartofilor, măcar când se poate, să facem apel la ei pentru a ne îmbina domeniile.

Carla aruncă o privire plină de invidie spre obiectele de aramă strălucitoare și chiuvetele de bucătărie din porțelan, de culoarea ambrei.

– În tot cazul, este superb.

– Acum, că ți-am mărturisit aplecarea spre modernitate, explică-mi ce faci aici?

– Nu înțeleg.

– De ce-ți pierzi timpul cu scorpia asta de Mercy?

– Sper să filmez câteva secvențe.

– Din reportajul dumitale? Fletcher mi-a vorbit despre el.

– Ce ți-a spus, cu exactitate?

Adriana îi adresă un zâmbet ușor ironic.

– Nu-i ușor să-l suporti.

– Nu mă plâng. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai cooperant. Dar, pe bună dreptate, atitudinea sa mă uluiește.

– Nu te neliniști pentru atât de puțin. Cu siguranță, are motive întemeiate. Ține, poți râșni cafeaua?

Carla turna pudra parfumată într-un filtru, când Adriana reluă:

– Cine poate să știe ce se petrece în mintea unui bărbat ca Fletcher Arendt? Lucrez cu el de mai mulți ani și încă n-am reușit să-l ghicesc. Dar există ceva care sare în ochi. Ai observat?

– Ce?

– N-aș fi mirată să se intereseze de dumneata – sentimental vorbind.

O asemenea ipoteză ar fi făcut-o pe Carla să izbucnească în râs, dacă exact în acea clipă Fletcher nu și-ar fi făcut brusc intrarea în încăpere.

– Și cafeaua? spuse. Am auzit râșnița, descopăr un filtru complet pregătit, dar din nefericire nu văd nimic venind.

Carla se pregătea să cupleze cafetiera.

– Bună veste, Adriana, Mercy se agită. Se pare că nu poate ieși din rochie, fără ajutorul tău.

Croitoreasa bătu în retragere, nu fără a-i face ultimele recomandări Carlei.

– Îți încredințez bucătăria mea, micuțo. Nu-l lăsa pe Fletcher să atingă nimic.

Dispăru, râzând ușor.

– Sunt la ordinele dumitale, Fellini.

Întoarsă cu spatele, Carla îi aruncă o privire peste umăr.

– Încearcă să descoperi niște cești.

Fletcher se apropie pentru a deschide un dulap chiar deasupra capului ei. Carla își stăpâni o tresărire. Bustul impresarului îi atinse ușor umerii, iar pe ceafă îi simți mângâierea răsuflării. Când Carla se întoarse cu fața, acesta lăsă brațele în jos de-o parte și de alta a șoldurilor tinerei fete, și-și adânci privirea în a sa.

– Ești foarte nervoasă, remarcă, afișând un aer detașat.

– Totuși, de data aceasta, n-ai de ce te teme, nu pot să cad de pe o scândură și să-mi rup gâtul. Te poți îndepărta complet liniștit, nu risc nimic.

– Totuși, sunt gata să te salvez.

– De ce? nu se putu ea stăpâni să întrebe.

– De iluzii, Fellini. Nu încetezi să mă spionezi prin obiectivul acela blestemat. Ți s-a întâmplat vreodată să mă consideri ca o ființă umană?

Nu putu răspunde. Fletcher se aplecase pentru a-i murmura la ureche și-i atinse cu un sărut ispititor bucelele de pe ceafă. Buzele îi erau tandre și moi. Îi mângâie ușor gura și se dădu un pas înapoi, ca pentru a privi efectul.

– Te rog, murmură Carla.

Cu degetele afundate în părul ei, o atrase într-o îmbrățișare posesivă. Carla încercase de mai multe ori să surprindă în imagini pasiunea, dar nu fusese niciodată obiectul ei. Încercă în zadar să-și ascundă buzele. Dorința o îndemna irezistibil să se prindă de umerii puternici ai lui Fletcher, ca pentru a se contopi cu el.

Când acesta se îndepărtă, punând brusc capăt sărutului, Carla amete și-și pierde echilibrul.

– Știam, îi spuse cu un aer triumfător, că răceala ta este doar o amăgeală.

Tânăra față se mânie subit.

– Oare ce vrei să dovedești, domnule Arendt? Superioritatea în materie de stăpânire de sine?

Acesta scutură din cap cu un aer prefăcut dezolat.

– Acum, când știu cum să-ți impun tăcerea, n-ar trebui să te mai las niciodată să vorbești.

Carla încercă să-i scape, dar o strânse mai tare și o lipi de el.

– Și ar trebui să tac și eu. Ne-am înțelege mult mai bine, dacă am plasa relațiile noastre pe un plan complet diferit.

– Nu țin să te întâlnesc pe acest plan „complet diferit“.

– Deformezi totul, Fellini. Fiecare cuvânt al meu, fiecare privire, cel mai mic gest. Totuși, mi-ai promis să fii obiectivă.

– Dacă-ți este teamă de interpretările mele, ne putem opri aici.

– Bineînțeles că nu. Dacă am opri filmarea acum, nimic nu te va împiedica să mergi și să bați toba că sunt un adevărat bădăran, arogant, cinic, tiranic... haide, un mic efort! Ajută-mă să completez lista.

– Te descurci foarte bine și fără mine.

– Vrei să mă privești în față? Nu servește la nimic să-ți ascunzi capul în nisip, ca struții. Dacă îți este teamă, ai cel puțin curajul s-o recunoști.

- Teamă? Și oare de cine să-mi fie teamă?
 - De mine. Pentru început.
 - Doar pentru că-mi este groază să fiu manipulată, nu trebuie să-ți imaginezi că-mi este teamă de tine.
 - Ți-e teamă de asemenea și de sentimentele tale, continuă Fletcher, fără s-o asculte.
 - Să presupunem că domnul știe-tot, citește în inima mea ca într-o carte deschisă?
 - Suficient pentru a descoperi unele semne.
- Cu brațele în jurul taliei tinerei, își afundă capul în părul ei și o mușcă de ureche. Nemișcată ca o statuie, Carla se stăpâni să reacționeze.
- Se poate ști ce cauți? îl întrebă când îi dădu drumul.
 - Absolut nimic. Voiam doar să-ți mai dau o dată ocazia să reflectezi.
 - Este pierdută dinainte.
- Cu capul puțin aplecat, Fletcher îi făcu o scurtă reverență și se îndepărtă fără un cuvânt.
- Fletcher!
- Acesta se întoarse, pentru a-i acorda toată atenția.
- Unde vrei să ajungi? Oare ce aștepti de la mine?
 - Poate ar fi mai înțelept să te întreb ce am a-ți oferi.
- Apoi, fără să-i aștepte răspunsul, se întoarse în salon.
- Câteva minute mai târziu, Adriana o găsi pe Carla adâncită în gânduri.
- Îmi pare rău, murmură tânăra. Cafeaua nu este încă gata.
 - N-are nici o importanță. Fletcher a luat-o pe Mercy de guler și m-au lăsat acolo cu două duzini de cornuri.

– De ce au plecat?

– Speram că-mi vei spune tu. Se pare că m-am înșelat. Să spunem că dispoziția lui Mercy a reușit să zdruncine legendarul stoicism al frumosului său impresar. Nu l-am văzut niciodată pradă unui asemenea mâinii.

Cu obrajii îmbujorați, Carla începu să aranjeze ceșcuțele pe farfurioare.

– Așteaptă, spuse Adriana. Nimic nu ne împiedică să ne săturăm pe cheltuiala lui Fletcher Arendt.

O jumătate de oră mai târziu, ronțăiau cornuri și beau cafeaua aburindă, în mijlocul materialelor mățăsoase răspândite aproape peste tot, în valuri somptuoase și cu reflexe. Debordând de energie, Adriana o copleși pe Carla cu nenumărate povestiri amuzante care, până la urmă, îi descrețiră fruntea și o făcură să-și uite grijile.

– Acum, că sunt o hoască bătrână, spuse fostul manechin, servindu-se cu frișcă din abundență, nu mai dau atenție siluetei. Ceea ce am pierdut în frumusețe, am câștigat în înțelepciune. Lasă-mă să-ți dau un sfat, micuțo: profită de viață cât ai timp.

Carla izbucni în râs.

– Nu ești deloc o hoască bătrână.

– Nici foarte înțeleaptă nu sunt. Fletcher mă acuză mereu că sunt o aiurită dar, în fond, cred că nu-i displace puțină nebunie din când în când.

Telefonul o întrerupse.

– Alo? Dragul meu, încă mai fumează mocheta, după plecarea aceea în viteză.

Cu mâna pe receptor, șopti:

– Este Fletcher. Sună din mașină.

Își asculta cu răbdare interlocutorul, strecurând ici și colo un „hm, hm“, puțin compromițător.

– Da, înțeleg. Se va face, da. Da, îi voi spune... O clipă.

Întoarsă spre Carla, îi explică:

– Fletcher a uitat să te anunțe. Diseară, veți cina cu un anume Bob Rhoades...

Panicată, Carla scutură din cap cu energie.

– Refuză, anunță Adriana în receptor. Ah! Bun. Da, da. Notez. Oh! Dar este un restaurant foarte bun. Îți recomand vițelul pregătit de bucătarul lor; un adevărat regal. Bob Rhoades al tău, n-ar dori, din întâmplare, să mă cunoască? Hm, bănuiam. Da, costumele Maiestății Sale vor fi livrate miercuri. La revedere.

Închise și-i întinse o hârtie Carlei.

– N-am putut face nimic. Dorințele sale sunt ordine. Directorul casei de discuri a lui Mercy, ține neapărat să te cunoască. Iată adresa. Întâlnirea este stabilită la nouăsprezece și treizeci de minute. Nu-și bate joc de tine. Dragonul Chinezesc. Localul cel mai șic și cel mai scump din New York.

– Totuși, exagerează.

– Fletcher Arendt n-a făcut niciodată decât după capul său.

– Este un mod care-mi displace. De ce nu mi-a vorbit despre asta?

– Poate nu i-ai dat timp. Ce importanță are? Nu ești mulțumită că cinezi în oraș, cu unul dintre cei mai seducători bărbați din America?

– Cine-i ăsta? Bob Rhoades?

Adriana păru dezorientată.

– Dacă mi-ai spune sincer, unde te afli în relațiile cu Fletcher?

– Nici nu se pune problema. Și dacă mai sunt acuzată, încă o dată, că nu reacționez ca o femeie normal constituită, fac o nenorocire.

– Cine ți-a spus asemenea prostii? Acelor domni nu le place să-i lași să mocnească prea mult timp, atâta tot. Dragii de ei, au nevoie ca totul să fie limpede, explicit. Știi bine, trebuie să te îmbraci, pentru a le place, să te abandonezi în brațele lor, să ai privirea confuză și respirația obosită...

– Adriana!

– M-am ambalat? Este temperamentul și meseria mea. Când mânuiești materiale, folosești un alt limbaj: senzualitatea materialelor, culorilor, formelor. O realizatoare nu le ignoră.

– Eu realizez documentare. Nimic artistic.

– Păcat! Dar nu-i nimic. În seara aceasta, vei fi îmbrăcată ca o regină a celei de-a șaptea arte.

Carla izbucni în râs.

– Doar n-ai intenția să mă îmbraci?

– Și de ce nu? Pentru mine, va fi ca o vacanță. Știi, se fac acum doi ani de când mi-am consacrat tot talentul lui Mercy Riley. Ai văzut ce se întâmplă. Nu eu sunt creatorul, ci Fletcher. Și apoi, m-am săturat să-l văd rămânând de gheață în fața a tot ceea ce-i propun. Este atât de obișnuit s-o considere pe Mercy ca pe vedeta, produsul său, încât și-a pierdut

sensibilitatea. Mi-ar plăcea foarte mult să te folosesc pentru a-l pune în fața unui costum care să-i taie respirația. Este onoarea mea în joc, micuț.

– Adriana, cred că exagerezi.

Fostul manechin începu să măsoare salonul în lung și-n lat, cu fruntea brăzdată de riduri.

– Nu știi nimic! spuse în cele din urmă. Nu știi să te distrezi.

În fața minei sale înciudate, Carla izbucni în râs. Adriana o imită și veni să se așeze alături pe canapea.

– Nu se va spune că nu am ultimul cuvânt, micuț. Și eu îmi ating întotdeauna scopurile.

– Zău?

– Vei vedea. Ai o rochie demnă de invitația de diseară la Dragonul Ghinezesc?

Carla se gândi și lăsă capul în jos.

– Știam, triumfă Adriana. Două întrebări: ai de gând să-ți consacrî toată după-amiaza și tot contul din bancă pentru cumpărarea unei rochii? Nu? Ei bine, vezi? Vino, am nenumărate creații care mucegăiesc în dulapurile mele. Vom petrece o după-amiază fantastică.

Capitolul 6

Fletcher își ațintise privirea posomorâtă asupra burbonului. Încruntat, barmanul de la Dragonul Chinezesc îndepărtă discret grămada pe care o făcuse deja impresarul, din patru șervețele de hârtie, acum împrăștiate pe bar. Cu o mână în buzunar și cealaltă lipită de pahar, Fletcher oftă. Oare ce i se întâmpla?

Niciodată, în cariera sa, nu comisese o greșală tactică. Dar, în aceste ultime zile, parcă își pierduse capul. Știa totuși bine care era calea de urmat cu o fată cum era Carla. Voia să fie tratată ca o profesionistă. Atunci, de ce se încăpățâna s-o considere o amatoare? De ce oare făcea totul s-o provoace? Mai ales când știa că, în loc să plece capul, sau să facă o mină pocăită, Carla Copeland credea de datoria sa să-i răspundă cu aceeași monedă.

Dacă ar fi fost vorba doar să o aducă în patul său, ar fi reușit fără prea multă greutate. Dar, în mod ciudat, această soluție

nu-l mulțumea. Își termină burbonul dintr-o înghițitură și se ridică. Să se ducă la naiba!

Se îndreaptă spre masa obișnuită, când își descoperi obiectul gândurilor, în conversație aprinsă cu șeful de sală. De la vârful pantofilor cu toc înalt și până la norul vaporos al buclelor, în acea seară, părea o involburare de aur lichid. Oare de ce trebuia să fie atât de frumoasă, atât de fragilă? Semăna cu un fulg de nea, în razele soarelui care apune.

– Bună seara Fletcher, îi spuse când îi porni în întâmpinare.

Tonul degajat îl liniști. Nu părea să-i poarte pică pentru scena din această după-amiază. Poate nu era totul pierdut.

– Ești încântătoare în rochia asta, îndrăzni, cu sinceritate.

– Mulțumesc. Domnul Rhoades a sosit?

– Nu încă. Face parte din acea categorie de oameni care cred că importanța li se măsoară după timpul pierdut așteptându-i.

– Formidabil. Simt că-mi place deja.

– Dacă am merge să luăm loc?

Masa lor ocupa un loc ales, în apropierea ferestrelor cu geamuri, care ofereau o vedere ce nu putea fi ascunsă de clădirile noi, spre East River, aureolată de o mulțime de lumini. Carla se așează într-un fotoliu tapisat cu brocart de culoarea aurului vechi și-i zâmbi cu un aer ispititor admiratorului său.

– Bourbon? o întreabă acesta, întorcându-i zâmbetul.

– Te rog.

– Două burbonuri, comandă Fletcher chelnerului. Și un platou cu aperitivele casei, dacă Pierre mai are răbdare să le pregătească.

– Dar bineînțeles, domnule Arendt. Preferați tot icre negre? Fletcher se întoarce spre tânăra fată.

– Roșii, sau negre?

– N-are importanță, îi răspunse aceasta, pe un ton repezit.

– Ce se întâmplă? se alarmă impresarul.

Cu o mișcare a capului, Carla făcu să-i zboare bucelele pe umeri.

– Vii aici cu regularitate?

– Este locul ideal pentru a-i invita pe cei pe care dorești să-i impresionezi puțin, îi răspunse cu sinceritate.

– Sunt sigură de asta. Numai că...

Fletcher se aplecă spre ea, curios să afle motivul accesului de iritare.

– Numai că?

– Am oroare de toate astea, declară Carla, cuprinzând decorul într-o privire ironică. Restaurantele în care numai cei cunoscuți au dreptul la o masă, cluburile în care numai invitații au dreptul să intre și seratele rezervate exclusiv membrilor împrăștiati prin toată lumea.

Lui Fletcher i-ar fi plăcut să-i pună un deget pe buze, pentru a o obliga să tacă. Se abținu, de teamă să nu-l muște.

Tânăra fată continuă, cu ochi strălucitori:

– Mercy și Billy au vreun avantaj din acest gen de serate? Reportajul meu va fi mai interesant datorită acestei cine?

– Tu trebuie să-ți răspunzi.

– Mi-e teamă să nu fie exact invers. Am impresia că toți acești oameni mă sorb din ochi, ca pentru a-mi reproșa că adun firimiturile celebrității tale personale.

- Nu te preocupa de părerea celorlalți.
Carla avu un gest de oboseală.
- Nu înțelegi. Nu vreau ca viitorii clienți să facă apel la mine pentru că m-au văzut în niște locuri la modă, ci pentru că îmi consideră munca eficientă.
- Ce cauți cu exactitate? Să devii invizibilă, ascunsă în spatele camerei?
- Exact. Înregistrările vorbesc pentru mine.
- În loc să le dai prioritate, ai face mai bine să te asiguri că sunt cu adevărat modul tău de exprimare.
- Ce vrei să spui?
- Îi răspunse cu o întrebare.
- Cum îți privești viitorul, Carla?
- Aceasta luă cu delicatețe o ridiche de lună din aranjamentul încântător al aperitivelor care tocmai le fuseseră aduse.
- Poate îți va părea greu de crezut, dar trăiesc de pe o zi pe alta. Cu tine, evident, nu este același lucru. Încă de la început, ai avut un scop: să-i asiguri succesul lui Mercy.
- S-o apăr de moarte și de nebunie, ar fi mai exact, dar nu asta este problema. Orice artist caută să se exprime. Tu, ca și ceilalți.
- Nu cred că sunt o artistă. Și apoi, pentru a fi sinceră, am văzut prea mulți oameni lăsându-se îmbătați de un succes efemer pentru a risca să privesc spre culme. O ascensiune fulgerătoare, datorată în mare parte întâmplării, este urmată de o cădere fenomenală. Dacă n-ai o bază solidă, îți poate fi chiar fatală. Ceea ce vreau pentru moment, este să dobândesc

bazele necesare. Cu timpul, datorită experienței dobândite acum, mă voi descurca întotdeauna.

– Ești pe alături de întrebare, Carla. Important este de știut dacă această muncă te mulțumește.

– Da, îi răspunse cu o voce șovăitoare. Firește, nu realizez niște capodopere, dar...

– Te înșeli încă o dată. Documentarul este modul de acțiune al unei firi inflexibile. Ești prea sensibilă pentru a te închide într-un univers atât de arid.

O clipă, îi fu teamă că mersese prea departe. Dar Carla îi adresă un zâmbet vesel.

– Știu foarte bine ce gândești. Mă vezi ca pe o oală sub presiune, căreia s-a uitat să i se pună supapa de siguranță...

Ușurat, Fletcher izbucni în râs.

– Imaginea este absolut exactă. Și eu am cunoscut această senzație, când pledam. Din fericire, am găsit o altă cauză căreia să-i consacră toată energia. Altfel, aș fi sfârșit prin a exploda.

Carla ridică paharul.

– Pentru supapele de siguranță!

Impresarul se asocia toastului râzând. În sfârșit, o avea în față pe adevărata Carla, spontană și glumeată, care nu se mai apăra de emoții și de visuri.

– Vezi, până la urmă am ajuns să ne înțelegem.

– Este suficient să fim pe aceeași lungime de undă.

– Să vedem dacă am putea să și dansăm?

Carla se îmbujoră și Fletcher își simți inima bătând mai puternic, când murmură:

– Să mergem să vedem.

La atingerea degetelor ca gheața, impresarul își pierde remarcabila siguranță. Prea târziu pentru a-și repara greșeala. Se aventuraseră pe un teren periculos, pe care se putea întâmpla orice. Ce-i mai rău, ca și ce-i mai bun.

Prudent, se hotărăște să păstreze o distanță respectuoasă, dar când o îmbrățișă și când mâna atinse ușor pielea caldă a spatelui, dezgolită de decolteul adânc al rochiei, lumea păru că se clatină.

Cu buzele întredeschise, Carla ridică spre el o privire pătimașă și-și așază delicat capul aureolat de bucle aurii, pe reverul hainei. Purtați de magia clipei, se abandonară melodiei care îi adusese pe ringul de dans.

Încă o scenă stupidă, își reproșă Fletcher. Nimic nu le permitea să împartă această minunată intimitate. Nu aveau nici măcar scuza de a fi băut prea multe aperitive. Totuși, impresarul n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să se întoarcă și să se așeze. Între brațele sale, Carla devenise docilă și-i urma fiecare gest. În dans, între ei se crea o armonie perfectă.

Făcură nenumărate tururi, fără să schimbe vreo vorbă, apoi Carla se încordă.

– Este cineva la masa noastră.

Fletcher întoarse capul, fără tragere de inimă.

– Bob Rhoades, o anunță.

Se stăpâni să adauge „deja“. I-ar fi plăcut să se învârtă toată noaptea pe ring. Și apoi? se întrebă.

O conduse pe Carla spre masă, străduindu-se să considere sosirea lui Bob Rhoades ca pe ultima soluție de salvare. Pentru

prima dată în viață, situația îi scăpase complet. Fusese de-ajuns ca această creatură de vis să danseze cu el și uitase orice calcul, lăsând ca puterea destinului orb să-i regleze cursul vieții.

Rhoades avea un chip lipsit de farmec și niște ochi agitați. De brațul lui era agățată, radiind de fericire, una dintre frumusețile stereotip, care îi plăceau. Aceasta se numea Trudy. Cu siguranță Fletcher n-ar fi observat-o dacă o neașteptată schimbare din atitudinea Carlei nu l-ar fi incitat să-și pună întrebări. Îndată ce o văzu pe Trudy, realizatoarea se crispă, pâli, începu să se bâlbâie și să se comporte în cel mai ciudat mod.

– Așadar, iat-o pe mica noastră realizatoare! exclamă Rhoades, luând mâna Carlei.

Fletcher îi adresează directorului casei de discuri o privire ucigătoare.

– Nu vă faceți griji, continuă Bob cu vocea sa tunătoare. Fletcher m-a învățat lecția. În această seară, este interzis să se vorbească despre profesie. Suntem aici pentru a ne distra și puteți conta pe mine să vă amuz, adorabilă cameramană.

Rigidă, cu un zâmbet silit pe buze, Carla se adânci în studiul meniului. Fletcher încercă zadarnic să-i întâlnească privirea. Se resemnă cu un oftat la o seară tumultuoasă și tensionată.

Carla nu mai spera să scape de dezastru. Situația se îndreptase spre catastrofă imediat ce acceptase să-l urmeze pe Fletcher pe ringul de dans. Își jurase să nu cedeze atracției pe care o exercita asupra ei și chiar se lăudase în fața Adrianei că poate suporta orice furtună. Dar între brațele lui, avusese senzația că era un pai abandonat forței unui uragan.

Cu mintea goală și inima bătând cu putere, fusese readusă la realitate, pentru a blestema soarta care parcă avea o plăcere să se înverșuneze împotriva ei. Carla o cunoștea pe Trudy. Cele două tinere se întâlniseră cu doi ani în urmă în mulțimea de invitați care frecventau în permanență proprietatea mamei sale. Prima parte a cinei, fu un adevărat calvar. Carla se aștepta în fiecare clipă s-o audă pe tânăra actriță exclamând: „dar te cunosc!“

Înainte de a merge să-și pudreze nasul.

– Excelentă idee, aprobă Trudy, care se ridică să i se alăture.

Carla își trecu pieptenele prin bucle, în timp ce actrița se cerceta în oglindă cu un ochi îngrozitor de critic, povestindu-i cum părăsise California pentru a turna un film de Gerry Martin. Gerry Martin! Carla se înfioră. Gerry o ținuse pe genunchi când fusese copilă. El îi oferise prima cameră de filmat, când împlinise treisprezece ani. Și dacă era s-o creadă pe Trudy, era și el la New York. Poate își va face apariția la Dragonul Chinezesc, chiar acum!

Cu sprâncenele încruntate, Trudy abordează în cele din urmă subiectul delicat.

– Carla? Și tu lucrezi cu Gerry?

Tânăra fată respiră profund.

– Nu. De ce?

– Mi se pare că te-am văzut deja, undeva. Bob spunea că faci cinema.

– Sunt realizatoare. De documentare. Nu cred ca drumurile noastre să se fi încrucișat.

– N-ai lucrat niciodată pe un platou? Ca asistentă? N-am avut niciodată vreun rol mare, dar am făcut foarte multă figurație. Cunosoc aproape toți regizorii.

– Te înșeli, o asigură Carla. Am învățat meserie într-o școală.

– Ah! Chiar faci un reportaj despre Fletcher? Nu ești iubita lui?

În sfârșit, Carla se relaxă și izbucni în râs.

– Nu, nu sunt iubita lui.

– În acest caz, nu-mi vei purta pică dacă îți mărturisesc că-l găsesc foarte seducător?

– Categoriec nu. Îți poți chiar încerca farmecul asupra lui, nu văd nici un inconvenient.

Trudy îi mulțumi cu un zâmbet complice. Și Carla s-ar fi felicitat pentru stratagema sa, dacă faptul de a o vedea făcându-i ochi dulci lui Fletcher n-ar fi chinuit-o.

În tot cazul, Trudy nu mai părea deloc preocupată de ea. Liniștită, Carla încercă să facă uitată tăcerea în care se închisese o bună parte a cinei, lansându-se în povestirea unor întâmplări absolut extravagante. Volubilitatea neobișnuită, îi aduse o privire bănuitoare din partea lui Fletcher. Evident, nu mai căuta să înțeleagă ce-i trecea prin minte. După mina sa, ai fi jurat că și-ar fi dorit cu bucurie să nu mai audă vorbindu-se de ea.

Bob Rhoades puse capăt acestei seri greu de suportat, cu tactul său legendar.

– Să nu vă supărați, dar i-am promis lui Trudy s-o duc să facă un tur printr-un club particular...

Cele două perechi se îndreptară spre ieșire. Unul lângă celălalt, Carla și Fletcher priveau stopurile de la Mercedesul lui Rhoades dispărând la colțul străzii.

Carla crezu înțelept să preia inițiativa conversației.

– Se poate ști care era scopul acestei seri?

Impresarul zâmbi ironic.

– Mă așteptam la această întrebare. Rhoades cunoaște pe toată lumea și-și petrece timpul punând oamenii în legătură unii cu alții. Voia să te înscrie în catalogul său. S-a făcut.

– Asta nu-mi place foarte mult.

– Îndeplinește o funcție, Carla. Ca și mine.

– Poate. Dar tu îți faci meseria mult mai bine, sau în tot cazul, altfel. Asta este deosebirea.

– Mulțumesc.

– Nu căutam să te fletez. Este o observație absolut obiectivă.

Un zâmbet ușor juca pe buzele lui Fletcher. Cu ochii ațintiți spre capătul străzii, lăsă briza să i se joace o clipă prin părul auriu și apoi se hazardă pe un teren periculos.

– Uită-l pe Rhoades. Noi unde am ajuns? Și să nu mă întrebi ce vreau să spun. O știi perfect.

Carla se încordă instinctiv, în defensivă.

– Mă pui într-o situație dificilă. Realizarea filmării mele depinde exclusiv de bunăvoința ta. În aceste condiții, mi se pare greu să-ți trag un perdaf. Totuși, trebuie să mărturisesc că mă așteptam la ceva mai multă delicatețe din partea ta.

– Doar nu-ți închipui...

Se întrerupse cu un zâmbet trist.

– Mulțumesc pentru lecție. Totul se plătește. Așa vrea meseria. Un avantaj pentru o favoare, o favoare pentru un comision. Totul se cumpără și totul se vinde. După toate aparențele, asta este legea junglei. Mă întreb cum am putut uita. Iartă-mă.

Sânjenită, Carla își căuta cuvintele în zadar. Fletcher se adânci într-o tăcere meditativă. Când ridică ochii, își recăpătase aerul taciturn și oficial din prima zi.

– Ai dreptate, domnișoară Copeland. Să ne oprim aici. Lasă-mă să te asigur încă o dată de cooperarea mea. Nu cer nimic în schimb. Ți-o acord cu foarte mare plăcere, pentru că... Ascultă, poți găsi un taxi?

– Desigur, dar...

– La revedere, Carla. Noapte bună.

Și fără un cuvânt de explicație, fără o strângere de mână, coborî încet bulevardul, pentru a dispărea în întunericul orașului.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, o căldură sufocantă copleșea orașul. În ciuda climatizorului, Carla se trezi transpirată.

Amintirea serii din ajun îi lăsase un gust amar. Oare de ce îl atacase pe Fletcher atât de mișelește? Încă de la început, încrezându-se în flecăreala Dietrei, îl considerase arogant, dar atitudinea sa dezvăluia o generozitate, pe care n-o putea nega. Oricine s-ar fi apărat, făcând apel la sinceritatea intențiilor sale, pentru a o convinge să-l urmeze la el. Fletcher nu spusese nici o vorbă în acest sens. Îi prezentase chiar scuze. Acum, se grăbea rușinată să-și facă iertată prostia.

În biroul supraîncălzit de pe strada 57, credincioasă ei însăși, Annette părea la fel de proaspătă ca de obicei.

– Bună ziua, Carla. A izbucnit furtuna?

– Nu încă, din nefericire.

Pe un ton prefăcut degajat, întrebă:

– Care este programul? Am uitat să-l întreb pe Fletcher.

– Nu mare lucru, doar dacă vrei să ne urmezi, pe Mercy și pe mine, la un prânz pentru M.M.T.

– Fletcher nu merge acolo?

– Nu. Trebuie să dea un interviu diseară, cu ocazia inaugurării unui centru pentru adolescenții fugari, undeva la periferia orașului. Până atunci, profită de ultima zi liniștită înainte de mutarea birourilor, pentru a se scula târziu. Vezi, câteodată i se întâmplă să se oprească.

O voce obosită se auzi din încăperea vecină:

– Este o vizită?

Într-o rochie minunată, cu părul răsucit într-un coc elegant, Mercy apărură în ușă, unduindu-și șoldurile. Când o descoperi pe Carla făcu o mutră decepționată și, cu un bună ziua oarecum politicos, se așeză într-un fotoliu pentru a răsfoi o revistă, cu un aer extrem de indiferent. Carla se strădui să afișeze aceeași detașare.

– Dacă nu este nimic de făcut, mă voi întoarce la studio.

Annette păru lovită subit de o inspirație.

– De ce nu te duci să-l surprinzi pe Fletcher acasă? Dacă vrei un reportaj cu adevărat complet, ar trebui să prevezi câteva secvențe în apartamentul lui.

– N-aș vrea să-l plictisesc.

În spatele ei, Mercy oftă.

– Micuța are dreptate. Zău, Annette, ce idei!

Dar secretara insistă.

– Ține, iată adresa. Este alături.

– Nu se pune problema. M-aș simți rău, sosind fără să-l anunț.

– Perfect. Îl voi suna.

Forma deja numărul, pe butoanele telefonului.

– Fletcher? Ai uitat ceva în program. Da, știu, nu ți se potrivește. Totuși, am aici o realizatoare nefericită, care este furioasă să se vadă neglijată de soartă.

Carla protestă cu o grimasă, ceea ce n-o împiedică pe Annette să continue:

– Am sfătuit-o să meargă să-ți bată la ușă, ca să te poată vedea în cadru familiar. De acord. Îi transmit.

Închise, cu un zâmbet mulțumit.

– Va fi acasă până la ora trei. Va anunța portarul să te lase să intri.

Resemnată, Carla luă adresa și plecă fără să se preocupe de oftatul dezaprobat al lui Mercy Riley.

Imobilul lui Fletcher era una dintre extravaganțele arhitecturale care se înălțau deasupra frunzișului din Centrul Park. La fiecare nivel, crengi verzi înfrunzite trădau prezența grădinilor în terase, mărginite de turnulețe de formă neregulată, din stuc multicolor.

Portarul acestei piese uimitor ridicate, o întâmpină pe Carla cu un zâmbet.

– Domnișoara Copeland! Domnul Arendt vă așteaptă. Luați ascensorul din spațele fântânii. Este la ultimul etaj.

Ascensorul, operă luxoasă din aramă și oglinzi strălucitoare, o lăsă pe Carla pe un palier particular. Covoare

mexicane, mobilă delicată din stejar: recunosc gustul lui Fletcher pentru ambianța sobră și naturală.

În față era o ușă întredeschisă. Carla înaintă cu timiditate.

– Fletcher?

Nici un răspuns. Îndrăzni și pătrunse într-o încăpere imensă, luminoasă, iluminată de vitralii mari, care aruncau pe parchetul ceruit reflexe sclipitoare. Câteva perne și niște mese joase constituiau singurul mobilier. Tapițerii ale indienilor navajos, din America de Nord, dădeau pereților un aspect puternic colorat.

În cele din urmă, îl descoperi pe Fletcher pe terasa năpădită de plante, în spatele unei ferestre cu geamuri. Întins pe un șezlong, cu ochii închiși, se oferea alene razelor de soare ce se filtrau printre nori, îmbrăcat doar în niște pantaloni scurți, croiți din blugi vechi. Gândindu-se la orele de gimnastică pe care le consacra menținerii sale în formă, Carla nu se putu stăpâni să-și plimbe privirea invidioasă peste bustul athletic și uniform bronzat.

În zadar ciocăni în geam. Cu casca pe urechi, impresarul stătea cu privirea ațintită asupra benzii care se desfășura în magnetofonul aflat în fața lui. Carla făcu să alunece încet ușa cu geam și punând mâna pe o bucată de lemn, care se afla deasupra unui ghiveci cu un cactus, o trimise în zbor peste terasă. Proiectilul își atinse ținta direct în piept.

– Bună ziua, Carla, spuse Fletcher, cu ochii încă închiși.

– Nu-ți este rușine să lenevești astfel, în timp ce Annette se omoară cu munca?

– Obiectez! exclamă impresarul, ridicându-se într-un mod comic. Vino să asculți asta și vei vedea dacă nu am și eu un anumit merit.

Două minute mai târziu, Carla oprea magnetofonul cu o mină uluită.

– Despre ce este vorba? S-ar spune că este o grămadă de cutii de conserve, care se rostogolesc pe o pantă.

– Opera Oamenilor de pe Lună. Ține, iată scrisoarea pe care mi-au trimis-o.

Parcursese în grabă o notă redactată de o mână stângace, în care Oamenii de pe Lună îl îndemneau pe Fletcher să le producă discul, „reflectare autentică a unei mișcări sociologice participantă la marea istorie cosmică“.

– Este o glumă?

– Deloc. Primesc aproximativ două sau trei benzi de acest gen, în fiecare zi.

– Și-ți pierzi timpul ascultându-le?

– Ce-ai spune, dacă înregistrările video ți-ar fi aruncate la gunoi, fără să fie privite? Acești oameni tineri și-au consacrat zile și nopți fabricării acestei piese. Puținul pe care-l pot face, este s-o ascult. Chiar dacă, apoi, îi asigur că nu mă îndoiesc de sinceritatea lor, dar că, din nefericire, n-am oportunitatea de a mă ocupa de ei.

– Primești uneori și piese bune?

– Una la mie, dar nu se știe niciodată.

– Ești teribil de optimist.

– Ce este oare rău în a spera?

Îi întrerupseră primele picături ale furtunii și se refugiă în grabă în interiorul apartamentului. Primirea călduroasă a

lui Fletcher o făcuse pe Carla să uite prudența obișnuită. Închisă brusc între patru ochi cu tânărul zeu cu pielea arămie, avu o mișcare de a da înapoi. Cunoscându-l, bănuia că nu-l găsisese din întâmplare pe jumătate gol, pe terasă. Simți redeșteptându-se în ea groaza bolnăvicioasă de a fi manipulată.

– Apartamentul este splendid, spuse pe un ton banal. De unde-ți vine această preferință pentru decorurile mexicane?

– Sunt originar din Noul Mexic. Te miră?

– Puțin. Pari atât de civilizat.

– Nu toți locuitorii din Noul Mexic sunt niște amărâți care rățăcesc cu gura căscată prin deșert. Să știi că și acolo sunt orașe.

– Și cactusul? Este planta pe care o adori?

El zâmbi malițios.

– Iată o temă inedită pentru reportajul tău. Fletcher Arendt în permanentă căutare a unei încântătoare flori încoronată de spini.

– Unele persoane care lucrează cu tine, sunt aproape la fel de aspre ca aceste plante favorite.

– Te gândești la Mercy?

– Da. Referitor la acest subiect, voiam... Mi-ai cerut s-o inițiez în misterele înregistrărilor video, dar este imposibil, Fletcher. De-abia dacă acceptă să mă salute.

– Știu. Mercy este incredibil de încăpățânată. Dar nu-ți face griji, știu că ai încercat cu conștiinciozitate să-ți îndeplinești rolul. Apropo, tocmai mi-a oferit o carte foarte interesantă. Cum să faci bucătărie rafinată cu mijloacele modeste pe care

le ai la dispoziție. Am ajuns la pagina cincizeci și unu: sandvișuri cu unt de arahide și dulceață. Ți-e foame?

– Mi se pare mai îndreptățit să mă întreb dacă sunt curajoasă.

– Nu se pune problema. Urmează-mă.

Bucătăria era o încăpere foarte plăcută, în care gresia roșie și stejarul lucios rivalizau în proporții egale. Fletcher așează pe masă un picnic complet. Untul de arahide și dulceața se dovede a fi piure de migdale, însoțit de miere și de pâine, brânză de capră, ardei roșu, totul alături de lapte rece și stafide.

– Delicios, îl asigură Carla, când înghiți ultima bucată. Știi, eu mă hrănesc aproape exclusiv cu hot-dog. Faptul de a nu găti m-a făcut pur și simplu să pierd obișnuința unei mâncări adevărate.

– Unde locuiești?

– În studioul meu. Dar să nu spui la nimeni. Proprietarul ar avea necazuri dacă aș fi obligată să mă mut.

– Mi te și imaginez dormind cu o cameră în loc de pernă.

– S-a întâmplat, la început. Închiriasem un apartament în Brooklyn, cu niște prietene, dar cum lucram până noaptea târziu, l-am părăsit complet până la urmă. Mi-am cumpărat o saltea și m-am instalat în studio. De fapt, partea locuibilă nu este mai mare decât bucătăria ta.

– Și când trebuie să primești clienți sau prieteni, cum faci? Dar poate principiile morale îți interzic acest gen de serate.

– Când mă gândesc că am venit cu intenția să-ți prezint scuze!

– Zău? Credeam că era pentru a-ți face reproșuri, în vederea unei noi secvențe de filmare.

Carla se înroși.

– N-are importanță ce am spus, se pare că oricum am greșit.

– Mai spune.

Tânăra își mușcă buzele. De data aceasta, ea era cea care se avânta pe un teren periculos. Întoarse cu prudență ochii, pentru a-i evita privirea.

– Am fost nedreaptă față de tine, Fletcher. Sper că vei binevoi să mă ierți și să-mi permiți...

– Să vezi floarea încântătoare care se ascunde sub bariera de spini? Îi sugeră acesta, zâmbind.

Cu un aer neglijent, se îndepărtă cu câțiva pași, ca pentru a ridica între ei o nouă barieră.

– Climatizorul face minuni, reluă înfiorându-se. Cred că mă voi duce să îmbrac o cămașă.

Tulburată, Carla nu știa dacă trebuia să se bucure sau să regrete că-l vedea întrerupând brusc această conversație încântător de intimă. Profită de primul subiect, pentru a-și ascunde dezamăgirea.

– Cunoșteam reputația anumitor vedete, dar Mercy bate toate recordurile. Are într-adevăr un caracter imposibil.

Fletcher izbucni în râs și-i răspunse peste umăr, în timp ce pornea pe culoar:

– Nu uita că se pregătește să plece în turneu. În câteva zile, va porni la drum pentru a înfrunta un public nou în fiecare seară, cu un material și o serie de cântece care n-au fost încă testate. Nu-i de mirare că este nervoasă.

– Doar nu vrei să mă faci să cred că i se întâmplă să fie blândă și docilă ca un miel?

– Cu siguranță, nu. De altfel, nici nu este de dorit asta. Dacă Mercy încetează să fie numai foc și pară, interpretarea sa și-ar pierde din eficiență.

La capătul culoarului, pătrunse într-o încăpere vastă, luminată de o fereastră largă, în care răpăia ploaia. Carla se opri în ușă, fascinată de patul imens.

– Accesele de nervi n-au importanță, continuă impresarul, deschizând un dulap de haine impunător. Principalul este ca Mercy să-și poată emoționa mereu auditoriul.

Se întoarce, pe jumătate îmbrăcat cu o cămașă galbenă ca paiul. Zâmbi ironic descoperind-o pe Carla, nemișcată lângă ușă.

– Intră. N-am să te mănânc.

– Știu, spuse aceasta, înaintând. Am încredere deplină în tine.

– Gravă greșeală.

Carla ridică din umeri cu un aer care se voia detașat.

– Credeam această problemă rezolvată. Am căzut de acord să evităm complicațiile și...

– Da?

– Știi bine ce vreau să spun, făcu ea, încercând să-și ascundă stânjeneala sub un ton sarcastic.

– Nu uita că sunt un optimist incorigibil.

– Fletcher, ai spus-o ieri, este de preferat să ne oprim aici...

Dintr-un pas, acesta i se alătură lângă pat.

- Poate, dar dacă nu dispari în zece secunde, te sărut.
- Ne înțelesesem...
- Cinci secunde...
- ... să plasăm relația noastră pe plan strict profesional.

Fletcher o reduse la tăcere, culegându-i ultimele cuvinte de pe buze.

Îi lăsase o șansă să-i respingă avansurile. O șansă de care uitase să profite. Incapabilă să lupte împotriva tulburării ce o copleșea, îi răspunse cu pasiune. Cu degetele afundate în părul de pe piept, ondulat și auriu, se abandonează mângâierilor, oferindu-se fără jenă și fără reținere.

Fletcher se îndepărtă pentru a-și adânci privirea în a sa.

– N-am fost foarte sincer cu tine, Carla. N-am avut intenția să ne oprim aici. Vreau să facem dragoste. Tu hotărăști. Da?

O teamă foarte veche o obligă la răspuns:

– Nu.

Imediat, el o conduse până la ușa apartamentului și, întorcându-i spatele, se repezi pe terasa inundată de furtună.

– Fletcher! îl strigă în șoaptă.

Brusc, parcă se destrămasese un vâl. Indecizia lăsa loc unui regret dureros. Ar fi vrut din toată inima, se ștergea acel „nu” pentru a-l înlocui cu un „da” sincer și pasionat. Ea, care își afișase întotdeauna dorința de independență își dădu subit seama că, inconștient, sperase ca Fletcher să-i impună propria sa alegere. Ar fi dat orice s-o culce în pat, fără să pună întrebări. După aceea, ar fi putut spune mereu că nu avusese nici o vină și să-i reproșeze un autoritarism abuziv.

– Fletcher! îl strigă cu o voce mai sigură.

Încăpățânându-se să stea cu spatele, acesta se așează în sezlong. Carla se repezi și ea sub ploaia torențială. Cu ochii în jos, și maxilarele încordate, Fletcher murmură:

– Să n-o mai iei vreodată de la început, Carla. Niciodată, auzi?

Cu inima palpitând, ea depăși ultimii metri care-i despărteau și i se așează pe genunchi. Îl sărută cu timiditate.

– Nu te juca așa cu focul, spuse Fletcher cu o voce gâtuită.

Cuibărindu-i-se la piept, Carla ridică spre el un chip radios și îndeapărtă șuvițele de păr ude, care-i cădeau în ochi.

– Credeam că te-am auzit spunând că voiai să facem dragoste, Fletcher.

El lăasă în jos o privire brăzdată de fulgere.

– Iar eu, credeam că te-am auzit răspunzând „nu“.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire. Nu întotdeauna știu foarte bine ce vreau.

Fletcher clipi din pleoape, apoi un zâmbet îi ilumină fața și Carla se găsi în sfârșit prizonieră în brațele lui.

Mult timp, lumea li se păru că se oprise în loc și uitară de aversele ce se abăteau asupra lor cu furie, rămânând uniți într-o minunată îmbrățișare, sărutându-se dragăstos.

Agățată de umerii lui Fletcher, Carla se simți răsturnată pe spate, fericită ca trupul înalt și musculos s-o strivească sub greutatea lui. O culcă pe sezlong și strecurându-și o mână sovăitoare sub bluza udă, îi acoperi sânii întăriți cu mângâieri pasionate. Corpul tinerei se arcui și ea scoase un geamăt de plăcere, amestecată cu nerăbdare.

Fletcher își strecură cu pricepere degetele fierbinți sub lenjeria de dantelă, iar mâna i se închise ispititoare și neînduplecată pe conturul rotund al unui sân, pe care-l devora cu sărutări.

Copleșită de o încântare apropiată extazului, Carla se întreba confuz cum putuse să aștepte atât de mult timp înainte de a-i ceda. Nu știuse încă din prima zi, că-i era sortită? Destinată să tremure de dorință în brațele lui, să renunțe la orice pudoare și să cedeze pasiunii care-i mistuia.

– Fletcher... murmură.

Aplecat peste buzele tremurătoare, el îi mușcă delicat gura.

– Ți-am ascuns multe lucruri... continuă Carla, cu voce răgușită.

– Lasă-mă să le descopăr singur, draga mea.

Cu un gest tandru, ea se eliberă, brusc neliniștită, ca să se justifice.

– Comportarea mea ți s-a părut probabil atât de ciudată.

– Sunt de acord, spuse Fletcher, presărând sărutări pe fața sa. Din fericire, ciudățenia mă atrage.

– Fletcher, sunt serioasă.

– Și eu, draga mea. Sunt teribil de serios. Vrei să vezi?

Și fără să-i lase timp să răspundă, o reduce la tăcere punând stăpânire pe buzele ei, cu o pasiune înflăcărată.

– Fletcher! gemu Carla, pe un ton rugător.

– Ce încăpățânată! spuse acesta, îndepărtându-se în sfârșit suficient, pentru a o lăsa să se explice. Oare ce ai atât de important de declarat? Ești căutată de poliție?

– Fletcher, nu sunt... Cum să spun? Îmi era teamă că dacă știai asta aș fi fost tratată ca o oarecare.

– Dar tu nu ești o oarecare, Fellini.

– Nu numai tu. Toată lumea. Știu cum se face un nume în lumea industriei de spectacole și...

În fața privirii lui năucite, Carla se întrerupse, încercând să formuleze o frază inteligibilă.

– Sunt fiica Ameliei Abbott-Copeland. Asta este.

Tăcerea lui Fletcher o îngrozea.

– Asta este tot? o întreabă, în cele din urmă. Și numai pentru atâta m-ai întrerupt? Probabil mi-am pierdut farmecul legendar.

Sărutul cuceritor, o făcu pe Carla să uite cerul New Yorkului înecat de ploaie și toate preocupările care-i frământau mintea. Acum, nimic nu mai avea importanță, în afară de îmbrățișarea lui Fletcher, de sărutările lui înflăcărâte și de mângâierile sale fierbinți.

Pe neașteptate, la ureche îi răsună o sonerie stridentă. Fletcher sări în picioare, pentru a opri soneria ceasului.

– Ce se întâmplă? întreabă Carla, încremenită.

– Prezența ta nu trebuie să mă facă să uit de restul lumii, îi explică zâmbind. Îmi pare rău. Trebuie să mă schimb pentru interviul din această seară.

– Oh! Bineînțeles, murmură Carla, ridicându-se cu greu din șezlong. Și eu uitasem.

Fletcher zâmbi și-și trecu un braț în jurul umerilor ei.

– Să intrăm, îți voi pregăti ceva să te usuci. Nu este momentul să răcești.

Pătrunseră în cameră mână în mână. Încăperea n-o mai intimidă pe Carla. Aruncă, fără să vrea, o privire plină de invidie spre patul mare și alb.

– Altă dată, murmură Fletcher. Nu-mi porți pică?

– Du-te mai repede și te pregătește. Nu țin să fiu acuzată că te distrag de la datorie.

– Ca și când n-ai făcut-o deja! îi răspunse cu un hohot de râs, întinzându-i un halat de baie. Îmi va fi greu să mă concentrez asupra problemei tinerilor fugari din căminul nostru, continuă, dispărând sub duș. Întrucât mă voi gândi fără încetare la modul în care am fost obligat să te părăsesc. Evident, m-ai putea aștepta aici.

– La ce oră crezi că te întorci?

– Din păcate, nu înainte de miezul nopții. Încă nu observasem niciodată cât de târziu se termină acest gen de seri.

– Ne vom vedea mâine. În cazul în care nu ai un program supraîncărcat.

– Măcar o dată, întâlnirile mele vor așezta.

– Începi să încalci regula, domnule Arendt. Ar fi mai bine s-o șterg imediat, înainte de a-ți anula interviul din seara asta.

Carla se apropie de duș tiptil, întredeschise ușa de sticlă și-l sărută ușor pe Fletcher pe nas. Două secunde mai târziu, în același timp ușurată și ușor frustrată, părăsea apartamentul, pentru a se întoarce acasă.

Capitolul 8

Furtuna din ajun lăsase un cer limpede, curățat de orice impurități. Cu inima ușoară, Carla porni la drum spre strada 57. În acea dimineață, nu căra cu ea camera. Dacă Fletcher avea timp să-i consacre, asta nu va fi în calitatea ei de cineastă. Pentru prima dată în viață, femeia trecea înaintea realizatoarei.

Dădu o fugă până la curățătoria de haine și trecu pe la Adriana, pentru a-i înapoia rochia de seară.

– Ei bine? o întrebă fostul manechin, cu un zâmbet fin. Inflexibilul domn Arendt a cedat?

Carla zâmbi și ea, dar refuză să facă declarații compromițătoare.

– Liniștește-te, Fletcher a fost sensibil la talentul tău.

– Cu asta m-ai cucerit. Chiar trebuie să pleci imediat? Ce păcat! La revedere, micuț. Și noroc.

Birourile firmei Arendt arătau ca după furtună. Așezată în mijlocul a nenumărate cutii, Annette, cu telefonul într-o mână

și o hârtie și un creion în cealaltă, o întâmpină pe Carla cu un semn din cap.

– Așteptați! strigă ea spre trei voinici care apăruseră din camera alăturată. Lăsați-mi mobila pentru documente până diseară. Cum? se indignă la telefon. Nu vrea să servească mâncare vegetariană? Nu poate? Ce spui? Fugi la băcan și cumpără semințe de soia la cutie sau tofu. Da este piure de fasole. Și spune-i că dacă muzicienii n-au un meniu demn de acest nume, turneul va fi un veritabil eșec.

Din spatele localului, Mercy făcu să se audă o lungă lamentație, lipsită de energie.

– Mă întreb la ce se gândește! Să se mute exact în momentul plecării mele în turneu! Într-adevăr, are niște idei ciudate.

– Fii dreaptă, pledă Annette. Cei de la mutări au anulat operațiunea de două ori la rând. Sunt în grevă. O face Fletcher minuni, dar n-are nici o putere pe lângă sindicatele interesate. Ce pot face pentru tine, Carla? De ce nu ești în curs de a filma uraganul care suflă asupra companiei Arendt?

Tânăra își simți inima strângându-se.

– Dacă Fletcher este prea ocupat...

– S-o crezi tu! exclamă Mercy cu o voce stridentă. Pentru tine are întotdeauna timp.

Annette o făcu să tacă, aruncându-i o privire severă și starul se retrase ridicând din umeri.

– Nu te neliniști, murmură Annette. De câteva zile, Fletcher este distrat și Mercy își închipuie că este sfârșitul lumii.

Distrat? se gândi Carla. Cum se poate asta?

– Până la urmă, poate voi urca să văd noile birouri.

– Să nu ratezi, mai ales, să admiri ușa de intrare, exclamă Annette cu un zâmbet seducător. Sunt deosebit de mândră de ea.

Carla pornise pe culoar, când vocea lui Mercy ajunse din nou până la ea.

– Își pierde timpul, Annette. Fata asta nu va aduce niciodată nimic.

Carla nu-i dădu nici o importanță. Nu era un secret pentru nimeni. Mercy nu suporta să-i fie furată atenția lui Fletcher. Va trebui să se obișnuiască, se gândi. Începând de acum, îi voi fura până și ultima secundă.

Palierul celui de-al treilea etaj era acoperit de urme de picioare, bucăți de sfoară și de liste scăpate probabil din fișier. În fața ei se aflau patru uși cu geamuri. Panoul pe care-l descoperi aici, îi explică singur marele entuziasm al Annettei. Arendt/Harrow spunea acest panou, care proclama promovarea Annettei la rang de asociată.

Carla urmă drumul pe care o luaseră cei de la mutări și-l găsi în sfârșit pe Fletcher în încăperea din spate. Cu mânecile cămășii suflecate până la coate și blugii murdari de praf, făcea un ultim retuș instalației calculatorului. Fu suficient să-l vadă și inima Carlei se umplu de bucurie. Izbucni în râs.

Fletcher ridică ochii. Ea nu avu timp să se întrebe dacă să alerge să-i sară de gât, că acesta deja o strângea în brațe.

– Ce precizie! exclamă. Eram chiar pe punctul să-mi botez noul domeniu.

– Cum?

– Așa, îi spuse, sărutând-o cuceritor.

În spatele lor răsună o voce.

– Dacă binevoiți să ne scuzați... Înțelegeți, avem în fața noastră o zi grea.

Carla și Fletcher se îndepărtară, fără tragere de inimă. În ușă, doi tineri muncitori de la mutări îi priveau cu invidie. Intrară cu un zâmbet de scuză, pentru a lăsa un fotoliu, niște fișete metalice și mai multe cutii.

– Va trebui să luăm precauții serioase pentru a ne asigura întâlnirile, glumi Carla.

– Numai dacă obligațiile mele vor binevoi să nu ne mai stea în drum, oftă impresarul cu o plictiseală departe de a fi prefăcută.

– Haide! să nu ne lăsăm doborâți. Îți voi da o mână de ajutor. Va însemna tot atâta timp câștigat, nu?

Fără să aștepte răspunsul lui Fletcher, puse mâna pe o cutie și începu s-o deschidă.

– Sunt dosare de arhivă, o informă el. Trebuie puse aici.

– La ordinele tale, comandante, răspunse Carla, salutând cu un pocnet din călcâie.

Petrecură toată dimineața făcând puțină ordine în noul local. Fletcher profita de cea mai mică ocazie pentru a glumi și orele trecură foarte repede, marcate de hohote de râs și de sărutări furate. Se făcuse ora douăsprezece când telefonul, complet nou, își făcu auzită soneria stridentă.

Fletcher trebui să păsească peste niște cutii distruse pentru a răspunde.

– Ah! Tu ești Bob? Da? Ei bine, ai găsit-o. Nu închide.

Puse linia în așteptare și se întoarse spre Carla.

– Administratorul tău favorit, draga mea, Bob Rhoades. Se pare că a stat toată dimineața atârnat de telefon, fără să reușească să te găsească la studio.

Carla deschise ochii mari.

– Nu i-am dat numărul meu.

– Sunt singurul vinovat, Carla. Mi l-a cerut, pentru afaceri. Am crezut că este bine să nu-l refuz.

– Să nu conteze pe mine să-l filmez. Este cu adevărat prea urât.

– Nu fi copilă, Carla. Vrea să-ți vorbească.

Ea puse mâna pe receptor, în silă.

– Carla Copeland la telefon. Vă ascult, domnule Rhoades.

– Te rog, fetițo, spune-mi Bob. Am supraviețuit împreună unei cine oferite de Fletcher. Este de-ajuns să faci din noi prieteni pe viață.

Cu maxilarele încordate, Carla se stăpâni să-i închidă în nas.

– Vorbind de cină, continuă directorul casei de discuri, dacă te-aș invita? Am să-ți vorbesc despre meseria ta.

– Este pentru o înregistrare video.

– O înregistrare video? Oh! vorbești despre micul truc pe care-l faci pentru Fletcher. Nu, nu, câtuși de puțin. Eu tratez afaceri adevărate, micuțo. Ne întâlnim la Fontainebleau în douăzeci de minute și spune-i celui Casanova de Fletcher, să rămână unde este. Te vreau doar pentru mine.

– La drept vorbind, am alte planuri, domnule Rhoades.
– Haide, lasă-te să trăiești puțin, fetițo. În douăzeci de minute. Bine?

Închise, fără se aștepte. Carla făcu un gest nervos.

– Cine se crede? Își închipuie că voi lăsa totul baltă pentru a mă grăbi să mănânc cu el? Fletcher? Crezi într-adevăr că are ceva să-mi propună?

– Nu este imposibil. Din acea seară, mi-a vorbit îndelung despre tine. Mincinos cum sunt, evident, i te-am ridicat în slăvi.

– Să fim serioși. Monstrul ăsta n-are cu siguranță nimic să-mi ofere.

– Știi, este exact ceea ce am crezut, când prietena ta Dietra a început să-mi vorbească despre proiectul tău. Cine știe? Rhoades poate avea în rezervă un contract interesant. Firește, îți va fi greu să găsești parteneri la fel de fascinanți ca mine, dar...

– Ar fi mai bine să plec imediat, îi răspunse Carla râzând. Ca să nu te mai aud.

Fontainebleau era un local pretențios, care se mândrea cu un șef de sală de operetă, înzestrat cu un pronunțat caracter franțuzesc și cu o mustață lungă și subțire, de un ridicol

desăvârșit. Dezaprobator, o duse fără tragere de inimă pe Carla în colțul cel mai întunecat al sălii, ca și când îi era rușine de blugii și de tenișii ei uzați.

Încrezătoare, sigură pe sine, tânăra fată îi mulțumi cu o voce tăioasă și-i comandă un burbon. Propria atitudine o făcu să zâmbească. Niciodată nu și-ar fi imaginat că dragostea îi poate transforma viața în asemenea măsură. Îi mărturisise bărbatului vieții ei marele secret și iată că acum bea alcool înainte de masa de prânz! Poate era timpul să renunțe la inhibițiile de odinioară? Imediat după terminarea acestei întâlniri ridicole, se va duce la Fletcher, îl va lua în apartamentul lui și va debransa telefonul, fără să uite să-i arunce ceasul peste zidul mic al terasei.

Bob Rhoades apărură, se grăbi spre ea și o sărută, înainte de a avea ocazia să-i întindă mâna.

– Încântat să văd că ai venit până la urmă, frumoasă Carla. Într-adevăr, încântat! De ce te-am așezat în acest colț întunecos? Ar trebui să-i spun o vorbă tipului care ține cârciuma asta. Cu tot ceea ce-mi datorează, ar putea face efortul să-mi trateze cum se cade invitații. Ce bei? Whisky?

Chemă chelnerul, cu un pocnet din degete.

– Adu-mi o bere, în viteză. Bine? Oh! asta pentru ulcerul meu...

Carla era prea enervată pentru a încerca să-i dea replica. Bob Rhoades nu se formaliza. Părea capabil să facă singur conversație pentru vreo douăzeci de persoane. Tânăra nu interveni nici măcar când, fără s-o consulte, comandă pentru ea „mâncarea cea mai scumpă“ din meniu, pentru că îi datora

asta și pentru că oricum, nu el era cel care plătea, ci casa de discuri, care făcea afaceri rentabile, datorită vânzărilor lui Mercy. La urma urmei, dacă ținea să vadă faimosul pateu în crustă de Fontainebleau răcindu-se în farfurie fără ca ea să-l atingă, era liber.

Tot mai nerăbdătoare să scape de compania lui zgomotoasă și vulgară, Carla îl întrerupse în sfârșit, în clipa în care el ataca platoul cu aperitive.

– Știi că m-ai invitat cu intenția de a-mi face plăcere, spuse pe un ton ironic, care nu-l făcu nici măcar să clipească, dar poate ar fi timpul să-mi vorbești despre acele afaceri adevărate pe care ai să mi le propui.

– Fletcher m-a prevenit. Ești o mică persoană foarte serioasă, nu-i așa? Asta îmi place. Așadar, de cât timp ești în meserie? În calitate de realizatoare, se înțelege.

Carla avu un presentiment neplăcut, dar la urma urmei, oricare întrevedere cu un potențial client începea în general cu această întrebare.

– Patru ani, răspunse. Și am mai făcut patru ani de studii. Bob Rhoades fluieră ușor.

– Cu siguranță, ești foarte la zi, ținând cont și de experiența pe care o aveai deja de mai înainte.

Ce experiență? Carla nu avu timp să pună întrebarea. Rhoades reluase deja:

– Am o propunere foarte avantajoasă pentru tine. Sound Records are un foarte mare buget video. Ai putea obține exclusivitatea a tot ce se face la noi. Ai câștiga ușor cu ce să-ți procuri hot-dog toată viața.

Râse mulțumit. Fără o vorbă, Carla îl lăsa să-și continue monologul. Voia să cunoască urmarea, înainte de a se angaja la indiferent ce.

– Am citit de dimineată că mama ta plănuiește să înceapă o mare producție. Știu că, din lipsă de timp, îi pune întotdeauna pe artiști să aleagă muzica filmelor, dar dacă ai putea...

Carla încremeni. Pentru a evita acest gen de discursuri, se străduia de patru ani să-și protejeze anonimatul. Nu numai pentru ea, ci și pentru mama sa, care nu avea ce face cu oportunității care voiau să profite de ocazie pentru a se furișa până la ea. Trudy, se gândi Carla. Trudy i-o fi povestit totul.

Bob Rhoades continua cu ceea ce știa.

– Acum, când munca ta îți este asigurată, strecoară-i o vorbă mamei.

– Domnule Rhoades, cu mama nu întrețin relații de afaceri.

Masca de om cumsecade a directorului cedă imediat locul unei expresii feroce.

– Haide, fetițo, un mic efort! Știi că sunteți milioane de tehnicieni video. Și cunosc sute care nu așteaptă decât o vorbă pentru a profita de ocazia pe care le-o ofer. Și apoi, îmi datorezi asta.

Carla își reținu respirația. Acum, se aștepta la ce era mai rău.

– Dietra Sharpe a avut o excelentă idee să-mi amintească de existența mamei tale, continuă. Altfel, crezi că Fletcher Arendt ți-ar fi acceptat reportajul ridicol? În mijlocul pregătirii pentru turneu? Cu siguranță, nu. Fără mine, te-ar fi trimis la

plimbare. Dar eu știu să-l fac să-și asculte rațiunea. Când a înțeles că aveai mai multe atuuri decât pretenții artistice, a văzut foarte bine avantajul pe care-l putea avea din colaborarea voastră. Ți-am spus asta pentru a pune lucrurile la punct, fetițo. Aș suferi foarte mult pentru tine dacă ți-ai fi imaginat că a acceptat pentru ochii tăi frumoși. Fletcher nu este atât de prost.

Și când te gândești că admirase sângele-rece cu care Fletcher îi aflate „secretul“! Nu era de mirare! Știa încă de la început!

Fără să stea pe gânduri, se ridică și-și luă poșeta.

– Haide, fetițo! să nu faci o dramă din asta, mormăi Bob Rhoades. Știi bine că meseria vrea asta.

– Îți mulțumesc că mi-ai amintit, domnule Rhoades. Nu-ți face griji pentru nota de plată, îți voi trimite un cec pentru acest delicios pateu în crustă. Îți cedez partea mea.

Cu ochii ațintiți drept în față, Carla traversă sala restaurantului și împinse ușa.

Nu putea spune că Fletcher se comportase mișelește. Încă din prima zi, se străduise să-i explice motivațiile sale. Din nefericire, fusese surdă. Ca și când fusese excepția care confirma regula. Totuși, singur se definise „ca un rechin nemilos“, un rechin care nu se dădea înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopurile. Oare asta era un motiv de a se folosi de ea, ca de un pion de pe o tablă de șah?

Pe plan profesional, asta n-avea importanță. Dar Carla nu era un robot. Avea o inimă și acum, inima îi sângera.

Întoarsă la studio, puse mâna pe telefon. Nu era decât o soluție pentru a evita catastrofa: să-l sune pe Fletcher.

Cea care răspunse fu Annette.

– Carla? Ei bine, cum s-a desfășurat prânzul cu Bob pocitul? Fletcher se învâрте ca un urs în cușcă în noul birou. Ți-l dau.

Subit, Carla ar fi dat orice pentru a nu-i auzi vocea. N-avu timp să inventeze un pretext.

– Carla? Unde ești?

Cu lacrimi în ochi, se strădui să ia o voce indiferentă.

– Oh! m-am întors la studio.

– Ca să lucrezi?

– Desigur. Am înregistrat destule imagini pentru reportaj. Nu-mi vei mai înfrunta camera.

– Dar... credeam că avem alte planuri. De ce ești brusc atât de grăbită?

– Bob Rhoades a avut bunătatea să-mi amintească faptul că afacerile nu sunt o partidă de plăcere. Nu uita că am de onorat un contract.

– Carla, ce ți-a spus? Pari ciudată.

– Deloc. Am avut o conversație foarte interesantă despre această meserie în care, după cum a avut amabilitatea să facă observația, nu este loc pentru amatori.

Se întrerupse, timpul necesar pentru a-și lua avânt pentru asaltul final.

– Am fost foarte încântată să te cunosc, Fletcher. Sper că și pentru tine, acest mic joc a fost fără consecințe.

Tăcerea care-i răspunse o înspăimântă. Când vorbi din nou, Fletcher afișa un ton rece și degajat.

— Întotdeauna mă vei uimi. Eu...

Carla se grăbi să-l întrerupă.

— Am un avantaj asupra ta, nimic nu mă surprinde. În lumea cinematografului, ai ocazia să înveți să cunoști specia umană și după părerea mea, nimic nu merită să fie luat în serios foarte mult timp, cu excepția muncii. Iartă-mă, trebuie să te las, acum. Îți voi trimite o copie a casetei, înainte de a o face să ajungă la Telemuzica. La revedere.

Închise, cu mâna tremurând.

Carla știa că până la urmă, suferința i se va domoli. Nimeni nu putea îndura un asemenea calvar foarte mult timp. Durerea care o sufoca va dispărea. Trebuia. Altfel nu va rezista. Oare cum să uite? Fletcher știuse să-și folosească farmecul pentru a-i învinge ultimele apărări. I se abandonase în brațe. I se oferise cu toată sinceritatea și cu toată încrederea. Pentru el, nu fusese decât un joc; un joc ce făcea parte din „meserie“. Era singură, singură în mijlocul ruinelor universului său distrus.

Nu va mai putea niciodată reîncepe să trăiască așa cum o făcuse mai înainte, consacându-și fiecare secundă a existenței apărării independenței printr-o muncă înverșunată. Apariția lui Fletcher îi dezvăluise ce se ascundea în ea însăși: o nevoie pasionată de a-și dărui trupul și sufletul celui pe care-l iubea.

În licărirea palidă a zorilor, cu ochii roșii și umflați, cu gâtul uscat de suspinele înăbușite, reveni la realitate și aruncă o

privire împrejur. În studio domnea o dezordine de nedescris. Cu părul desfăcut și pumnii strânși în adâncul buzunarelor, semăna cu o nebună. De ani de zile, tot universul îi fusese concentrat asupra muncii. Nu avea nici o prietenă adevărată, care ar fi putut s-o consoleze. Nimeni și nimic n-o putea ajuta să-și cicatrizeze rănila inimii zdrobite. Nimic, cu excepția muncii.

Era singurul său mod de acțiune, singura susținere. În magnetoscop, o așteptau kilometri din pelicula reportajului său. Înregistrările video o ajutaseră întotdeauna să-și găsească un sens în viață. Acum, o vor ajuta să încerce să găsească un sens personalității rând pe rând arogantă, agresivă, tandră și greu de înțeles a lui Fletcher Arendt.

Capitolul 9

Montajul îi luă o săptămână. O săptămână în timpul căreia Carla avu pâinea și cuțitul în mână referitor la peliculă, refuzând cu încăpățănare să-și analizeze motivațiile.

Munca îi reflecta furia și sentimentul de neputință. Crescută într-o lume văzută în mod încântător din exterior, știa întotdeauna să pună în evidență ceea ce ascundea ecranul înșelător al aparențelor. În mod indirect, reportajul regla conturile, ucigând orice iluzie care aureola universul industriei de spectacole. Acolo unde publicul o vedea pe Mercy Riley seducătoare și strălucind de iubire, trimițând sărutări mulțimii, Carla vedea o ambiție și un egoism nemăsurate. Nu condamna pe nimeni, se străduia doar să dezvăluie adevărul în întregime, cum spunea, și prăpastia de netrecut care separa majoritatea starurilor de cei care vegheau la succesul lor.

Încă din prima zi, debransă telefonul și ignoră sunetul soneriei. A doua zi, apelurile soneriei se înmulțiră toată

dimineată. Dădu la maximum volumul magnetoscopului, pentru a nu le mai auzi. În cele din urmă, proprietarul reuși să-i bată la ușă cu un potop de înjurături italienești.

– Carla! Carla! Ai asurzit? De dimineată, un domn este atârnat de soneria de la intrare. Pretinde că te-a sunat la telefon zi și noapte, fără să-i răspunzi.

– Cum arată? îl întreabă, sigură deja de răspuns.

– Înalt, blond. Pare agitat. I-am spus să aștepte jos. Dar a reușit să mă îngrijoreze. Auzindu-l, s-ar crede că ai avut un accident.

– N-am murit, Gino, dar nu vreau să-l văd.

– Ai necazuri?

– Nu. Ascultă, Gino, este iubitul meu și...

Bătrânul italian dădu din cap cu un aer înțelegător.

– Ceartă de îndrăgostiți? Nu mă mai miră că este atât de furios. Mă ocup eu de asta.

Carla nu știu niciodată ce-i spusese bătrânul Gino lui Fletcher, dar începând din acea clipă, nimic n-o mai deranjă.

În a opta zi, făcu ultimele retușuri montajului final. În acest stadiu, era atât de frântă de oboseală încât n-ar fi fost în stare să-l judece, dar era sigură de eficacitatea reportajului. De la prima imagine extrasă din secvența repetiției lui Billy, la ultima în care Fletcher o ajuta pe Mercy să scape de valurile de admiratori, după concert, spectatorul era ținut cu sufletul la gură.

Fletcher spărgea ecranul. Carla își organizase documentarul în jurul definiției pe care o dăduse el rolului de impresar. Dar puterea reportajului venea mai ales din faptul că alesese cu grijă imagini specifice pentru a ilustra fiecare din vorbele sale, punându-i în valoare hotărârea implacabilă și redutabila eficacitate.

Carla lăsa banda să se deruleze pentru ultima dată și o sună pe Dietra.

– Dumnezeule! S-ar spune că tocmai ai dus o bătălie! exclamă prezentatoarea, împingând ușa.

Carla, care nu mai vorbise de o săptămână, își dresе vocea.

– Instalează-te pentru proiecție. Prefer să încep imediat.

– Fletcher a lăsat de cel puțin trei ori pe zi, mesaje pe robotul meu, pentru a întreba ce ți s-a întâmplat. Nu te-a sunat?

– Am debranșat telefonul.

– I-am spus că întotdeauna când montezi te închizi, pentru a te concentra mai bine, dar nu știam dacă este adevărat. Ce se întâmplă? Și Fletcher mi s-a părut ciudat.

– I-ai vorbit lui Rhoades de mama. Nu?

– Ah!...

– Exact. „Ah“! N-are importanță, nu-i așa, cu condiția să-ți faci reportajul. Ei bine, este făcut. Sper să-ți placă.

Când, un sfert de oră mai târziu, Carla aprinse din nou plafoniera, Dietra începu prin a-i evita privirea.

– Ei bine, spuse în cele din urmă, este o viziune șocantă și... foarte personală.

– Credeam că voiai ceva nou. Este puțin cam târziu să mă răzgândesc.

– În nici un caz. Filmarea ta va face epocă, dar... Fletcher este oare, într-adevăr, acest bărbat fără inimă, cum îl prezinți?

– Mi se pare că am făcut aprecierile mele în înregistrare.

Dietra își mușcă buza și se încruntă.

– Foarte bine. Numai că...

– Ce?

– Mi-e teamă să nu avem necazuri.

– De ce fel?

– Ascultă, Fletcher a fost corect. Dacă această filmare îi displace, ne-ar putea ataca pentru defăimare sau nu știi ce.

– N-am inventat nimic. Totul a fost filmat în prezența sa și am zeci de martori pentru a dovedi. Oricum, am soluția acestui gen de problemă. Fletcher va semna un act de scutire de răspundere.

– Adevărat? Este de acord?

– Nu încă. Dar le cer întotdeauna clienților să-mi vizioneze documentarele înainte de a le arunca pe piață. Imediat ce va vedea această casetă, vom ști dacă este vreo piedică.

– Bine, oftă Dietra. dacă obții semnătura pe un act de scutire de răspundere, de Telemuzica mă ocup eu. Sper că vor fi de acord. Nu le place să meargă prea departe. Pot avea o copie?

Carla scutură cu hotărâre din cap.

– Nu înainte ca Fletcher să ne dea undă verde.

De voie de nevoie, Dietra se înclină încă o dată.

Inconștient, Carla spera ca Fletcher să se opună difuzării înregistrării. Oare cine și-ar fi dorit să se vadă reprezentat ca un rechin nemilos, chiar dacă se lăuda că este?

Lăsa caseta la noile birouri ale firmei Arendt/Harrow. O recepționeră necunoscută o primi cu un zâmbet glacial. Expresia i se făcu mai amabilă imediat ce Carla se prezentă și merse până la a-i scuza pe Annette și pe Fletcher că nu erau acolo, pentru a o primi. Fericită că evitase o confruntare penibilă, Carla se întoarse acasă și începu să aștepte.

Rapiditatea lui Fletcher o luă prin surprindere. Nu ieșise încă din depresia în care o adâncise vizita pe strada 57, că telefonul deja suna.

– Domnul Arendt v-a vizionat înregistrarea video, o informă recepționera. Vă cere să veniți s-o luați.

– La ce oră închideți birourile?

– Am închis deja, domnișoară Copeland. Domnul Arendt m-a rugat să vă transmit această adresă...

Și noua angajată îi citi adresa personală a lui Fletcher.

– A indicat la ce oră aș putea să mă duc? întrebă Carla, cu o voce nesigură.

– Va fi acolo toată seara, domnișoară.

– Perfect. Mulțumesc foarte mult.

Fără să prea știe ce atitudine să adopte pentru această ultimă întrevedere, Carla porni imediat la drum. Era de preferat să termine cât mai repede.

Portarul o rugă să urce. Ca și prima dată, la ultimul etaj găsi ușa deschisă. Înaintă, cu inima strânsă, și încremeni în prag.

În fața ei, în celălalt capăt al salonului scăldat într-o lumină filtrată, Fletcher stătea așezat pe spătarul unei canapele.

– Intră, spuse acesta, cu o voce perfect indiferentă.

Cu un gest degajat, se ridică parcă pentru a-i veni în întâmpinare, dar se opri în drum. Cămașa albă îi punea în evidență strălucirea arămie a pielii. Niciodată Carla nu-l văzuse mai seducător. Cu picioarele tremurând, traversă salonul, căutând cu disperare să-i citească pe față vreo expresie.

– Secretara m-a anunțat să vin să-mi iau înregistrarea video, spuse în sfârșit.

Fletcher oftă.

– Iat-o. Ia-o.

Carla prinse caseta pe care i-o întindea cu vârful degetelor și bătu în retragere.

– Ai vreo obiecție ca înregistrarea să fie difuzată de Telemuzica? îl întrebă cu o voce gâtuită.

– Depinde.

– De ce?

– Oare astfel mă vezi cu adevărat?

Tânăra lăsă capul în jos, cu privirea ațintită asupra parchetului lustruit.

– După toate discursurile asupra capacităților mele artistice, nu te așteptai totuși la un reportaj rece și obiectiv.

– Într-adevăr. Vreau doar să mă asigur că mă vezi chiar așa. Vreau s-o aud din propria ta gură.

Carla ridică ochii pentru a-i întâlni privirea arzătoare ce-o ațintise asupra ei.

– Da, îi răspunse ea apăsător. Această casetă este expresia sinceră a sentimentelor pe care le încerc după aceste câteva zile petrecute în compania ta.

Impresarul o măsură îndelung, apoi îi întinse un plic alb.

– Scutirea de răspundere. Este semnată. Nimeni nu va intenta urmărire judiciară.

– Mulțumesc.

Rămase în fața lui, nemișcată, cu ochii plecați.

– Pentru Dumnezeu, hotărăște-te! Țipă Fletcher. Ai cuvântul meu! Nu vei avea necazuri. Ce-ți trebuie mai mult? Binecuvântarea mea?

– Nu. Eu...

– Ascultă, m-ai examinat cu lupa. Datorită ție, voi fi cunoscut acum sub înfățișarea unui monstru calculat și fără inimă. Foarte bine. Pleacă. Du-te o dată pentru totdeauna și fă-ți opera admirată. Dacă rămâi aici o secundă în plus, monstrul va exploda și-ți va arăta că este destul de uman pentru a se înfuria. Asta vrei? Singura emoție împotriva căreia știi să te aperi este mânia?

Cu ochii încetoșați de lacrimi, Carla își adună tot curajul pentru ultima replică a acestei comedii tragice.

– Nu știu de ce mai cauți să mă provoci și să mă atragi spre un teren pe care nu am intenția să te urmez. Mi-am terminat munca și mi-ar plăcea ca să ne luăm rămas-bun în termeni civilizați.

– Înțeleg, spuse Fletcher, cu o voce tristă. Sunt în întregime vinovat. Și cea mai mare vină este, cu siguranță, că te-am considerat o femeie în stare să încerce sentimentele sincere și pasionate?

Carla își înăbuși un suspin, care sună ca un râs.

– Acum te cunosc destul de bine pentru a ști că te ferești de acest gen de greșală.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate. Acum poți hotărî.

Privirea pe care o ațintise asupra ei o incită s-o ia la fugă. Se putea apăra împotriva mâniei sale, dar privirea aceea îndurerată, rănită, nu avea curajul s-o suporte.

După plecarea sa, Fletcher se prăbuși în fotoliul cel mai apropiat, fără să-i vină să creadă că totul se terminase. Crezuse întotdeauna că neînțelegerile lor se vor rezolva, mai devreme sau mai târziu. Acum își dădea seama de singura sa greșală: îi atribuisese Carlei propriile calități și defecte. De exemplu, mândria, încăpățânarea, înverșunarea de a munci. Din nefericire, Carla nu-i semăna decât la suprafață.

Când vizionase caseta, refuzase să creadă. Imposibil. Carla nu era autoarea acestui rechizitoriu crud în imagini caustice. Știa că nici o femeie nu putea juca teatru în măsura în care o făcuse ea, când o ținuse în brațe. Și totuși... De la prânzul fatal cu Bob Rhoades, totul se năruise. Oare ce-și închipuise ea? Ar fi putut fi fiica unei regine de la Hollywood, sau fiica nimănui, n-ar fi iubit-o mai puțin. Dar n-avea nici un mijloc de a-i dovedi. Pentru prima dată în viață, pierduse partida.

Carla își petrecuse noaptea gândindu-se. Când apărură zorile, vedea în sfârșit limpede. Vanitatea sa insultată era singura răspunzătoare de această confuzie fenomenală. Rănită în amorul propriu, se străduise să facă din Fletcher un adevărat monstru. Zi după zi, noapte după noapte, singură în fața magnetoscopului, compusese cu răbdare o imagine inumană, cu singurul scop de a-și dovedi că nu putea fi îndrăgostită de un asemenea monstru.

Și apoi îi dăduse caseta. S-o vadă și s-o judece. Poate și pentru ca să izbucnească într-un acces de furie care ar fi făcut în sfârșit să se potrivească acel căpcăun pe care-l inventase, cu adevăratul Fletcher. După care, declarându-se în stare de o indignare legitimă, ar fi vândut reportajul și s-ar fi grăbit să uite totul.

Numai că Fletcher nu se înfuriase. Îi dăduse chiar autorizația legală să-și valorifice munca. Nu va putea uita această scenă niciodată. Mai rău, nu va putea folosi niciodată această casetă. Va trebui să rupă contractul.

– Cum asta, nu-ți mai vinzi caseta? exclamă Dietra, cu un aer complet îngrozit.

– Totuși, nu este greu de înțeles. Anulez totul. S-au întâmplat niște lucruri. Îți voi da numele oracolului meu și vă veți înțelege cu el pentru despăgubiri.

– N-ai să-mi faci asta! Sunt prietena ta! Eu...

Carla îndepărtă receptorul de ureche. Pentru moment, nu vroia să intre în amănunte. Poate, mai târziu, îi va explica în ce măsură subterfugiul ei pe lângă Bob Rhoades, îi distrusese relațiile cu Fletcher. Dar nu acum. Acum, voia mai ales să nu se mai gândească la nimic.

– Am înapoiat deja la Telemuzica avansul pe care l-am încasat. Sunt gata să plătesc tot ce vreți, dar nu vreau să mai aud vorbindu-se despre acest reportaj.

– A refuzat să semneze renunțarea la răspundere?

– Nu. A semnat-o.

– Atunci, de ce...

– Îmi pare rău, Dietra, mă retrag din joc. Vei găsi pe altcineva care să pună pe picioare noua ta carieră. Noroc. La revedere.

Întinsă pe pat, cu ochii mari deschiși, Carla se întreba ce va face. Rămase abătută toată ziua, toată noaptea și încă a doua zi, petrecându-și timpul răsfoind reviste vechi de cinema și ronțâind fructe uscate.

Evident, lumea continua să se învârtă. Faptul că rupsese contractul nu-i va împiedica pe ceilalți clienți să facă apel la serviciile sale. Dar dosarele se îngrămădeau pe masă, fără să aibă dorința de a le deschide. Se simțea epuizată, pustiită. N-avea puterea de a pune mâna pe o cameră. Avea nevoie să schimbe aerul.

Cu o grabă pe care n-o mai arătase de multe zile, luă telefonul și-și rezervă un bilet, doar dus, pentru Los Angeles.

Capitolul 10

Fletcher se aplecă peste pervazul ferestrei și privi fără să vadă lacul care strălucea douăzeci de etaje mai jos. Oare unde se afla? Ah! da, Detroit. Și mâine, Chicago.

Turneul lui Billy bătea toate recordurile. Tânărul zeu al rockului atrăgea mulțimi imense. De cealaltă parte, după spusele Annettei, Mercy repurta un foarte mare succes, în Canada. Era chiar atât de fericită, încât aproape îl iertase pe Fletcher că o neglijase, pentru a urma cealaltă tânără speranță.

Așadar, totul mergea cât se poate de bine. Acum, când Annette o supraveghea personal pe Mercy, va avea timp să se consacre noilor talente. Nu-i plăcuseră niciodată luxul și fastul cu care își înconjura vedetele. Ceea ce prefera, era să circule incognito prin mahalale, unde trupe necunoscute repetau cu furie în niște antrepozite. Din nefericire, pentru prima dată în viață, se părea că focul sacru îl părăsise.

La început, credea că era din cauza Carlei. Când o văzuse plecând de la el, hotărâtă să folosească imaginile mincinoase, își spuse că era timpul să privească lucrurile în față și să-și uite idealismul.

Aflând că nu vânduse caseta, se simți ușurat. Până la urmă, nu se înșelase. Carla era cinstită, integră, oricum destul ca să renunțe la difuzarea acelei grămezi de minciuni. Dar asta nu-i fu de-ajuns pentru a-l face să recapete controlul situației. Superviza turnelui lui Billy, căutând talente noi, având grijă de toate treburile, dar inima nu-i mai era acolo. Niciodată viața nu-i păruse mai plictisitoare și mai apăsătoare. Nici nu fusese vreodată atât de obosit.

— Intenționezi să rămâi întinsă pe marginea acestei piscine tot restul zilei?

Carla ridică ochii spre mama sa, nemișcată la intrarea în imensul patio, împodobit cu cupe din marmură.

— Încă nu sunt complet bronzată.

— Draga mea tristă, n-ai să te bronzezi niciodată. Ai o piele prea delicată. Te vei înroși ca un homar.

— Mamă! Oare la ce folosește să ai o superbă proprietate în California, dacă palida ta fiică nu poate veni să-și recapete forțele în deplină liniște?

Cu o ridicare din umeri fatalistă, Amelia Abbot-Copeland bătu în retragere în mod diplomatic.

Carla contemplă cu un ochi posomorât piscina din mozaic alb, înconjurată de vegetația care făcea renumele proprietății părinților săi. În spate, casa liniștită și răcoroasă etala tot luxul unui palat oriental.

Evident, se gândi, suntem foarte departe de sobrietatea lui Fletcher, dar sunt sigură că acest decor i-ar plăcea. Se încruntă, iritată. Când oare va înceta să se gândească la el, cu cea mai mică ocazie? Fletcher aparținea trecutului. Ea făcuse o greșală, o corectase în măsura posibilului și acum voia să uite tot. Dar nu va reuși să-și alunge din memorie amintirea privirii rănite pe care i-o aruncase în ultima seară.

Pentru a uita, făcea plimbări lungi și stătea ore întregi să se bronzeze. Mama ei își petrecea cea mai mare parte a zilelor la telefon, pentru a organiza producția viitorului său film. Tatăl se întorcea la cină înconjurat de un miros de produse farmaceutice, pe care-l ducea cu el pretutindeni, de când își deschisese cabinet dentar în oraș. Nici unul, nici celălalt, nu-și permiteau nici cea mai mică observație, dar Carla simțea amenințarea furtunii.

Apelurile neîncetate ale avocatului său din New York, nu ajutau la destinderea atmosferei.

– Ascultă, îi spuse Carla, într-o zi, plătește cât ți se cere. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre această poveste.

– Nu vă dați seama, domnișoară Copeland! Telemuzica vă pune cuțitul la gât. Ruperea contractului nu le aduce nici un prejudiciu, reportajul este programat pentru anul viitor. Până atunci, au timp să filmeze sute!

– Nu-ți cer să-mi aperi interesele. Mulțumește-te să reglezi această afacere cât mai repede. Mulțumesc.

Într-un anumit fel, Carla se bucura de această veste. Până la urmă, încurcătura ei nu aducea prejudicii nimănui, nici măcar Dietrei. În zadar făcuse prezentatoarea pe martira, nu-și risca situația. În cele din urmă, singura victimă era ea. Nu pe plan profesional, după cum dovedea corespondența numeroasă pe care i-o trimitea Gino, ci pe plan personal.

Nemaiputând răbda, într-o seară i se alătură tatălui, în sera în care acesta cultiva cu dragoste o varietate de violete deosebit de rară.

– Mi-ar plăcea să-ți cer un sfat, tată. Cum faci să trăiești în umbra unei femei celebre?

– Simplă problemă de fire, draga mea. Îmi trebuie puține lucruri să fiu fericit. Mă consacru muncii mele, o fac cât mai bine și nu aștept nimic de la nimeni. Desigur, n-a fost întotdeauna ușor. A fost un timp în care a trebuit să mă apăr de oamenii care veneau să mă vadă numai pentru că eram soțul mamei tale.

– Pentru a-și îngriji dinții?

– Da. Și în timp ce le fixam o coroană, se ridicau în slăvi. Auzindu-i, nu existau actori mai buni decât ei. Dacă i-aș putea strecura un cuvânt soției, în favoarea lor...

– Asta nu te plictisea?

– Pentru nimic în lume. I-am tratat și, în loc să fie prezentați Ameliei, au fost atât de mulțumiți de serviciile mele, încât până la urmă constituie clientela actuală.

Carla zâmbi.

– Mulțumesc, tată. Am înțeles lecția. Trebuie să trăiești de acord cu tine însuși.

– Nu-mi reproșezi nimic?

– La ce ar fi buni părinții, dacă din când în când nu ne-ar aduce pe linia de plutire, răspunse Carla râzând.

În după-amiaza următoare, mama sa trecu la atac.

– Te iau cu mine, draga mea. Trebuie să merg să înapoiez familiei Martin dischetele pe care mi le-au împrumutat pentru calculator. Plimbarea este plăcută. Vii?

– Gerry și Valerie Martin? Întrebă Carla, alăturându-i-se.

– Zău, Carla, mă uimești! Îți amintești încă de ei? Gerry și Valerie, da, pe care ai refuzat să-i vezi de fiecare dată când au trecut prin New York, cu toate că a fost un timp când îi considerai membri al familiei.

– Știi bine că Gerry ar fi vrut neapărat să profite de asta, pentru a mă face să lucrez la unul din filmele sale.

– Este împotriva credinței tale?

– Nu vreau să-mi facă favoruri.

– Ai dreptate. Ar fi avut numai de pierdut angajând o fată atât de puțin talentată, atât de lipsită de experiență și atât de stupidă ca tine.

Carla scoase un oftat obosit. Amelia trecu în viteză întâi și demară în trombă.

– Care este consemnul? o întrebă după un timp. Trebuie să continui să le povestesc că măhuri trotuarele din New York, sau pot, în sfârșit, să mă laud că am o fiică întreprinzătoare, care și-a pus pe picioare propria companie, fără ajutorul nimănui? Știu că ai făcut școala de cinema.

– Ascultă, mamă, lasă-mă aici. Mă voi întoarce pe jos.

Dar Amelia apăsă pe accelerator. Pale de vânt cald intrau prin fereastra deschisă, în timp ce mica mașină sport roșie înghitea kilometri.

Carla o cerceta pe ascuns. Evident, mama ei se săturase de secrete. Și ei îi era de-ajuns. De opt ani, trăia cu teama de a fi recunoscută. Sub pretextul că o proteja pe „adevărata Carla“, trăia la distanță de cei mai dragi prieteni. Rezultatul făcea impresia unui fugar care se temea și de umbra lui.

Valerie Martin monta filme. Soțul era producător. Participau amândoi la realizarea anumitor filme. La ei își descoperise Carla pasiunea pentru munca puțin cunoscută a lucrătorilor din a șaptea artă. În studioul lor învățase să vizioneze un film secvență cu secvență, pentru a alege cele mai bune imagini.

Valerie traversă curtea interioară în fugă, pentru a se repezi în întâmpinarea sa.

– Carla! Nu mă înșel, nu-i așa? Semenii perfect cu Carla Abbot-Copeland, așa cum am văzut-o inițial, în ziua în care a dispărut de pe suprafața globului.

Cu mâinile în șold, Valerie o cerceta cu un ochi critic.

– Ar trebui să-ți schimbi machiajul, draga mea. Roșul acesta ca para focului, nu te aranjează.

– Am cam abuzat de statul la soare, mărturisii Carla râzând. Dar asta pentru că am intenția, ca până la sfârșitul vacanței, să-mi schimb complet pielea.

– Ai greșit. Dar nu stați acolo. Intrați. Vino, Amelia. Îl voi chema pe Gerry. Ați sosit în plină dramă. Suntem disperați cu filmul ăsta.

Le precedă într-o încăpere mare în alb și albastru și le făcu să intre într-un salon vecin cu sala de montaj.

– Gerry nu se îndepărtează niciodată mai mult de douăzeci de metri de ultimul său nou-născut, le explică. Îi este teamă probabil că se voalează pelicula în timpul absenței sale.

Carla aruncă o privire invidioasă spre ușa închisă. Cele trei săptămâni de inactivitate începuseră s-o apese.

– Înaintați? întrebă Amelia.

Valerie ridică ochii spre cer.

– Numai un miracol ne mai poate salva. Apariția filmului este prevăzută pentru decembrie și suntem încă tot la început. John Kramer este poate un regizor genial, dar îi lipsește complet organizarea. Suntem înghițiți de kilometri de peliculă.

– De ce nu-ți iei un asistent? îi sugerează Amelia.

– Asistenți, am angajat vreo zece. Nici unul nu are curajul să se afunde acolo. Ceea ce ne-ar trebui, de fapt, ar fi un alt tehnician de montaj. Este pentru prima dată când mă las copleșită, dar știu că nu voi reuși niciodată singură. De două săptămâni, nu mai dorm decât patru ore pe noapte și, pentru că văd trecându-mi prin fața ochilor aceleași imagini, nici nu mai știu ce întâmplare povestește filmul. Dar, opriți-mă! exclamă, îndreptându-se spre ușa sălii de montaj. Opriți-mă! Altfel, diseară veți mai fi încă aici, ascultându-mă. Gerry! Vino să vezi cine este aici! O fantomă!

Un bărbat tras la față, cu obrajii acoperiți de o barbă de patru zile, apărui în salon clipind din ochi.

– Tocmai l-am privit pe eroul nostru căzând de pe cal, de trei sute șaptezeci de ori la rând. Nu mai pot.

În ciuda aparențelor, Carla îi simți atât de prinși de munca lor, încât simți o ușoară invidie. De multe ori fusese tentată să pună întrebări tehnice, sau să ia parte la problemele lor, proveștindu-le propriile greutăți. De fiecare dată, se opri la timp. Familia Martin avea prea multe relații. Mărturisindu-le că intrase în horă, echivala cu publicarea unui anunț oficial în presa de specialitate.

Vizita dură aproximativ două ore și, în clipa plecării, Carla era frământată de idei. Trebuia neapărat să înceapă să muncească. Neîntârziat.

– Bine jucat, îi spuse mamei urcând în mașină. Vacanța s-a terminat. Mă grăbesc să mă întorc la New York și să-mi reiau camera de filmat.

– Departe de mine gândul să te alung, draga mea. De ce nu cauți să-ți folosești timpul prin împrejurimi?

– Vrei s-o ajut pe Valerie să monteze filmul. Așa este?

– De ce nu? Cu siguranță, n-ai uitat tot ce te-a învățat când, după școală, îți petreceai toate orele libere la ea.

– Nu, dar...

– Iar povestea aceea cu favorurile și cu renunțarea la drepturi? N-ai putea fi, măcar o dată, rezonabilă?

– Poate. Dar îmi rezerv și dreptul de a fi absurdă.

Amelia făcu o pauză lungă, observând-o, și apoi reluă pe un ton grav:

– Am fost întotdeauna flatată că voiai s-o iei pe urmele mele, Carla, dar aş vrea să te fac să remarci două lucruri: Primul, părinţii mei erau complet necunoscuţi. Aşa că a trebuit să fac faţă unor probleme foarte diferite. Nu spun că ale tale sunt fără importanţă. Spun numai că nu le poţi rezolva folosind soluţiile la care am apelat eu.

– Al doilea?

– Tu eşti o artistă.

– Tu nu?

– Nu.

– Mamă!

– Sunt o femeie de afaceri, Carla. Un excelent şef, un psiholog bun şi un contabil redutabil. Dar nu o artistă. Tatăl tău şi cu mine ne-am întrebat deseori de la cine ai luat acest talent preţios. Noi n-avem nici cel mai mic geniu creator. Aşa că nu te putem ajuta să-ţi găseşti drumul, dar am ştiut întotdeauna că, până la urmă, ţi-l vei găsi singură.

– Şi acum?

– Din când în când, ne simţim depăşiţi. Şi puţin neputincioşi, când te vedem mergând împotriva curentului. Vorbesc, de exemplu, de această serie interminabilă de documentare. Sunt sigură că această muncă te distruge. Nu-ţi aduce nimic, în afară de bani. Iar banii nu te interesează. Trebuie să-ţi găseşti mijlocul tău de exprimare.

– Ştiu. Mi s-a spus deja.

– Ah! Te-a sfătuit cineva. Sunt fericită. Şi această persoană la fel de eficientă şi de competentă ca propria ta mamă, era o ea, sau un el?

- El era chiar mai mult.
- Atunci, nu mai am nimic de adăugat.

Mama sa nu mai abordă niciodată subiectul, dar Carla își asumă răspunderea să-l aprofundeze singură. Oare cum privea viitorul, din punct de vedere profesional? De la întâmplarea neplăcută cu Fletcher, era conștientă că nu mai putea face pe somnanbula în domeniul documentarelor. Nu prea știa ce stimulase acesta în ea, dar de la întâlnirea lor, se schimbase. Refuza să-și mai ascundă mult timp capul în nisip. Dacă făcuse o greșală în alegerea profesiei, era timpul s-o remedieze.

În seara aceea, nehotărâtă, deschise televizorul pentru a se uita la un canal care difuza programe apropiate celor de la Telemuzica. Interviuri cu staruri la modă, apariții de noi albume, mulțimea dezlănțuită a admiratorilor, prezentatoare care semănau toate Dietrei... Carla își oferi două ore de spectacol de destul de proastă calitate, în care în centrul înregistrărilor video violente și discriminatorii făcute de femei, descoperi vreo zece planuri bune.

Apoi, urmă un anunț scurt consacrat turneelor în desfășurare. Mercy Riley și publicul său, mai în vârstă decât

media tinerilor rockeri, nu figurau în program. În schimb, Billy Pilgrim, vedeta în plină ascensiune, ținea primul loc. Turneul său părăsise coasta de est, pentru a cuceri Detroit, Chicago și Milwaukee. Pretutindeni făcea sala plină, repurta un adevărat triumf, cu toate onorurile presei. Un reportaj îl arăta în timp ce dădea dedicații pe discuri în Wisconsin, un altul, la coborârea din avion.

Înclinată spre ecran, Carla căuta o siluetă cunoscută, aureolată de un păr auriu. Nu văzu nicăieri nici urmă de Fletcher. Impresarul operase totuși în umbră și Carla recunoscuse, aproape peste tot, stilul său personal. Atât în amenajarea camerei de hotel, rezervată lui Billy, cât și în răspunsurile pe care tânărul rocker le dădea ziariștilor. Brusc, își dădu seama cât de nedreaptă fusese față de el. Fletcher semăna perfect cu un general care nu-și asuma nici o glorie personală din victoriile sale

Adevărul este uneori dureros, dar Carla profită de lecție pentru a se hotărî să schimbe direcția și să-și orienteze viața într-un sens cu totul nou.

A doua zi dimineață, împrumută mașina părinților și porni la drum înainte ca soarele să înceapă să încălzească. Se simțea plină de energie, ca și când tocmai renăscuse.

Se apropia de ferma familiei Martin, când îl zări pe Gerry care se îndepărta în galop pe un armăsar superb, cenușiu.

— Tocmai ți-am văzut soțul îndepărtându-se spre coline, o anunță pe Valerie.

Doamna Martin ridică ochii de la masa de montaj.

- Avea bagaje?
- Nu cred.
- M-ai speriat. Credeam că a fugit.
- Merge chiar atât de rău?
- Sincer, nu mai știu nimic. Fiind nevoit să ghicești despre ce este vorba, probabil judeci foarte rău.
- Un ochi nou poate face diferența.
- Fără nici o îndoială. Vrei să spui... Tu?
- Clipa fatadică venise. Carla își luă elan și se avântă.
- Cred că nu ți-am spus niciodată ce făceam la New York.

Valerie întoarse capul, vizibil jenată.

- Nu.
- După școala de cinema, am pus pe picioare un studio video. Asta, acum patru ani. Merge bine.
- Reacția lui Valerie o luă pe nepregătite.
- Domnul fie lăudat!. Nu vom mai fi obligați să ne jucăm de-a surdo-muții și orbii.

În fața privirii uluite a Carlei, explică:

- Știi totul de ani de zile, draga mea, dar mama ta ne-a făcut să jurăm că păstrăm secretul. A fost strict interzis să-ți menționăm numele, să-ți cerem ajutorul, sau să te recomandăm cuiva. A fost îngrozitor! Sper că nu-mi vei purta pică pentru această sinceritate. Înțelegi, nu ne puteam împiedica să știm și era îngrozitor să te prefaci că nu ești la curent.

– Am impresia că m-am comportat ca o proastă, observă Carla, cu o mină tristă. Țin să vă mulțumesc lui Gerry și ție, că ați suportat toate aceste prostii.

– Cine te-a făcut să-ți schimbi părerea?

– Un bărbat.

– Ah! Dacă preferi, nu vorbim despre asta.

– Într-adevăr.

– Ei bine, să nu mai vorbim. Spune-mi, te descurci bine la montaj?

– Sunt cel mai bun tehnician de montaj de pe coasta de est.

– Perfect. Ia aceste bobine și fă-mi o scenă de șapte secunde, cu tipul care cade de pe cal. Trebuie să fie executată cu brio, șocantă și artistică.

– Este tot scena despre care vorbeai ieri?

Valerie își acoperi ochii înroșiți cu amândouă mâinile.

– Din păcate! Dacă nu vei reuși să mă salvezi, mă arunc cu capul înainte în piscină. Este goală.

Carla își petrecu toată dimineața vizionând toate filmările referitoare la căderea în discuție. Kilometri de peliculă! Cu ochii închiși, își reprezintă scena pe care o voia și începu să caute imaginile corespunzătoare.

La ora ceaiului, Gerry și Valerie erau în măsură să vizioneze scena, în întregime montată.

Gerry scoase un enorm oftat de ușurare.

– Din această dimineață, consideră-te angajată cu normă întreagă. Bineînțeles, dacă mai vrei să te întorci pe o navă care ia apă peste tot!

Soția sa interveni, înainte de a putea răspunde Carla.

– Vrea să spună că este de la sine înțeles că numele îți va apărea pe afiș, draga mea.

– Evident, întări soțul său. N-am furat niciodată drepturile nimănui. Dacă faci o treabă bună, meriți ca numele să-ți fie citat.

– Știu, răspunse Carla, zâmbind. Valerie mă tachinează. Vrea să se asigure că nu mă vor lăsa nervii în ziua premierei, când ziariștii se vor năpusti asupra „celeia care a salvat familia Martin de la naufragiu, fiica marei și celebrei producătoare Amelia Abbott-Copeland“.

Porniră toți trei la lucru în hohote de râs.

Capitolul 11

Încă de a doua zi, înarmată cu scenariul și cu un creion de marcat, Carla se închise în sala de montaj, pentru a ataca „Animatorul spectacolului“.

Îi trebui o săptămână pentru a viziona schița versiunii montate și totalitatea eșecurilor, care reprezentau vreo treizeci de ore de proiecție. Obişnuită să lucreze cu economie, pentru a-și realiza înregistrările video, se miră de o asemenea risipă. Dar regizorul, excesiv de conştiincios, turnase fiecare scenă, sub toate unghiurile posibile, de mai multe ori la rând. Nu mai reuşea să se orienteze. În afară de bobinele enorme îngrămădite de-a lungul peretelui, peste tot erau atârâte serpentine de celuloid și numeroase greșeli se strecuraseră în șirul de tăieturi executate fără puncte de reper evidente. Prima versiune dura trei ore și prezenta lacune importante, în care se trecea direct de la o scenă exterioară, turnată în plină zi, la o scenă de interior, filmată noaptea, fără să se poată urmări acțiunea, în cazul în care te raportai permanent la scenariu.

Valerie recunosc, fără înconjur, că situația era disperată. Mai rău, Gerry trebuia să plece în Florida, pentru a turna alta dintre producțiile sale.

Carla își suflecă mânecile și începu treaba. Sosea dimineța la ora opt, cu carnetul plin de însemnări de peste noapte și nu pleca decât seara, mult timp după ce soarele apunea. La sfaturile sale, Valerie angajase doi asistenți și Carla la încredință sarcina de a pune ordine în bobine.

Curând, ea deveni parte esențială a mesei de montaj. Cu mâinile în mănuși albe, lăsa să-i treacă prin fața ochilor pelicula, o voce o anunța „scena 21. Filmat 10“, apoi proprietarul barului trântea ușa și actrița principală spunea o replică. Oprea mașina, făcea un semn pe peliculă cu creionul de marcat, desfășura bobina până la scena următoare, marca un alt semn, lăsa actrița să-și spună a doua replică, oprea mașina, tăia, punea cele două scene cap la cap și o începea pe următoarea.

Curând, o dureau spatele, vedea fluturași zburând prin fața ochilor și își închipuia imagini ce se legau, dar munca o pasiona. Și apoi, nu-i mai lăsa nici o clipă de răgaz pentru a se gândi la Fletcher.

În ajunul plecării lui Gerry în Florida, Carla îi arătă o schiță de montaj definitivă. Acesta se îmbarcă zâmbind, liniștit asupra destinului „Animatorului spectacolului“, care se părea că acum putea fi gata pentru prezentarea de Crăciun. Etapa finală era cea mai lungă. Valerie, Carla și cei doi asistenți își consacrară zilele și nopțile finisând fiecare scenă, imagine cu imagine. Șapte săptămâni mai târziu, copia definitivă era gata să primească banda sonoră.

Epuizați, cei patru tehnicieni de montaj se întâlniră la restaurant, unde Valerie le oferă o cină somptuoasă, stropită din abundență cu șampanie.

După câteva clipe, atmosfera se destinsese puțin. Valerie adresă o privire recunoscătoare asistenților săi care, cu trăsături alterate și ochii cu cearcăne adânci, își priveau farfuriile fără să găsească nimic de spus, atât erau de copleșiți de oboseală.

– Dragii mei, nu mai este decât de așteptat premiera, le spuse cu un oftat de ușurare. Firește, sunteți invitați toți. Carla? Ce alegi? Coasta de est sau coasta de vest?

– Est. Mă întorc la New York.

– Nu mă îndoiam de asta. Păcat. N-aș avea decât să-i spun o vorbă lui Gerry, pentru a se ocupa de tine.

– Mulțumesc mult. Știi că nu alerg după glorie.

– Credeam că te-ai decis să-ți porți adevăratul nume cu mândrie?

– Vreau să spun că nu mă voi folosi de el pentru a obține prima pagină din New York Times.

La sfârșitul mesei, cele două prietene se aflară între patru ochi, în fața unor enorme baclavale, acoperite cu miere. Cei doi tineri asistenți se duseseră de mult să se culce, avizi să-și recupereze orele de somn.

– Crezi că studioul tău mai este încă în picioare, la New York? întrebă Valerie.

– Proprietarul mi-a trimis în mod regulat corespondența. Asta pare că vrea să spună că zidul pe care se află cutiile de scrisori nu s-a prăbușit.

– Și cum merge procesul cu Telemuzica?

– Afacerea este pe sfârșite. Dietra mi-a găsit un înlocuitor. Un bărbat tânăr și foarte bine, se pare. Morala: am schimbat direcția. În loc să trec drept o distrugătoare de cariere, nu voi întârzia să iau chipul unei mici zâne drăguțe, care să contribuie la fericirea lor. Căsătoria este fixată pentru primăvara viitoare.

– Ah! iubirea... Tot nu vrei să vorbești despre cel care te-a adus pe drumul drept?

– Nu.

– Credeam că a trecut destul timp. În sfârșit, cum vrei. Mai ia un coniac. Este excelent pentru reușita ta, draga mea.

La care Carla răspunse, ridicându-și paharul.

– Pentru succesul „Animatorului spectacolului“.

Câteva zile mai târziu, un taxi o lăsa pe Carla la ea acasă. Îndată ce-o auzi, Gino se grăbi spre intrare.

– Ah! mica mea Carla, sunt fericit că te văd. Fără tine, era un adevărat mormânt. Te-ai întors de-a binelea?

– La bine și la rău, îl asigură ea. Până la viitoarea plecare.

Vederea studioului părăsit îi provocă un asemenea vârtej de emoții contradictorii, încât rămase o clipă nemișcată în ușă, întrebându-se dacă trebuia să intre. Tot ce se străduise să uite

timp de trei luni, îi reveni în memorie cu o teribilă acuitate. De fapt, era ca și când nu plecase niciodată. Revistele de cinema care acopereau dușumeaua, dosarele încă închise de pe masă, patul în dezordine, regăsea totul în starea în care le lăsase, inclusiv confuzia sentimentelor sale față de Fletcher.

Își așază valizele într-un colț și ieși imediat, pentru o lungă plimbare în Manhattan. Își regăsea orașul, stradă cu stradă. Era în sfârșit acasă, cucerită de agitația frenetică a mulțimii care se grăbea pe trotuare, în restaurante și baruri.

În mod inconștient, o luă spre Central Park și spre imobilul impresarului. Privirea lui îndurerată o urmărea ca o umbră. Pentru a-și regăsi liniștea, n-avea de ales. Trebuia să înceapă prin a face pace cu ea însăși și cu amintirea lui Fletcher.

Datorită sejurului în California, avea acum destulă distanță pentru a se gândi la întâlnirea lor, fără să se lase copleșită de pasiunea sentimentelor confuze și neexperimentate. Până la urmă, această întâlnire fusese benefică. Fletcher o ajutase să vadă limpede în ea însăși. De opt ani, sub pretextul de a se proteja de influențele nefaste ale unei lumi în care nu se simțea la locul ei, se izolase și se condamnase la o existență ștearsă și plictisitoare. Acum se descoperise pe ea, cea adevărată: exigentă, pasionată și speriată de intensitatea dorințelor sale.

Confruntată cu această pasiune mistuitoare care domnea în ea, se speriasă și preferase să-l acuze pe Fletcher de toate crimele, pentru a încerca să-și uite haosul emoțiilor. Venise vremea să pună fiecare lucru la locul său.

Contrar personajului pe care-l inventase pentru a deține rolul principal în reportaj, Fletcher nu se folosisese de ea pentru a promova cariera cinematografică a lui Mercy. Comportarea îi fusese ireproșabilă, fără nici cea mai mică asemănare cu cea a lui Bob Rhoades, de exemplu. Singura lui greșeală gravă fusese că știuse ceea ce ea nu voise să știe. Exact ca Gerry și Valerie. Nu putuse să nu știe, dar se străduise să se prefacă, de parcă nu era la curent.

În acest stadiu al reflecțiilor, Carla trebui să înfrunte ce era mai dureros. Nu era imposibil ca Fletcher să fi fost sincer îndrăgostit de ea.

Se întoarse la studio, cu inima strânsă. Ei bine, se lămurise. Chiar dacă Fletcher fusese îndrăgostit de ea un timp, dăduse dovadă de o asemenea rea-credință față de el, încât și-o scosese probabil din minte de luni de zile. Era chiar convinsă că, dacă i se mai întâmpla să-i murmure numele, era numai pentru a o blestema. Și ea? Din nefericire, terminase prin a accepta realitatea. Nu-l va uita niciodată pe Fletcher. Niciodată nu va înceta să-l iubească.

Cu picioarele așezate pe birou, Annette era adâncită într-o revistă.

– De când veghezi asupra intereselor unei vedete de cinema, s-ar putea spune că te simți aici ca acasă, remarcă Fletcher intrând.

Aerul rece de decembrie îi colorase ușor obraji cu o urmă de culoare, care era în contrast frapant cu tenul palid pe care-l avea de la începutul toamnei.

– Mercy n-a dat încă probele, îi aminti Annette. Dar este drept, nu va întârzia să câștige un Oscar. Cum era grupul acela, din New Jersey?

– Schimbând cântărețul și repetând în fiecare zi timp de trei ani, vor fi probabil pregătiți să cânte în beneficiul lor, la a douăzeci și cincea aniversare.

– Ah! Cu atât mai rău, rămâne pe data viitoare. Până la urmă, vei găsi pe cineva.

Fletcher se prăbuși într-un fotoliu, cu un aer trist.

– Nici o grabă, murmură. Dar mă întreb uneori dacă toate aceste grupuri, pe care merg să le ascult peste tot, sunt atât de proaste pe cât pretind eu, sau mi-am pierdut încrederea.

– Și dacă ai pleca în vacanță?

– Mulțumesc mult. Nu țin să mor de plictiseală pe marginea unei piscine, asaltat de fete frumoase.

Annette abandonează subiectul. O tăcere prietenească se lăasă între ei. Fletcher se adânci în gânduri, iar asociata sa, în lectura revistei de cinema.

Brusc, ea îl scoase din visare, rostind un „Ah!“ de surpriză.

– Da? o întrebă.

– Oh! nimic ce te poate interesa cu adevărat.

– Totuși?

– Nimic, te asigur. O informație fără importanță. Simplă bârfă.

– Annette!

Ridicând din umeri, aceasta începu să citească:

– În această seară, va avea loc premiera ultimului film al lui Gerry Martin, „Animatorul spectacolului“, care, se pare, a cunoscut grele încercări, datorate în mare parte lipsei de experiență a talentatului său regizor, John Kramer. Se povestește că această catastrofă a fost de puțin evitată, datorită montajului Valeriei Martin și a unei prietene, tehnician video, numită Carla Abbott-Copeland. Dacă numele ei vi se pare cunoscut, nu vă mirați: mama Carlei nu este alta decât celebra producătoare Amelia Abbott-Copeland.

Annette ridică ochii, dar Fletcher privea un punct foarte îndepărtat, deasupra capului său.

– Mă întreb ce i s-a întâmplat, comentă tânăra femeie. Aș fi jurat că va continua să filmeze documentare până la sfârșitul zilelor. La urma urmei, este mai degrabă reconfortant. Chiar și cei mai încăpățânați ajung să-și asculte rațiunea.

– Ce imaginație! oftă Fletcher.

– Poate. Păcat că nu și-a schimbat modul de a vedea, când lucra aici. Ai fi devenit imediat idolul tinerilor.

Se ridică și-și îmbracă mantoul, fără să țină seama de privirile lui ucigătoare.

– Ai planuri pentru diseară?

– Un club nou, undeva în West Side.

— Bună seara, Fletcher. Și noroc.

Acesta rămase mult timp așezat, reluând mereu aceleași gânduri. Carla Abbot-Copeland. Într-un film de Gerry Martin, nici mai mult, nici mai puțin. Așadar, până la urmă a înțeles și a acceptat. Dar de ce oare nu se întâmplase mai devreme, de exemplu, când o ținea în brațe? De fapt, nu-i purta pică. Lecția era dureroasă, dar cel puțin nu se va mai lăsa prins.

Scutură din cap. Zău! Pe cine încerca să înșele iar? Bineînțeles că s-ar lăsa prins. Ar fi de-ajuns o privire a Carlei, pentru a-l face să uite totul, chiar dacă s-ar mai regăsi încă o dată singur și cu inima frântă.

Toată după-amiaza dinaintea premierei, pe Carla o durea capul. Pe străzile cu trotuare lucitoare, trecătorii mișunau în căutarea unui ultim cadou de adăugat la darurile de Crăciun. Ploua, iar în New York ploaia făcea întotdeauna circulația dificilă. Cel puțin, își spuse, diseară nu va fi multă lume la intrarea cinematografului.

În cele din urmă, seara de care se temea, veni. La ora fixată, îmbracă o rochie roșie ca cireșa, de care nu-i va fi rușine dacă va avea ghinionul să intre în câmpul unei camere de televiziune. Își legă părul și își încălță balerinii noi, cam prea ușori pentru anotimp.

Cu trei străzi înainte de grupul compact de case unde se afla cinematograful, circulația se intensifică, pentru a se bloca într-un cumplit ambuteiaj. Ziariști și fotografi se strecurau printre mașini pentru a-i privi cu atenție pe pasagerii din limuzinele lungi. Slavă Domnului! Taxiul său nu atrăgea atenția.

– Nu cred că voi putea merge mai departe, îi spuse șoferul.

– Cu atât mai rău. Voi coborî aici.

– Ar fi de preferat să treceti pe o altă stradă. Cu această premieră, nu este nici un mijloc de a vă apropia.

– Din nefericire, tocmai la această premieră merg.

Șoferul se întoarse.

– Sunteți vreo celebritate? Oare pot avea un autograf?

– Nimeni nu vă va invidia, răspunse Carla râzând. Numele meu nu este decât pe afiș.

Porni cu teamă pe trotuar. Din fericire, nu mai ploua. Proiectoarele uriașe, instalate pe podiumul rezervat serviciului de presă, luminau mulțimea, holul iluminat cu o mulțime de pomi de Crăciun și cerul cu nori grei. Un val neîntrerupt de limuzine luxoase rulau încet prin fața covorului roșu de la intrare, cu cele mai mari vedete din lumea spectacolelor. Carla nu văzuse niciodată atâta lume.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai mult îi sporea teama. Oare cum își va croi drum prin această îmbulzeală și va pătrunde în mijlocul serviciului de ordine?

Brusc, își puse invitația în poșetă și făcu stânga-mprejur. Soarta premierei nu depindea de ea. De altfel, acest gen de

seri nu erau organizate pentru oameni ca ea, ci pentru actori, vedete cunoscute și iubite de public și ai căror telespectatori le pândeau apariția pe micul ecran.

Adâncită în gânduri, tresări văzând o siluetă desprinzându-se din mulțime și oprindu-se lângă ea. Fletcher! Crezu că inima îi va exploda. Îmbrăcat într-un mantou lung de culoare închisă, afișa aceeași siguranță ca în amintirea ei. Dar era cu mult mai palid.

– Ai renunțat, remarcă Fletcher.

– Într-adevăr. De unde ai știut? De premieră vreau să spun, bâigui Carla.

– Annette mă ține la curent cu noutățile din lume.

– Ah!

Jenată să-l vadă urmărind-o îndeaproape, căuta ceva ce l-ar fi putut ajuta.

– Nu te-am văzut în fața cinematografului.

– Eram așezat într-o cafenea, de cealaltă parte a străzii, așteptând deschiderea unui club în care trebuie să merg în seara asta.

– O nouă tânără speranță?

– Poate. De fapt, are deja un impresar, dar după cum se zvonește în public, nu este foarte mulțumit de el. Mă voi informa.

– Mercy și Billy urcă în topuri.

– Da. Billy tocmai a câștigat primul disc de aur, iar Mercy muncește cu înverșunare pentru primul rol în cinema. Annette face minuni. Și tu? Colaborezi la o nouă producție?

– Nu. De când m-am întors, m-am apucat de realizarea unei invenții personale.

– Un documentar?

Carla îl observă pe furiș, pentru a se asigura că nu-și bate joc de ea. Dar Fletcher arăta un interes sincer.

– Să spunem mai degrabă un scurtmetraj despre puștii care frecventează terenurile de curse, în speranța de a deveni jochei, antrenori sau nu mai știu ce. Ideea mi-a venit în timpul montării filmului lui Gerry. Sunt copii cu adevărat deosebiți, obsedați total de cai. Oh! presupun că nu-mi va aduce nici un ban, dar mă pasionează.

Cum Fletcher rămase tăcut, îi sări muștarul.

– Ce aștepti oare? Acum sau niciodată este momentul să plasezi acel „ți-am spus eu“.

– Poftim?

– Amintește-ți, mi-ai spus că nu eram făcută pentru documentare.

– Nu-ți spuneam nimic nou. O știai dintotdeauna.

Carla șovăi, înainte de a relua.

– Îți mulțumesc că m-ai trezit la timp, Fletcher. Și te rog să mă ierți dacă uneori am fost nesuferită.

– Ai avut o reacție absolut normală. M-am amestecat de mai multe ori în ceea ce nu mă privea.

Tânăra femeie se cufundă în tăcere. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi considerat că tot ce se referea la ea îl privea de aproape?

Fletcher zâmbi pieziș.

– Ce se întâmplă? Nu te mai recunosc. Era o vreme când orice ocazie era bună să tuni și să fulgeri, să bați din picior. Să te fi schimbat în asemenea măsură încât să devii perfect rezonabilă, Fellini?

Auzindu-l folosindu-i din nou porecla, inima începu să-i bată mai tare.

– În nici un caz, îi răspunse cu o voce marcată de emoție. De altfel, nu eu m-am schimbat. Mi-am schimbat modul de exprimare. Datorită acestui scurtmetraj, voi putea spune, în sfârșit, ce am pe suflet. Dar fără răutate de data asta, adăugă roșind. Recunosc că am comis anumite greșeli, dar aveam circumstanțe atenuante.

– Înțeleg.

Carla se posomorî. Avea sentimentul că-i scapă ceva esențial. Și apoi, ce însemna această plimbare fără țintă? Se pregătea să-și ia rămas-bun pentru a se întoarce acasă, când impresarul o întreabă calm:

– Ce impresie îți face să te afli pe muntele Olimp?

Așadar, nici nu uitase, nici nu iertase. Și acum, va lăsa ranchiuna să izbucnească.

– Mi se pare că mi-am cerut iertare. Și, mi se mai pare că am distrus un anumit reportaj.

– Într-adevăr. Până la urmă, ai hotărât în ultima secundă să-mi salvezi reputația.

– Dacă nu erai mulțumit de înregistrarea video, de ce n-ai spus-o mai devreme?

– Pe legea mea, pentru că îmi era prea teamă.

– Teamă de cine? De mine?

Cu un zâmbet larg, Fletcher o luă de braț și o conduse în colțul bulevardului doisprezece.

– Iată-ne ajunși. Intri?

– Poți să fii sigur. N-am intenția să las în suspensie reglarea noastră de conturi.

Picături uriașe de ploaie, începură să se strivească pe trotuar. Cu mantoul de seară strâns în jurul ei, Carla urcă primele trepte care duceau la club. În fața ușii, un uriaș bloca intrarea.

Tânăra se întoarce iritată spre Fletcher. Acesta înainta, cu mâinile în buzunare. Pe buze îi juca un zâmbet ciudat.

– Cine încheie seara aceasta? „Sălbatici”?

– Da, dar este o seară particulară.

– Ah! Nu se intră fără invitație?

Sub ploaia torențială, Carla își pierde răbdarea. Ce se întâmplă? Cu siguranță, Fletcher aranjase să figureze pe lista invitaților. Rezemat cu nonșalanță de ușă, acesta continua să discute cu ușierul.

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată că-ți trebuie permis de trecere pentru a-i auzi pe „Sălbatici”.

– Îmi fac meseria, răspunse celălalt, cu o ridicare din umeri, care se voia un gest de scuză.

Fletcher o privi pe Carla cu un aer dezolat.

– Din nefericire, cred că nu este nimic de făcut.

Cu gulerul mantoului ridicat până la urechi, se îndepărtase deja sub ploaia torențială.

– Fletcher!

Acesta se opri și se întoarse.

– Fletcher! Spune-i ușierului că ești așteptat.

– Dar nu sunt.

– N-are importanță. Se va duce să se informeze. Numele tău este cunoscut, ne va lăsa să intrăm. Spune-le că ai intenția să semnezi un contract cu grupul. Inventează orice, dar să intrăm.

– Imaginează-ți decepția lor dacă le dezvălui că n-am dorit niciodată să lucrez cu ei.

– Fletcher! De când eziți să te folosești de numele tău, pentru a face să ți se deschidă ușile?

– Îmi ceri serios să încalc propriile tale reguli pentru a evita ca tânăra Carla Abbot-Copeland să fie udată de o ploaie ușoară?

Cu obrajii ca focul, Carla ridică vocea mai mult decât era necesar.

– Ascultă bine, Fletcher Arendt. În primul rând, pentru că am decis să fiu eu însămi, nu merit lecții de morală. În al doilea rând, ploaia ta ușoară, este pe cale să mă ude până la piele. Dacă ai intenția să te întorci înotând în cotețul tău din Central Park, poți să pleci imediat. Eu mă întorc la acest club și voi folosi orice nume va trebui, până când mă va lăsa să intru, pentru a chema un taxi!

Se întoarse, fără să înțeleagă de ce Fletcher o privea cu un aer atât de vesel. O ajunsese dintr-un pas și-i cuprinsese talia cu brațele.

– Dacă mi-ai vorbi despre „circumstanțele tale atenuante“, Fellini?

– Poate te crezi inteligent?

– Da. Consider foarte inteligent din partea mea că am reușit în sfârșit să te regăsesc.

Carla nu se putu stăpâni să nu-și așeze mâinile pe reverele mantoului care lucea de picături. Cu părul ud și obrajii șiroind de apă, stăteau față în față, izolați de lume de această ploaie torențială și de pasiunea care-i mistuia.

– Pot să știu de ce ai dorit atât de mult să mă regăsești?

Răspunsul pe care i-l dădu, depășea speranțele. Fletcher o strânse mai puternic și-i acoperi tandru gura cu un sărut arzător.

Când se îndepărtă, îi atinse ușor obrajii cu mâna.

– Adineaori, te tachinam. Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie să porți un nume atât de celebru ca al tău. Va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Da, într-o zi am să mă obișnuiesc.

Fletcher o privi tandru.

– Am găsit o soluție.

– Da?

– Ai putea renunța complet la numele Abbot-Copeland pentru a lua unul complet necunoscut în lumea cinematografului?

– De exemplu?

– Arendt.

– Poate ai dreptate, pe cuvânt. Nimeni nu mă va mai întreba, atunci, dacă mă numesc Carla Arendt. Excelentă idee.

– Perfect. Dar cu o condiție: îți vei păstra numele de Carla Arendt până la sfârșitul zilelor.

– În cazul în care vei binevoi să trăiești în compania mea, nu văd nici un inconvenient.

– Încă un amănunt. Dacă se poate, să ne instalăm în cotețul meu.

– Și cu studioul meu ce facem? Este cel puțin la fel de confortabil ca acest neplăcut colț de stradă.

Ca și când revenea la realitate, Fletcher o înconjură cu un braț protector.

– Repede, un taxi. Tremuri de frig. Te voi face să răcești.

– Ce sugerezi pentru a mă vindeca?

Aplecat la urechea ei, Fletcher murmură un răspuns care o făcu să roșească de plăcere.

Sfârșit